

“กิจการอัครสาวก”

หนังสือสูงค่า

ในสำเนาหนึ่ง “กิจการอัครสาวก” เป็นหนังสือสำคัญมากที่สุดคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เป็นเรื่องเล่าความจริงง่ายๆ ที่หากเราไม่มีเสียแล้ว เราจะไม่สามารถเข้าใจบทจดหมายนักบุญเปาโลอย่างลึกซึ้งได้เลย เพราะไม่มีข้อมูลอะไรเลยในช่วงพระศาสนจักรยุคเริ่มต้น

มีวิธีเขียนประวัติศาสตร์อยู่ 2 แบบ แบบแรกก็คือ การติดตามเรื่องราวเหตุการณ์ต่างๆ สัปดาห์ต่อสัปดาห์/วันต่อวัน อีกแบบหนึ่งก็คือ เปิดหน้าต่างทุกบานแล้วมองไปอย่างมีชีวิตชีวา ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นของช่วงเวลานั้น และวิธีที่ 2 นี้แหละที่หนังสือ “กิจการอัครสาวก” ใช้เขียนถ่ายทอดเรื่องราว

เรามักจะพูดกันว่า “กิจการอัครสาวก” เป็นหนังสือที่มีได้ให้หรืออ้างถึงรายละเอียดอย่าง เกือบเกลี้ยงเกลางของกิจการที่บรรดาอัครสาวกได้กระทำ นอกจากนักบุญเปาโลแล้ว มีเพียงอัครสาวก 3 ท่าน ที่ได้รับการเอ่ยถึงเท่านั้น ใน กจ. 12:2 เราอ่านพบประโยคสรุปเพียงครั้งเดียวของชีวิตท่านนักบุญยากอบ พี่ชายนักบุญยอห์น ว่าถูกประหารโดยกษัตริย์เฮรอด นักบุญยอห์นก็ปรากฏมาในเรื่องเล่าแต่มีได้พูดอะไร มีแต่เพียงนักบุญเปโตรเท่านั้น ที่หนังสือได้ให้รายละเอียดที่แท้จริง และก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วในฐานะบุคคลิกของผู้นำแล้วก็หายไปจากเหตุการณ์ ในภาษากรีก ไม่มี **The** นำหน้า **Acts** ชื่อหนังสือที่ถูกต้อง คือ **“Acts of Apostolic Men”** และกิจการที่กระทำก็มีจุดมุ่งหมายต้องการมอบแบบฉบับเรื่องราวแห่งปรีชาญาณและความกล้าหาญของเหล่าวีรชนแห่งพระศาสนจักรยุคต้น

ผู้เขียนหนังสือ

แม้หนังสือจะไม่พูดเลย แต่จากยุคต้นๆ มาแล้วที่ยอมรับว่านักบุญลูกาเป็นผู้เขียน เรา รู้จักนักบุญ ลูกาน้อยมาก มีกล่าวอ้างถึง 3 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ คส.4:14 /ฟม. 24 /2ทธ. 4:11 จากข้อความทั้งหมดนี้เราสามารถพูดถึงท่านอย่างมั่นใจได้ 2 อย่าง อย่างแรก นักบุญลูกาเป็นหมอ : อย่างที่ 2 ท่านเป็นเพื่อนที่ทรงคุณค่ามากที่สุดของนักบุญเปาโลบางทีอาจเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ที่สุด เพราะนักบุญลูกาเป็นผู้ร่วมงานที่อยู่เคียงข้างท่านขณะถูกจำจองในคุก

เราสามารถอนุมานความจริงได้ว่า ท่านเป็นชาวต่างชาติ (**GENTILE**) คส. 4:11 ได้
สรุปรายชื่อที่อ้างถึงและกล่าวทักทายมาถึงพวกที่เข้าสู่หน้ที่ป็นชาวยิว และตั้งแต่ข้อ 12 มี
รายชื่อชุดใหม่จากคนต่างชาติ ดังนั้นเราได้ข้อมูล ที่น่าสนใจมากก็คือ นักบุญลูคาเป็นผู้เขียน
หนังสือพระคัมภีร์ที่เป็นชาวต่างชาติเพียงคนเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่

เราอาจคาดการณ์ได้ว่านักบุญลูคาเป็นแพทย์ เพราะสัญญาชาติญาณการเขียนของท่านจะใช้
คำศัพท์ของแพทย์ ลก 4:35 ในการเล่าเรื่องชายที่ถูกจิตโสโครกเข้าสิง ชายนั้นกล่าวว่า
“ปีศาจได้ทำให้เขาล้มลง” และใช้ศัพท์ที่ถูกต้องทางการแพทย์ในอาการ “ชักดิ้นชักงอ” ใน
ลก.9:38 เมื่อท่านเล่าเรื่องชายคนหนึ่งทีถามพระเยซูเจ้า “ข้าพเจ้าขอท่านได้ไปตรวจดูลูก
ชายของข้าพเจ้า” ท่านเลือกใช้ศัพท์ทางการแพทย์เมื่อจะไปเยี่ยมคนไข แต่ที่น่าสนใจที่สุดคือ
ตอนที่ท่านกล่าวถึงอุจจและรูเข็ม พระวรสารสหพันธ ก็เล่าเรื่องทั้ง 3 (มธ. 19:24/มก. 10:25/
ลก.18:25) สำหรับมาระโก และมัทธิวใช้คำว่า“เข็ม”

ในคำภาษากรีกว่า **RAPHIS** ซึ่งเป็นคำพื้นๆใช้เรียกเข็มของช่างตัดเสื้อหรือแม่บ้านเย็บปัก
ถักร้อย มีเพียงนักบุญลูคาท่านใช้คำว่า **BELONE** ซึ่งเป็นคำศัพท์เฉพาะสำหรับศัลยแพทย์
เรียกเข็ม นักบุญลูคาเป็นหมอ และภาษาหมอก็ออกมาโดยธรรมชาติทางปากกาเขียน
หนังสือ เขียนถึงใคร?

นักบุญลูคาเขียนพระวรสารและหนังสือ “กิจการอัครสาวก” ถึงชายคนหนึ่งชื่อ
Theophilus (ลก.1:3, กจ.1:1) เราสามารถเดาว่าใครคือ เทโอฟิลัส เพราะ ลก.1:3 เรียก
ท่านด้วยคำขึ้นต้นว่า “most excellent Theophilus” วลีนี้หมายถึง “Your
Excellency” บ่งว่าเป็นคนระดับสูงรับใช้รัฐบาลโรมัน ซึ่งอาจตีความได้ 3 อย่าง

1. เป็นไปได้ว่า เทโอฟิลัส ไม่ใช่ชื่อนามจริง ในสมัยนั้นค่อนข้างจะอันตรายที่จะเผยว่า
ตัวเองเป็นคริสตชน เทโอฟิลัสมาจากภาษากรีก 2 คำคือ **Theo** แปลว่า **พระเจ้า**
และ **philein** แปลว่า **รัก** อาจเป็นว่านักบุญลูคาเขียนไปหาผู้ที่พระเป็นเจ้ารักและ
ไม่เอ่ยชื่อจริงเพื่อความปลอดภัย

2. ถ้า “เทโอฟิลัส” เป็นบุคคลจริง เขาจะต้องเป็นข้าราชการชั้นสูง บางทีนักบุญลูกาอาจเขียนไปหาท่านเพื่อชี้ว่า “คริสตชน” เป็นเรื่องความรัก และคริสตชนเป็นคนดี บางทีข้อเขียนนี้อาจเป็นความพยายามจูงใจข้าราชการให้เลิกเบียดเบียนคริสตัง
3. มีทฤษฎีที่น่ารักยิ่งกว่านี้ อันเนื่องมาจากความจริงที่ว่านักบุญลูกาเป็นหมอ และยุคนั้น โดยทั่วไปแล้วหมอมักจะเป็นทาสหรือรับใช้นายในครอบครัวนั้นๆ จึงเดากันไปว่านักบุญลูกาเป็นหมอของเทโอฟิลัสและเทโอฟิลัสก็ป่วยหนัก อาศัยความชำนาญและอุทิศตนก็รักษาให้หายเป็นปกติ และเพื่อแสดงความรู้คุณจึงให้นักบุญลูกาเป็นไท และสิ่งที่มีค่าที่สุดที่ท่านมีคือ เรื่องราวของพระเยซูเจ้า จึงบันทึกลงไว้และส่งไปให้ผู้เคยอุปการะท่าน

จุดประสงค์การเขียนหนังสือกิจการอัครสาวกของนักบุญลูกา

เมื่อใครคนหนึ่งเขียนหนังสือ เขาต้องมีเหตุผล และบางทีก็มากกว่า 1 ข้อ เรามาพิจารณาว่าทำไมนักบุญลูกาจึงเขียนหนังสือกิจการอัครสาวก

1. หนึ่งในเหตุผลของท่านคือต้องการแนะนำ กลุ่มคริสตชน แก่รัฐบาลโรมันให้ใคร่รู้จักหลายต่อหลายครั้งนักบุญลูกามักเดินเรื่องออกนอกทางไปแสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่โรมันให้ความเอื้อเฟื้อต่อนักบุญเปาโลเพียงใดใน กจ.13:12 เซอร์จิจุส เปาลุส ผู้ปกครองแคว้นไซปรัสกลับใจเป็นคริสตัง

ใน 18:12 กัลลิโอ ยุติธรรมอย่างที่สุดในเมืองโครินธ์ใน 16:35 เจ้าหน้าที่ที่เมืองฟิลิปปีพบความผิดของตนและขอโทษอย่างเปิดเผยต่อนักบุญเปาโล ใน 19:31 ศาสนประชนในแคว้นเอเชียได้แสดงให้เห็นว่าจะปกป้องอันตรายมิให้เกิดกับนักบุญเปาโล นักบุญลูกาได้ชี้ให้เห็นในช่วงปีก่อนที่นักบุญเปาโลจะเขียนคำร้องไปยังเจ้าหน้าที่โรมัน ท่านได้รับการปฏิบัติอย่างดีและยุติธรรมต่อกลุ่มคริสตชน

ยิ่งกว่านั้น นักบุญลูการู้สึกเจ็บปวด เมื่อต้องพิสูจน์ว่ากลุ่มคริสตชนเป็นคนดีและเป็นพลเมืองที่จงรักภักดีและใครๆ ก็มองดูว่าเป็นเช่นนั้น ใน กจ. 18:14 กัลลิโอ ออกแถลงว่าให้เลิกสงสัยเกี่ยวกับความชั่วร้ายหรือบุคคลร้ายในคริสตชน ใน กจ.19:37 ราชเลขาการแห่งเมืองเอเฟซัสได้รับรองความดีของคริสตชน ใน 23:29 เกลาดิอุส ลิซิวัสยินดีที่จะกล่าวว่า ท่าน

ไม่มีอะไรชัดเจน นักบุญเปาโล ใน 25:25 เฟสตัส ประกาศว่านักบุญเปาโลไม่ได้ทำอะไรจนสมควรรับโทษถึงตาย ในบทนี้เฟสตัส และอากริปปาเห็นพ้องว่า นักบุญเปาโล ควรได้รับการปลดปล่อยไปตั้งนานแล้ว ถ้าหากท่านไม่อุทธรณ์ต่อจักรพรรดิซีซาร์

นักบุญลูกาเขียนในช่วงเวลาที่กลุ่มคริสตชนเป็นที่จึงเกลียดชัง และถูกเบียดเบียน และเล่าเรื่องในแบบที่ต้องการชี้ให้เห็นว่าข้าราชการโรมันไม่มีอคติและยุติธรรมต่อกลุ่มคริสตชน พวกเขาไม่เคยมองคริสตชนเป็นคนชั่วๆ ที่จริงสิ่งที่น่าสนใจที่สุดที่เป็นกิจการ ก็มีใช่อื่นแต่เป็นกิจการเพื่อเตรียมสำหรับการแก่งัดคดียุติธรรมของนักบุญเปาโลเวลาที่ท่านต้องยืนอยู่ต่อหน้าจักรพรรดิแห่งกรุงโรม

2. จุดหมายของนักบุญลูกาอีกประการหนึ่งคือ คริสตชนหรือพระศาสนจักรมีไว้สำหรับชนทุกชาติ ทุกภาษา

นี่เป็นสิ่งที่ชาวยิวพบว่ายากที่จะยอมรับ พวกยิวมีความคิดว่า พวกเขาเป็นประชากรเลือกสรรของพระเป็นเจ้า และพระเป็นเจ้าไม่สนใจชาติอื่นๆ นักบุญลูกาชี้ให้เห็นแตกต่างไปจากความคิดนี้ ท่านชี้ว่า นักบุญฟิลิป(สังฆานุกร)ไปเทศน์สอนแคว้นสะมาเรียแก่ชาวสะมาเรีย สเตเฟนพยายามทำให้พระศาสนจักรเป็นเรื่องสากลแต่กลับถูกฆ่าตาย ท่านชี้ว่านักบุญเปโตรยอมรับนายร้อยคอร์เนลิอุสเขาเป็นคริสตชนในพระศาสนจักร ท่านชี้ว่าคริสตชนประกาศข่าวดีแก่ชนต่างชาติ ที่อันทิโอก ท่านชี้ว่านักบุญเปาโลเดินทางไกลและชนะใจคนเป็นวงกว้างทั่วไปเพื่อพระคริสตเจ้า ในกจ. 15 ท่านชี้ว่า พระศาสนจักรตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่ที่จะยอมรับคนต่างชาติมาเท่าเสมอกับชาวยิว(ไม่ต้องเข้าสุหนัต)

3. แต่ทั้ง 2 ขอบข้างต้นดูเหมือนจะเป็นจุดหมายรองของการเขียน จุดหมายใหญ่ที่เขียนหนังสือกิจการอัครสาวกประกาศออกมาในพระวาจาของพระเยซูเจ้าผู้กลับคืนชีพใน 1:8 ว่าท่านจะรับอนุภาพเพื่อจะเป็นพยานถึงเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย จนถึงสุดปลายแผ่นดิน เพื่อชี้ให้เห็นการแผ่ขยายไปของกลุ่มคริสตชนและศาสนาซึ่งเริ่มต้นจุดเล็กๆ ในปาเลสไตน์ ใช้เวลาไม่ถึง 30 ปี ก็ไปถึงกรุงโรม

C.H. Turner (Cuthbert Hamilton Turner (1860–1930) was an English ecclesiastical historian and Biblical scholar. He

became Dean Ireland's Professor of the Exegesis of Holy Scripture in the University of Oxford in 1920.) ชื่อว่า หนังสือกิจการฯ แบ่งออกเป็น 6 ช่วง และตอนจบของแต่ละช่วง เป็นดังสรุปรายงานความก้าวหน้าทั้ง 6 ตอน นั้นคือ

- a) 1:1-6:7 กล่าวถึงพระศาสนจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม และคำเทศน์ของนักบุญเปโตร และสำเร็จด้วยการสรุปว่า “พระวาจาของพระเจ้าแพร่หลายยิ่งขึ้น ศิษย์มีจำนวนมากขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม บรรดาสมณะหลายคนยอมรับความเชื่อด้วย”
- b) 6:8-9:31 ตอนนี้อธิบายถึงการแผ่ขยายของกลุ่มคริสตชนตลอดทั้งดินแดนปาเลสไตน์และมรดกศักดิ์ของนักบุญสตีเฟน ตามมาด้วยการเทศน์สอนในแคว้นสะมาเรีย และจบด้วยการสรุปว่า “ขณะนั้นพระศาสนจักรมีสันติภาพทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลีและสะมาเรีย พระศาสนจักรเติบโตขึ้น มีความเคารพยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าและได้รับกำลังใจจากพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม”
- c) 9:32-12:24 ตอนนี้นำเรื่องการกลับใจของนักบุญเปาโล การแผ่ขยายพระศาสนจักรไปยังเมืองอันติโอก และยอมรับคอร์เนลิอัส คนต่างชาติเข้ามาในพระศาสนจักรโดยนักบุญ เปโตร สรุปด้วยประโยคที่ว่า “พระวาจาของพระเจ้าแผ่ขยายมากขึ้นและผู้มีความเชื่อก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นด้วย”
- d) 12: 25-16:5 ตอนนี้นำถึงการแผ่ขยายของพระศาสนจักรมาตลอดยังแคว้นเอเชียไมเนอร์ และการเดินทางไปที่เทศน์ยังแคว้นกาลาเทีย จบด้วยประโยคที่ว่า “บรรดากลุ่มคริสตชนจึงมีความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้นและมีจำนวนคริสตชนเพิ่มขึ้นทุกวัน”
- e) 16:6-19:20 ตอนนี้นำถึงการแผ่ขยายไปยังยุโรป และกิจการของท่านนักบุญเปาโลใน หมู่คนต่างชาติก็ก้าวหน้า เช่นในโครินธ์ และเอเฟซัส สรุปด้วยประโยคที่ว่า “ตั้งนั้นพระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ขยายอย่างกว้างขวาง และทรงอำนาจยิ่งขึ้น”
- f) 19:21-28:31 ตอนนี้นำถึงการมาถึงกรุงโรมของนักบุญเปาโล และการคุมขังท่านที่นี้

จบลงด้วยภาพที่นักบุญเปาโล “ประกาศพระอาณาจักรของพระเจ้า และสอนความจริงเรื่องพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างกล้าหาญโดยไม่มีอุปสรรคใดๆ”

แผนการเขียนของหนังสือกิจการอัครสาวก ตามนี้ ตอบคำถามอันน่าฉงนของตัวมันเอง ทำไมจึงถึงเส้นชัย และชนะที่ไหน? มันมาถึงชัยชนะ พร้อมกับ นักบุญเปาโลในคุกคุมขังรอการตัดสิน เราคงอยากทราบมากกว่าอะไรเกิดขึ้นกับท่านและตอบจบก็ถูกปิดทิ้งไปอย่างลึกลับ แต่ นักบุญลูกาหยุดเขียนที่ตรงนี้ เพราะว่าจุดมุ่งหมายของท่านสมบูรณ์แล้ว ท่านได้แสดงให้เห็นว่าคริสตชน เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม และแผ่ขยาย ข้ามโลกไปถึงกรุงโรม นักศึกษาพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ที่มีชื่อเสียงกล่าวว่า ชื่อหนังสือกิจการ (Acts) คงจะหมายถึง “พวกเขา นำเอาข่าวดีของพระเป็นเจ้าจากเยรูซาเล็ม ไปถึงกรุงโรมได้อย่างไร”

แหล่งข้อมูลของนักบุญลูกา

นักบุญลูกาเป็นนักประวัติศาสตร์ และแหล่งข้อมูลที่นักประวัติศาสตร์ดึงมาใช้ต้องเป็นเรื่องสำคัญมาก ดังนั้นนักบุญลูกาดึงความจริงมาจากไหน? เราแบ่งหนังสือเป็น 2 ส่วน เพื่อตอบปัญหานี้

(1) มี 15 บทแรกซึ่งนักบุญลูกาไม่มีข้อมูลที่ได้พบเห็นจากประสบการณ์ส่วนตัวเลย เขาคงเอามาจาก 2 แหล่งด้วยกัน

(a) มีบันทึกจากพระศาสนจักรท้องถิ่นยุคต้นๆ ซึ่งอาจไม่เคยบันทึกลงไว้แต่พระศาสนจักร ย่อมต้องมีเรื่องเล่า เราสามารถแยกเป็น 3 ส่วน

- บันทึกพระศาสนจักรกรุงเยรูซาเล็ม พบได้ในบทที่ 1-5 และบทที่ 15,16

- บันทึกพระศาสนจักรแห่งซีซารียา ซึ่งครอบคลุมบทที่ 8:26-40 และ 9:31-10:48

- บันทึกพระศาสนจักรแห่งอันท็อก อยู่ใน 11:19-30 และ 12:25-14:28

(b) ส่วนที่คล้ายๆ จะเป็นเรื่องวนเวียนเล่ากัน เช่น กิจการของนักบุญเปโตร กิจการของนักบุญยอห์น กิจการของนักบุญฟีลิป และกิจการของนักบุญสเตเฟน อาศัยความเป็นเพื่อนกันกับนักบุญเปาโลทำให้ท่านรู้จักกับคนสำคัญๆ ในพระศา

สนั้กัรท้อ่งถึ้นต่า่งๆและเรื่งรราว ของท่านเหล่านั้้อาจนำ้มาประกอบการเขียน
ของท่าน

(2) มีบทที่ 16-28 ซึ่่งเป็นประสบกการณั้ส่วนตัวที่ประสพมา เมื่้อเราอ่านกัิจการอัครสาวก
ละเอียค เราจะพบข้อสั้งเกตอันหนึ่กคือพอถึ้นบทที่ 16 คำเล่าของนักบุญลูกาจะเปลี่ยน
จากสรรพนามพหูพจน์บุรุษที่สามกลายเป็นพหูพจน์บุรุษที่ หนึ่ก (พวกเขา กลายเป็น
พวกเรา) กจ 16:10-17/ 20:5-16/ 21:1-18/ 27:1-28:16 ในที่ต่า่งๆ เหล่านั้
นักบุญลูกาจะต้อ่งอยู่ในเหตุการณั้ด้วย ท่านคงเดินทางทุกวัน และเหตุการณั้เหล่านั้ก็
ประสพด้วยตนเอง แต่บางเวลาท่านก็ไม่ได้อยู่ในเหตุการณั้ด้วย เช่น เวลาถูกจองจำ
และนักบุญเปาโลในคุก นักบุญเปาโลก็คงจะเล่าเรื่งต่า่งๆ ให้ท่านฟัง

คงไม่มีรายละเอียคสำคัญอะไรที่นักบุญลูกาไม่ทราบ ท่านคงได้ฟังเรื่งรราวจากใครบาง
คนเสมอ ถ่าท่านไม่อยู่ในเหตุการณั้หนึ่ก ดั้งนั้้นเมื่้อเราอ่านหนั้งสั้ือกัิจการอัครสาวก เราจงแน้ใจ
ได้ว่ เราได้อ่านเรื่งรราวที่ค่อนข้างจะเที่ยงตรงมากทีเดียว

“พลังที่ดำเนินต่อไป”

กจ.1:1-5

มี 2 แนวคิดที่ กจ. เป็นภาค 2 ที่ต่อจากภาคแรกของพระวรสารนักบุญลูกา

แนวคิดแรก นั้เป็นภาค 2 ที่นักบุญลูกาส่งมาให้เทโอฟิลัส ในภาคแรก นักบุญลูกาได้
เล่าเรื่งชีวิตของพระเยซูเจ้าบนโลก และบัดนี้ท่านกำลังจะเล่าเรื่ง พระศาสนจักรคริสตั้ง

แนวคิดที่สอง หนั้งสั้ือกจ. เป็นภาคสองของเรื่งรราวที่ไม่มีตอนจบ พระวรสารเป็นเพียง
เรื่งรราวที่พระเยซูเจ้าทรง เริ่มต้นกระทำและสอน ความเป็นอมตะมีสองความหมาย
ความหมายแรกคือการมีชีวิตตลอดไป ฆ่าไม่ตาย แต่อีกความหมายหนึ่กหมายถึงคนคนนั้ันยัง
เป็นที่กล่าวถึถึง ชีวิตของคนคนนั้ันเป็นกำลังใจแก่ผู้คนให้ต้อ่งระลึกถึถึงเขาอยู่ตลอดทุกยุคทุก
สมัย

เหนืออื่นใด ความเป็นอมตะแห่งการยังคงดำรงอยู่ของอุทยานภาพของพระเยซูเจ้า มิใช่เพียงแค่เป็นแรงบันดาลใจและเครื่องหมายอัศจรรย์ในสิ่งที่บรรดาอัครสาวกกระทำ แต่กิจการเหล่านี้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าพระเยซูเจ้ามิใช่เพียงแค่พระเจ้าผู้เคยอยู่กับพวกเขา แต่ยังคงดำรงชีพอยู่กับพวกเขา เป็นพระเจ้าที่กำลังดำเนินอยู่กับพระศาสนจักรและพวกเขาต่อไป

(The Church that carries on the life of Christ)

มีเรื่องจริงที่อธิบายว่าพระเยซูเจ้ายังดำเนินพระชนม์อยู่ในพระศาสนจักร ศาสตราจารย์ จอห์น ฟอสเตอร์ แห่งมหาวิทยาลัยกลาสโกว์ เล่าถึงเรื่องชาวฮินดูคนหนึ่งในประเทศอินเดียได้กลับกลายมาเป็นพระสังฆราชคาทอลิกได้อย่างไร ขณะที่ยังนับถือศาสนาฮินดู เขาผู้นั้นเริ่มอ่านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่โดยไม่มีใครอธิบายแนะนำ แต่เขารู้สึกประทับใจเรื่องราวอย่างมากเหมือนพระคริสตเจ้าคลอใจเขาให้เข้าใจ เขาอ่านต่อไปเหมือนเขาไปในโลกใหม่ ในพระวรสารเป็นการทรงงานพระภารกิจและการรับทรมานของพระเยซูเจ้า แต่ในหนังสือกิจการอัครสาวก สิ่งใดที่บรรดาอัครสาวกกระทำ คิด และสอน กลับเหมือนพระเยซูเจ้ากำลังดำรงอยู่ในพวกเขา พระศาสนจักรกำลังดำเนินไป ณ ที่พระเยซูเจ้าจากไปเมื่อสิ้นพระชนม์ ชาวฮินดูผู้นั้นจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ผมจะต้องเข้าไปในพระศาสนจักรเพื่อร่วมสืบต่อพระชนม์ชีพของพระคริสตเจ้าต่อไป” หนังสือกิจการอัครสาวกจงใจบอกกับพระศาสนจักรให้ดำเนินชีพของพระคริสตเจ้าสืบต่อไป

กจ 1 : 6-8

ย่อหน้านี้บอกเราว่าพระศาสนจักรได้รับอุทยานภาพให้สามารถสืบเนื่องพระชนม์ชีพของพระคริสตเจ้าได้ก็โดยอาศัยกิจการของพระจิตเจ้า เรามักจะเรียกพระจิตเจ้าว่า พระผู้บรรเทา (**The Comforter**) คำนี้ย้อนหลังกลับไปตอนที่แปลพระคัมภีร์โดย จอห์น ไวนด์ลิฟ ในศตวรรษที่ 14 คำนี้มาจากภาษาละตินว่า **fortis** ซึ่งแปลว่ากล้าหาญ ผู้บรรเทา หรือปลอบโยนเป็นผู้ที่เติมเต็มให้คนอื่นมีกำลังใจและเข้มแข็ง “พระผู้บรรเทา” เป็นผู้ที่เติมเต็มแก่ผู้คนที่ให้มีกำลังใจและความกล้าหาญ ในหนังสือกิจการอัครสาวกหรือที่จริงหนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เป็นการยากที่จะลากเส้นแบ่งว่าอันไหนเป็นงานของ

พระจิตเจ้า หรืออันไหนเป็นงานของพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพและเราไม่ต้องไปทำอย่างนั้นเพราะการเสด็จมาของพระจิตเจ้าก็สำเร็จไปตามคำสัญญาของพระเยซูเจ้า “แล้วจงรู้เถิดว่า เราอยู่กับท่านทุกวันตลอดไปตราบจนสิ้นพิภพ” (มธ 28 : 20) ให้เราตระหนักสิ่งหนึ่ง บรรดาอัครสาวกได้รับคำสั่ง ให้อยู่เพื่อรับพระจิตเจ้า เราจะได้รับพลังกำลังใจและสันติ (**Power, Courage, peace**) หากเราเรียนรู้ที่จะคอย ในกิจการประจำวันของชีวิตเราต้องเรียนรู้ที่จะสงบนิ่ง “แต่ผู้มีความหวังในพระยาห์เวห์จะได้รับพลังใหม่” (อสย 40 : 31) ท่ามกลางชีวิตที่เต็มไปด้วยการงานวุ่นวาย เราต้องมีเวลาที่จะรับพระพร

“พระอาณาจักร และประจักษ์พยาน”

กจ.1:6-8

ท่ามกลางพันธกิจที่พระเยซูเจ้าได้กระทำนั้น พระองค์ทรงพบความยากลำบากประการหนึ่งคือ การตั้งพระอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินท่ามกลางวัฒนธรรมความเข้าใจเรื่องพระอาณาจักรที่ผิดพลาดมาตลอดของชาวยิว

ชาวยิวฝั่งหัวมาว่าพวกเขาเป็นประชากรเลือกสรรของพระเป็นเจ้า และมีจุดหมายคือวันหนึ่งพวกเขาจะปกครองโลก แต่จากประวัติศาสตร์พวกเขาถูกรอบครอบงำโดยตลอด พุดตามประสานุญย์ดินแดนปาเลสไตน์ของพวกเขาพื้นที่ แสนจะน้อยนิด ยาวไม่เกิน 120 ไมล์ กว้างเพียง 40 ไมล์ คงเป็นอิสระอยู่บ้างบางเวลา แต่พวกเขาเป็นเมืองขึ้นอาณาจักรบาบิโลน เปอร์เซีย กรีก และ โรมัน ดังนั้นชาวยิวจึงมุ่งความหวังไปยังวันที่พระเจ้าจะทรงแทรกเข้ามาในประวัติศาสตร์และสถาปนาพระอาณาจักรที่พวกเขาใฝ่ฝันถึง อันเป็นอาณาจักรในความหมายแบบทางโลก ดังนั้นพวกเขาก็ยังหวังว่าการจะเป็นใหญ่ครอบครองโลกของชาวยิวจะเป็นไปแบบพระเป็นเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์เข้ามาเปลี่ยนประวัติศาสตร์ ทรงหักเหด้วยอัศจรรย์ลึกลับนิ้วมือเดียว พวกเขาจึงไม่อาจซาบซึ้งในพระอาณาจักรฝ่ายจิตของพระเยซูเจ้าได้

พระเยซูเจ้าทรงมองเรื่องนี้เช่นไร ให้เราพิจารณาจากบทสวดข้าแต่พระบิดา มีการสวดขอ สองครั้งซ้อนกันอยู่ ในตอนที่ว่า “พระอาณาจักรจงมาถึง พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดิน เหมือนในสวรรค์” นี่เป็นลักษณะการพูดแบบฮีบรูเช่นในบทเพลงสดุดีต่างๆ คือมีการเอ่ยถึง เรื่องนั้นสองครั้งในรูปแบบลวกกันไปเพื่อขยายความสิ่งที่เอ่ยถึงครั้งแรก ดังนั้นคำแรกคือ “พระ อาณาจักร” และพระเยซูเจ้าทรงขยายความพระอาณาจักรที่พระองค์ตรัส คือเป็นสังคมบนโลก นี้ที่ได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าเช่นในเมืองสวรรค์ได้ปฏิบัติ เป็นอาณาจักรที่ตั้งอยู่ บนความรักและไม่ใช้แสนยานุภาพทางโลก คือเมื่อโลกนี้รู้จักน้ำพระทัยพระบิดาและทำตาม นั้นคือ อาณาจักรของพระองค์ตั้งมั่นแล้วและเพื่อจะรู้น้ำพระทัย จึงต้องรอรับพระจิตเจ้า มิใช่ว่าพระจิตเพิ่งมา หรือไม่เคยมา พระองค์ทรงดำรงอยู่แล้ว แต่การรับพระจิตหมายถึง ต้อง รอมีประสบการณ์โดยตรงกับพระจิตเจ้า คล้ายกับเรื่องระเบิดปรมาณู ไม่มีใครสร้างพลังระเบิด ของอะตอมมิถิบอม จนกระทั่งกลางศตวรรษที่ 20 มนุษย์จึงค้นพบและสังเคราะห์และนำพลัง ของมันออกมาใช้ พระบิดา พระบุตรและพระจิต ทรงดำรงอยู่นิรันดร แต่จะมีเวลาที่เหมาะสม ที่มนุษย์ได้มีประสบการณ์โดยตรงอันเป็นพลังที่ดำรงอยู่ตลอดเวลาอันนั้นแล้ว พระจิตเจ้าจะ ประทับอยู่กับเขาอย่างเต็มเปี่ยม และพลังประสบการณ์โดยตรงจากพระจิตเจ้านี้เองจะทำให้ เขาเป็นพยานถึงพระเยซูเจ้า ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย สะมาเรีย อันเป็นดินแดนยิว ลูกผสม ซึ่งเป็นสะพานเชื่อมนำไปจนถึงผู้คนสุดปลายแผ่นดินบน ถึงพระประสงค์ของพระเป็น เจ้า

คำว่า พยาน ประการแรก เมื่อเขาพูดว่า “ฉันรู้ว่าสิ่งนี้เป็นความจริง” ในทางศาลจะรับ ว่าเป็นพยานก็ต่อเมื่อ เขาผู้นั้นได้มีประสบการณ์โดยตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ใครที่พูดว่า “ฉันคิดว่าเป็นเรื่องจริง” เท่ากับไม่สามารถเป็นพยานได้ ต้องสามารถพูดว่า “ฉันรู้ว่า เป็นความจริง”

- ประการที่สอง พยานคือ ผู้ที่ลงมือกระทำมิใช่มีแต่เพียงคำพูดอย่างเดียว : นักหนังสือพิมพ์ชื่อ เซอร์เฮนรี เมอร์ตัน สแตนเลย์ ไปศึกษาสำรวจชีวิตของ เดวิด ลิฟวิงสตัน ในใจกลางทวีปแอฟริกา และใช้เวลาช่วงสั้นๆกับเขา เมื่อกลับมาแล้วพูด

ว่า “ถ้าผมได้อยู่กับเขานานกว่านี้อีกสักหน่อย ผมต้องกลับใจเข้าเป็นคริสตชนอย่าง
แน่นอน ทั้งๆที่เขาไม่เคยเอ่ยปากชักชวนผมเลย”

- ประการที่สาม ภาษากรีก WITNESS (พยาน) เป็นคำเดียวกันกับ มรณสักขี
(martyr)(martus) พยานพร้อมจะเป็นมรณสักขี การเป็นพยานหมายถึงการ
ยอมเชื่อสัตย์ในสิ่งที่มีค่าควร

////////////////////////////////////

พระสิริรุ่งโรจน์แห่งการจาก และ สิริรุ่งโรจน์แห่งการเสด็จกลับมาอีก

กจ.1:9 - 11

ย่อหน้าสั้น ๆ นี้ ทำให้เราต้องเผชิญหน้ากับแนวคิดที่ค่อนข้างยากในพันธสัญญาใหม่
ประการแรก เนื้อหาพูดถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เฉพาะนักบุญลูกาเท่านั้นที่เล่าเรื่องนี้
และท่านก็ได้ยกก่อนหน้านี้อันในพระวรสารของท่านแล้ว (ลก.24:50-53) สองสิ่งที่ควรเข้าใจ
สิ่งหนึ่ง คือ มันจะต้องมีฉากสุดท้ายที่พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปสู่พระสิริมงคลที่
พระองค์ทรงดำรงอยู่ 40 วันแห่งการเสด็จขึ้นพระชนม์และการปรากฏองค์ของพระองค์ได้
ผ่านไปแล้ว ชัดเจนที่สุดว่านี่เป็นเวลาพิเศษไม่มีอะไรเทียบได้ แต่ก็ไม่อาจจะคงอยู่เช่นนี้
ตลอดไปได้ และชัดเจนพอ ๆ กันว่า จุดจบของช่วงเวลานี้จะต้องมีวันนั้นมาถึง คงจะผิดพลาด
มากทีเดียวถ้าหากพระองค์ปรากฏองค์เมื่อเสด็จขึ้นพระชนม์ และอยู่ ๆ ก็เงิบหายไปเอง
สิ่งที่สอง พวกเราจะต้องพาตัวเองกลับเข้าไปมีจินตนาการช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้น
เกิดขึ้น ทุกวันนี้ เราได้พิจารณาสวรรค์ว่าเป็นเหมือนสถานที่อยู่บนท้องฟ้า แต่พิจารณาว่า
เป็นสถานะแห่งสภาวะศักดิ์สิทธิ์เมื่อเราได้มาอยู่กับพระเจ้า แต่ในยุคนั้นแม้คนที่ฉลาดที่สุดก็
มีความคิดว่าโลกแบนและสวรรค์อยู่บนท้องฟ้าขึ้นไป ดังนั้นถ้าพระเยซูเจ้าจะให้ผู้ติดตาม
พระองค์ได้ประจักษ์โดยไม่ต้องตอบคววาวจาว่าพระองค์ได้เสด็จกลับไปในสิริรุ่งโรจน์ การ
เสด็จสู่สวรรค์จึงเป็นสิ่งจำเป็น แต่เราต้องบันทึกไว้ตรงนี้ เมื่อนักบุญลูกาเล่าในพระวรสารว่า
“พวกเขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับความชื่นชมยินดี” (ลก.24:52) ท่ามกลางการเสด็จสู่

สวรรค์ พวกเขายินดีก็เพราะ บรรดาศิษย์จึงมั่นใจว่าพระเยซูเจ้าไม่ได้ไปจากพวกเขาแต่ พระองค์ประทับอยู่กับพวกเขาตลอดนิรันดรในสวรรค์จึงต้องมีฉานี่

ประการที่สอง เนื้อหาดอนนี้ยังนำเรามาเผชิญหน้ากับเรื่องที่สอง คือ การเสด็จกลับมาครั้งที่สอง เรื่องนี้เราจะต้องระลึกไว้สองประการ

หนึ่ง เรื่องที่ถามว่าจะเสด็จมาเมื่อไหร่ และ อย่างไร เป็นเรื่องโง่เขลา และ ไร้ประโยชน์

พระเยซูเจ้าตรัสว่าแม้แต่พระองค์ก็ไม่รู้วันและเวลาที่บุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จมา (มก.13:32) ความหมายเกือบจะกล่าวว่าเป็นการผรุสวาทในการคาดเดา

สอง แก่นแท้คำสอนของคริสตชน คือ พระเจ้าทรงมีแผนสำหรับมนุษย์และโลก เรามุ่งที่จะเชื่อว่าประวัติศาสตร์จะไม่ใช่เป็นไปตามยถากรรมของเรื่องตามประวัติศาสตร์ที่เผชิญมาจนกันอย่างไรจุดหมาย เราได้รับการนำมุ่งสู่ความเชื่อว่ามีองค์พระผู้เป็นเจ้าที่สิ่งสร้างทั้งปวงมุ่งไปสู่เป็นจุดหมาย เมื่อถึงปลายทาง องค์พระคริสตเจ้าจะทรงพิพากษาตัดสินและทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งทั้งปวง การเสด็จมาครั้งที่สองมิใช่เรื่องราวที่จะเดาเก็งหรือมากำหนดกันไปเอง เป็นสิ่งถูกต้องมากกว่าที่เราจะต้องเตรียมตัวเราให้พร้อมสำหรับวันนั้นที่จะมาถึง

ชะตากรรมของผู้ทรยศ

กจ.1:12-20

ก่อนที่เราจะมาถึงชะตากรรมของยูดาสผู้ทรยศ มีสิ่งหนึ่งที่เราควรต้องสังเกตในย่อหน้านี้ สำหรับชาวยิว วันสับบาโต เป็นวันหยุดทั้งวันและห้ามทำงานอย่างเด็ดขาด การเดินทางก็จำกัดให้แค่ 2,000 คูบิต เขาเรียกระยะทางที่กำหนดว่า “การเดินทางวันสับบาโต” คูบิตหนึ่งเท่ากับ 18 นิ้ว ดังนั้น “การเดินทางวันสับบาโต” ประมาณครึ่งไมล์

ยังน่าสังเกตอีกว่า พี่น้องของพระเยซูเจ้าอยู่ร่วมกับบรรดาอัครสาวกในขณะนี้ ระหว่างพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าพวกเขาอยู่ห่างๆจากพระเยซูเจ้าหรือบางทีอาจจะอยู่ฝ่ายตรงข้ามก็

เป็นได้ (มก.3:21) เป็นได้ว่าเนื่องจากความตายของพระเยซูเจ้าได้เปิดตาของพวกเขา และ
เสียดแทงใจพวกเขา แม้แต่ช่วงชีวิตของพระองค์ก็ไม่อาจเปิดตาเขาได้เท่าความตาย

เราได้รับการบอกเล่าว่าสมาชิกของบรรดาศิษย์มีประมาณ 120 คน ที่ตั้งใจดี นี่เป็นสิ่งที่
น่าชื่นใจในพันธสัญญาใหม่ เพราะ 120 คนนี้เป็นมัดจำต่อพระคริสตเจ้าและคนเหล่านี้ก็ไม่
เคยออกไปจากเขตแดนอันคับแคบของแผ่นดินปาเลสไตน์ของเขา เพราะเหตุว่าในยุคนั้นมี
ชาวยิวประมาณ 4,000,000 คนในแผ่นดินปาเลสไตน์ นี่หมายความว่ามิมีคริสตชน 1 ใน 30,000
คน อัตราส่วนนี้แปลว่าที่เมืองกลาสโกว์มีคริสตชนเพียง 300 คน หรือ 12 คนในเอดินเบิร์ก
และ 120 คนเหล่านี้ได้รับคำสั่งให้ออกไปประกาศพระวรสารทั่วโลก จะมีอะไรที่เริ่มจาก
จำนวนน้อยนิดก็เป็นพวกคริสตชนนี้แหละที่เริ่มแบบนั้น เราอาจจะเป็นคริสตชนคนเดียวใน
ร้านค้า ในโรงงาน ในสำนักงาน ในแวดวงของเรา คนเหล่านี้กล้าหาญ กล้าเผชิญหน้ากับ
ความท้อแท้ และเราก็เช่นกันจะเป็นจุดเริ่มต้นเล็ก ๆ ที่ซึ่งพระอาณาจักรเริ่มต้นในถิ่นฐานของ
เรา

ที่น่าสนใจที่สุดในย่อหน้านี้เห็นจะได้แก่ เรื่องชะตากรรมของยูดาส ตรงนี้ดูจะ
คลุมเครือ มธ.27:3-5 ได้ให้รายละเอียดแก่เราชัดเจนว่ายูดาสไปแขวนคอตายเหมือนกับอาสิ
โทเฟล (2ชมอ.17:23) ซึ่งต้องการสื่อว่าตายแบบคนชั่ว หรือใน ปชญ.4:19 กล่าวถึงคนชั่ว ใ
ทะเลลึกออกมาแบบเนื้อหาตรงนี้ เป็นการเล่าด้วยอิทธิพลนิยายชาวบ้านเมื่อกล่าวถึงความตาย
ของคนชั่ว ส่วน “เลือด” ใน “นาเลือด” ก็มีได้หมายถึงเลือดของพระเยซูเจ้า แต่หมายถึง
เลือดของยูดาส แต่ทั้งมัทธีว และกิจการอัครสาวก กล่าวตรงกันว่ายูดาสผู้ทรยศพบจุดจบอย่าง
กะทันหันและน่าอัปยศ และนำเอาเรื่องนี้มาเกี่ยวข้องกับชื่อ “ฮาเคลดามา”
(HAKELDAMA) ชื่ออัปมงคลของสถานที่ซึ่งรู้จักกันดีในกรุงเยรูซาเล็ม และขอสงฆ์เสมอ
มาคือทำไมยูดาสถึงทรยศ มีคนให้ข้อเสนอเป็นแนวคิดมากมายลองมาพิจารณากัน

1.) แนวคิดแรกเสนอว่า “อิสคาริโอท” (Iscariot) แปลว่า “ชาวคาริโธท” ถ้าเป็นเช่นนั้น
ยูดาสก็น่าจะเป็นคนเดียวที่ไม่ได้มาจากแคว้นกาลิลีในหมู่อัครสาวก นี่อาจเป็นสาเหตุให้เขา
ทำตัวแปลกแยก และตกอยู่ในความขมขื่นของความรู้สึกคนนอก จึงกระทำให้สิ่งน่าสพรึงกลัวนี้

2.) เป็นได้ว่ายูดาสเปลี่ยนไปอยู่ข้างศัตรูเพื่อรักษาตัวเองให้รอดจากถูกจับและได้
เห็นความเลวทรามที่ตัวเองทำลงไป จึงคิดใช้ความผิด

3.) อาจเป็นได้ว่าเขาทำไปเพราะเห็นแก่เงิน ถ้าเขาทำก็เป็นการตอรองที่ชั่วร้ายใน
ประวัติศาสตร์ เพราะเขาขายพระอาจารย์ด้วยเงินเพียง 30 เหรียญ ราคาในยุคนั้นเท่ากับ 4
ปอนด์

4.) แต่อาจเป็นได้ว่ายูดาสเกลียดพระเยซูเจ้า จากสายตาคนอื่นยูดาสอาจปิดบังได้ แต่
ด้วยสายพระเนตรของพระเยซูเจ้าสามารถแทงเขาไปข้างในจิตใจที่ซ่อนเร้นความเป็นคนของเขา
อาจเป็นได้ว่าที่สวดยูดาสก็เลยถูกผลักดันให้ทำลายผู้นั้นที่ทรงรู้ว่าเขา(ยูดาส)คือใคร

5.) อาจเป็นได้ว่า อิศคาริโอท เป็นคำกรีกแปลว่า “ผู้ถือกริช” และ “ผู้ถือกริช” เป็น
คณะบุคคลก่อความรุนแรงระดับชาติ ผู้เตรียมการสังหารและทำฆาตกรรมในแผนปลุกเรา
ปลดปล่อยปาเลสไตน์ เผอิญยูดาสเห็นว่าพระเยซูเจ้าเป็นบุคคลซึ่งนำประเทศชาติไปสู่ชัยชนะ
ได้ และเมื่อเขาพบว่าพระเยซูเจ้าปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้นก็กลับเป็นปรปักษ์ และความไม่พอใจ
อันเจ็บปวดก็เลยทรยศ

6.) เป็นไปได้ว่า ยูดาสไม่เคยปรารถนาให้พระเยซูเจ้าต้องสิ้นพระชนม์แต่ทรยศ
พระองค์เพียงปรารถนาให้พระเยซูเจ้าไคลงมือต่อสู้อาเซนนันยูดาสก็มีประสบการณ์ที่เห็นว่า
แผนของเขาพลาดไป และเพราะความขมขื่นนี้ ทำให้ไปฆ่าตัวตาย

อย่างไรก็ตาม อาจเป็นได้ว่า ยูดาสต้องจบลงในประวัติศาสตร์ที่มีคำที่สุด
เพราะไม่อาจจะมีสันติในชายผู้ทรยศต่อพระเยซูเจ้าแน่นอน

“คุณสมบัติของอัครสาวก”

กจ.1:21-26 วิธีเลือกคนมาแทนยูดาส ใช้วิธีจับสลาก ซึ่งเป็นวิธีนิยมทำกัน
ในสังคมยิว แม่เศคาริยาห์ก็จับสลากให้เขาไปเฝ้ากำยานในพระวิหาร สลากทำโดยเขียนชื่อ
คนบนก้อนหิน แล้วใส่ลงในภาชนะ เขย่าให้หินหล่นออกจากภาชนะ ก็จะได้อาชีพที่ต้องการ

เนื้อหาสำคัญอันดับแรก หน้าที่ของอัครสาวก จะต้องเป็นพยานถึงการกลับคืนชีพ เครื่องหมายแท้จริงสำหรับคริสตังมิใช่เขา “รู้เรื่อง” พระเยซูเจ้า แต่เขาต้อง “รู้จัก” พระเยซูเจ้า ความเข้าใจผิดของคริสตังมักเป็นว่า เขาได้เรียนรู้ประวัติของพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์และการกลับคืนชีพ พระเยซูเจ้าเป็นบุคคลในหนังสือ แต่แท้จริงพระองค์ยังคงอยู่และคริสตังคือบุคคลที่ชีวิตทั้งหมดเป็นพยานถึงความจริงที่เขาเห็นว่า เขาได้พบพระองค์ผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ

สาระที่สอง มีการบ่งคุณลักษณะที่จะเป็นอัครสาวก คือได้ติดตามพระเยซูเจ้าตลอด คริสตังที่แท้จริงคือทุกๆ วันติดตามพระเยซูเจ้า คริสตชนที่แท้จริงคือคริสตชนที่ดำเนินชีวิตแต่ละวันร่วมไปกับพระเยซูเจ้า มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับนักเทศน์ที่มีชื่อเสียง จอห์น บราวน์ ในศตวรรษที่ 18 ศิษยาภิบาลชาวสกอตในเมือง ฮัดดิงตัน ว่าเวลาเขาเทศน์ เขาจะหยุดเป็นช่วงๆ เหมือนเขากำลังฟังเสียงใครอยู่ แล้วพูดต่อ / นักเขียนชื่อ เจโรม เค. เล่าว่า ช่างซ่อมรองเท้าคนหนึ่งในวันที่หนาวจัดของฤดูหนาว แต่เขากลับเปิดประตูร้านแง้มทิ้งไว้ เมื่อคนไปถามเขาตอบว่า “เพื่อพระเยซูเจ้าจะมาหาเราได้หากพระองค์เสด็จผ่านมา” เรามักจะพูดกันเสมอว่ามีอะไรเกิดขึ้นหากพระเยซูเจ้าประทับอยู่ที่นี้และจะแตกต่างออกไปเพียงใดหากพระองค์ประทับในบ้านและในที่ทำงานของเรา เลดี เอมีลี อัครแมดลูกสาวของนักการเมืองชาวอังกฤษ ดับเบิลยู. เฮ็ช. สมิธ เล่าว่าบุตรสาวตัวน้อยของเธอเกิดอาการชักกระตุกเพราะอารมณ์เสียโกรธอย่างรุนแรง เมื่ออาการคลายแล้ว เธอนั่งกับลูกสาวนั่งแต่งหน้ากันอยู่ตรงบันได ก็พูดขึ้นมาว่า “หนูอยากให้พระเยซูเจ้ามาและประทับอยู่ในบ้านของเราตลอดเวลา” แต่แท้จริง พระเยซูเจ้าทรงอยู่ที่นี้ คริสตชนที่แท้จริงคือผู้ดำเนินชีวิตตลอดทั้งชีวิตกับพระคริสตเจ้า

วันฉลองเปาตอกอสเต

เราไม่อาจรู้ได้ว่าอะไรเกิดขึ้นจริงๆ ในวันพระจิตเสด็จลงมา แต่เรารู้แน่นอนว่าเป็นวันสำคัญสูงสุดของพระศาสนจักรคริสตัง เพราะวันนั้น พระจิตเจ้าเสด็จมายังพระศาสนจักรแบบพิเศษ

หนังสือกิจการอัครสาวก มีอีกชื่อหนึ่งว่า “พระวรสารแห่งพระจิตเจ้า” ดังนั้นก่อนที่เราจะเข้าสู่บทที่ 2 ของหนังสือ ให้เรามาพิจารณาเกี่ยวกับ “พระจิตเจ้า”

การเสด็จมาของพระจิตเจ้า

เย่หน้อยที่เราชอบพูดว่าเหตุการณ์วันเปนเตกอสเต เป็นเหตุการณ์การมาถึงของพระจิตเจ้า เป็นอันตรายต่อความจริง เมื่อเราคิดเพียงว่า พระจิตเสด็จมาประทับกับเราก็คือตอนเหตุการณ์วันเปนเตกอสเต นั้น แท้จริงพระเป็นเจ้าทรงเป็นอยู่นิรันดร ทั้งพระบิดา พระบุตร และพระจิตที่จริง กจ. ก็กล่าวไว้ชัด พระจิตเจ้าเป็นบ่อเกิดแห่งการชี้นำทุกกิจการ พระจิตเจ้า ตรัสกับดาวิด (กจ.1:16) พระจิตตรัสกับอิสยาห์ (28:25) นักบุญสเตเฟน กล่าวหาชาวยิวว่าขัดสู้พระจิตเจ้า ตลอดประวัติศาสตร์ของพวกเขา (กจ 7:51) ทุกยุคทุกสมัยที่พระจิตเจ้าทรงเผยความจริงแก่มนุษย์ และเช่นกันบางอย่างพิเศษก็เผยขึ้นในวันเปนเตกอสเต

ภารกิจของพระจิตเจ้าในกิจการอัครสาวก

จากวันนั้นพระจิตเจ้าก็กลับกลายเป็นผู้ปกครองที่แท้จริงในชีวิตของพระศาสนจักร

1. เพราะพระจิตเจ้าทรงเป็นต้นธารของการชี้นำทุกอย่าง

- พระจิตทรงคลอใจฟิลิปให้ติดต่อกับชนที่ชาวเอธิโอเปีย(กจ.8:29)
- พระจิตทรงเตรียมเปโตรสำหรับการกลับใจของคอรีเนลีสคนต่างศาสนา(กจ. 10:19, กจ.11:12)
- คลอใจกาบัสกล่าวล่วงหน้าถึงความอดอยาก(กจ.11:28)
- พระจิตทรงแยกเปาโลและบารนาบัส เพื่อขั้นตอนต่อไปในการนำข่าวดีไปสู่ชาวต่างชาติ
- พระจิตทรงช่วยการตัดสินใจ ในสังคายนาที่กรุงเยรูซาเล็ม(กจ.15:28)
- พระจิตทรงนำเปาโล ผ่าน เอเชีย มีเชีย บีซีเนีย และตรงไปยังโตรัสและมุงยังยุโรป (กจ.16:6)
- พระจิตทรงตรัสกับนักบุญเปาโลว่า อะไรคอยเขาอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม (กจ.20:23)

พระศาสนจักรยุคแรก เป็นพระศาสนจักรที่ได้รับการนำโดยพระจิตเจ้า

2. อีกอย่างหนึ่ง บรรดาผู้นำพระศาสนจักรเป็นผู้ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพระจิต

- ทั้ง 7 คนเป็นคนแห่งพระจิต (กจ.6:3)
- สเตเฟนและบารนาบัส เต็มเปี่ยมไปด้วยพระจิตเจ้า(กจ.:5/11:24)

- นักบุญเปาโลบอกกับผู้ปกครองเมืองเอเฟซัสว่า เป็นพระจิตเจ้าผู้ทรงทำให้พวกเขา เป็นผู้ดูแลพระศาสนจักรของพระเป็นเจ้า(กจ.20:28)

3. พระจิตเจ้าทรงเป็นต้นกำเนิดพลังแต่ละวันๆ

- สาวุศิชัยได้รับพลังเมื่อพระจิตเสด็จมา (กจ.1:8)
- พลังคำพูดประทับใจของนักบุญเปโตร ต่อสภาชั้นเฮดริน เป็นผลการกระทำของพระจิตเจ้า(กจ.4:31)
- นักบุญเปาโลเอาชนะ เอลีมา ก็เป็นงานพระจิตเจ้า(กจ.13:9)
- คริสตังมีกำลังใจพบกับสถานการณ์อันตราย
- คริสตังมีพลังจะรับมือกับชีวิตที่เกินขนาด
- คริสตังมีความสามารถเพียงพอเมื่อต้องใช้ความสามารถในกิจการบางอย่าง
- คริสตังชื่นชมยินดี เมื่อเป็นอิสระจากการตอ้งมาเขาสูหนัศ ก็เป็นผลจากงานของพระจิต

4. กจ.5:32 กล่าวถึงพระจิตว่า “เป็นของประทานจากพระเป็นเจ้า สำหรับผู้ที่เชื่อฟังพระองค์” นี่เป็นประโยคสรุปว่าใครจะได้รับพระจิตเจ้านั้นเป็นคนชนิดใด นั่นคือ ผู้ที่พยายามกระทำตามพระประสงค์ของพระเป็นเจ้า ก็จะมีประสบการณ์ของพระจิตเจ้ายิ่งขึ้นๆ

13 บทแรกของ “กิจการอัครสาวก” มีมากกว่า 40 แห่ง อ่างถึงพระจิตเจ้า พระศาสนจักรยุคแรก เป็นพระศาสนจักรเต็มไปด้วยพระจิต และนี่เป็นต้นกำเนิดของพลังทั้งปวง

“ลมหายใจของพระเจ้า”

กจ 2: 1-13

มีอยู่ 3 เทศกาลฉลองที่ ชายชาวยิวทุกคนที่อาศัยอยู่ในรัศมี 20 ไมล์จากกรุงเยรูซาเล็ม ต้องมาฉลอง คือ 1. เทศกาลปัสกา 2. เทศกาลเพนเตกอสเต และ 3. เทศกาลอยู่พิง เปน

เทศกาล (Pentecost) แปลว่า “ห้าสิบ” อีกชื่อหนึ่งคือ “เทศกาลฉลองสัปดาห์” (The Feast of Weeks) ที่ได้ชื่อเช่นนั้นเพราะวันฉลองตกเอาสัปดาห์ที่ 7 หลังฉลองปีสกา(7 วัน=1 สัปดาห์ และ 7 สัปดาห์เลียนแบบ 7 วัน ก็เลยเรียกว่า “ฉลองสัปดาห์” ตกวันที่ 50 เพราะ $7 \times 7 = 49$)

วันปีสกาตกราวกลางเดือนเมษายน เป็นเทศกาล จึงฉลองราวต้นเดือนมิถุนายน ช่วงนั้นการเดินทางจะสะดวกเนื่องจากดินฟ้าอากาศจะสดใสมาก ใครที่มาฉลองปีสกา ก็มักจะมาฉลองเป็นเทศกาลอีก เทศกาลนี้มีชาวต่างชาติมาร่วมในกรุงเยรูซาเล็มมากกว่าทุกๆ เทศกาลคือ

1. ความสำคัญทางด้านประวัติศาสตร์ เป็นการระลึกถึงการมอบกฎหมายของโมเสสแด่ชาวอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย

2. ความหมายทางการเกษตร ณ เทศกาลปีสกา พืชผลแรก คือขนมปังบาร์เลย์ นำมาถวายแด่พระเจ้าและพอถึงเทศกาลเป็นเทศกาล ก็ถวายขนมปัง 2 ก้อน เพื่อขอบพระคุณสำหรับการเก็บเกี่ยวเสร็จสิ้น

การมอบกฎหมายของโมเสสกระทำกันในวันที่ห้ามทำงาน (ลนต.23:21/กคว.28:26) ดังนั้นจึงเป็นเหมือนวันหยุด และถนนจะเืองแน่นไปด้วยผู้คนยิ่งกว่าเทศกาลอื่น

มีอะไรเกิดขึ้นในวันฉลองเป็นเทศกาล เราไม่อาจรู้ได้จริงๆ นอกจากอัครสาวกผู้มีประสบการณ์โดยตรงกับฤทธิ์อำนาจของพระจิต ท่วมท้นชีวิตอย่างที่เขาไม่เคยมีมาก่อน เราต้องตระหนักส่วนนี้ของหนังสือกิจการฯ ว่านักบุญลูกามีได้เป็นผู้เห็นด้วยตาตนเอง (Eye-witness) ท่านเล่าเรื่องคล้ายว่าอัครสาวกพูดภาษาต่างชาติได้ทันที มีการอธิบาย 2 แบบ

1. มีปรากฏการณ์ ที่ยังไม่หมดไปทีเดียว จากพระศาสนจักรยุคแรก คือการพูดภาษาถิ่น (กจ.10:46/ 19:6) หรือ 1 คร.14 ลักษณะก็คือ ใครบางคนปลาบปล้มหรือดื่มด่ำ และเริ่มกล่าวอย่างต่อเนื่องด้วยเสียงที่ฟังแล้วไม่รู้ว่าเป็นภาษาอะไร ซึ่งเชื่อกันว่าได้รับการดลใจจากพระจิตของพระเจ้า หรือเป็นพระพรที่พระจิตประทานให้ นักบุญเปาโลมิได้ยอมรับหรือชื่นชมกับสิ่งนี้มากนัก เพราะท่านเชื่อว่าเนื้อหาสาระควรประทานมาจากภาษาที่ฟังแล้วเข้าใจได้ ท่านกล่าว

ว่าหากคนแปลกหน้ามาในกลุ่ม โดยไม่เข้าใจจะหาว่าคนนั้นเป็นบ้า (1คร.14:23) จึงทำให้มีคนพูดว่าสงสัยพวกนี้จะมีผลล่อลวง ซึ่งไม่เข้าใจปรากฏการณ์นี้ (กจ.2:13)

2. การพูดด้วยภาษาต่างชาติอาจไม่ใช่สิ่งจำเป็น เราอธิบายได้ว่ากลุ่มชนประกอบด้วย ชาวยิวและคนเปลี่ยนศาสนา คือ ชาวต่างชาติที่มานับถือศาสนายิว (Judaism) สำหรับชนพวกนั้น การรู้จัก 2 ภาษาเป็นเรื่องธรรมดา ชาวยิวส่วนใหญ่ พูดภาษาอาราเมอิก และถ้าเป็นชาวยิวในทศบุรี (นอกปาเลสไตน์) พวกเขาก็จะพูดภาษาที่คนทั่วไปสมัยนั้นพูดกันทั่วโลกได้ด้วย คือภาษากรีก

ดูเหมือนนักบุญลูกา ซึ่งเป็นคนต่างชาติ อาจสับสนเกี่ยวกับคำว่า พูดภาษาถิ่นกับพูดภาษาต่างชาติ ของคนต่างชาติที่ตนได้ฟังมา แท้จริงสิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ เป็นครั้งแรกของฝูงชนที่ได้เคยได้ยินเรื่องราวที่กระทบใจพวกเขาอันเป็นพระวาจาของพระ ที่ทำให้พวกเขาเข้าใจซาบซึ้งเป็นครั้งแรก พลังของพระจิตเจ้า ประทานให้เนื้อหาข่าวสารง่าย ๆ ของอัครสาวกเข้าถึงจิตใจของผู้คนทุกคน

“บทเทศน์แรกของคริสตัง”

กจ.2:14-42

นี่เป็นตอนแรกที่น่าสนใจมากที่สุดตอนหนึ่งของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เพราะว่าการบันทึกว่า มีการเทศน์เป็นครั้งแรกของพระศาสนจักร ในพระศาสนจักรยุคต้นๆ การเทศน์มี 4 แบบ

1. **Kerugma** (พระสัจจะธรรม) เป็นรูปแบบของประกาศ แจกความจริงให้ทราบอย่างตรงๆ เกี่ยวกับเนื้อหาสาระของศาสนาคริสต์ ไม่มีการโต้เถียงหรือโต้แย้ง พูดออกไปตามที่ผู้เทศน์ได้เห็นมา
2. **Didache** (คำสอน) เป็นรูปแบบของ คำสอน และอธิบายความหมายของความจริงที่ได้ประกาศ

3. Paraklesis เป็นรูปแบบของการเทศน์ด้วยคำตักเตือน กระตุ้นให้กระทำหน้าที่ให้ชีวิตเหมาะสมสอดคล้องกับ kerugma และ didache ที่ได้ฟังมา

4. homilia เป็นรูปแบบการมอบแนวทางเยียวรักษา โดยปฏิบัติตามหัวข้อภายใต้แสงสว่าง แห่งข่าวสารของคริสตชน

การเทศน์ต่างๆ จะประกอบด้วย 4 อย่างนี้เสมอ

- การประกาศความจริงเกี่ยวกับพระวรสารของคริสตัง
- การประกาศอธิบายความหมายและความสัมพันธ์ของเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตจริง
 - แนะนำชักชวนให้ชีวิตดำเนินไปเหมาะสมกับคำสอนนั้น
- การปฏิบัติภารกิจกิจการในชีวิตให้อยู่ในหนทางสว่างแห่งพระวรสารของคริสตชน

ในกิจการอัครสาวก เรามักพบการเทศน์แบบ Kerugma เป็นส่วนใหญ่ เพราะ กจ. เล่าถึงการประกาศความจริง ของพระวรสารแก่ผู้ที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อน Kerugma จึงประกอบด้วยรูปแบบซ้ำเนื้อหาไปมาตลอดพันธสัญญาใหม่ เนื้อหาที่ประกาศซ้ำไปซ้ำมาคือ

1. มีการพิสูจน์ว่าพระเยซูเจ้าและสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับพระองค์ ก็เพื่อทำให้การพยากรณ์ใน พันธสัญญาเดิมสำเร็จไป ในยุคปัจจุบันเราเน้นเรื่องการสำเร็จไปของคำพยากรณ์ใน พันธสัญญาเดิมน้อยมาก เรามองบรรดาประกาศมิได้เน้นไปที่การบอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ที่จะมา ในทำนองว่าท่านเป็นผู้ทำนายจากพระเจ้าที่มากบอกความจริงแก่นุชนุษย์และเน้นด้วยพยากรณ์ แต่ในบทเทศน์ยุคต่อนๆ ต้องการ เน้นว่า ประวัติศาสตร์มิได้ไร้จุดหมายและมักจะมี ความหมายแฝงอยู่ การเชื่อว่าคำทำนายของประกาศจะสำเร็จเป็นการเชื่อในพระเป็นเจ้าว่า พระองค์เป็นผู้ควบคุมดูแลและทรงทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จไป

2. ในพระเยซูเจ้า พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว การทำนายเรื่องพระเมสสิยาห์สำเร็จลง และยุคใหม่มาถึงแล้ว พระศาสนจักรยุคแรกมีความรู้สึกเล็กๆ ว่าพระเยซูเจ้าเป็นจุดศูนย์กลางของประวัติศาสตร์ ดังนั้นพร้อมกับการเสด็จมาของพระองค์ นิรันดรภาพได้เอาชนะเหนือกาลเวลา และดังนั้น ชีวิตและโลกจะไม่เหมือนเดิมอีก

3. Kerugma ดำเนินไปเพื่อประกาศว่า พระเยซูเจ้าทรงบังเกิดจากเชื้อสายกษัตริย์ดาวิด และทรงดำริ ทรงกระทำภารกิจ อัจฉริยะที่ถูกตรึงกางเขน และได้รับยกขึ้นจากความตาย

และบัดนี้ประทับเบื้องขวาของพระเป็นเจ้า พระศาสนจักรยุคแรกมั่นใจว่าศาสนาคริสต์ตั้งอยู่บนชีวิตบนโลกนี้ของพระคริสตเจ้า และก็มั่นใจแน่นว่าชีวิตบนโลก ความตายมิใช่จุดจบ และหลังจากทั้ง 2 อย่างก็จะมี การกลับคืนชีพ พระเยซูเจ้ามิใช่ใครบางคน ที่พวกเขาได้ฟังเรื่อง ที่จบไปแล้ว แต่พระองค์เป็นคนที่พวกเขาได้พบ ได้รู้จัก และมีชีวิตปรากฏอยู่

4. คริสตชนยุคแรกๆ จะพูดถึงการเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่งของพระเยซูเจ้า และบ่งว่า มนุษย์มีปลายทางที่แน่นอน พระเยซูเจ้าจะเสด็จมาครั้งที่ 2 เพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระเป็นเจ้า

5. การเทศน์จับด้วยประโยคในความหมายว่า พระเยซูเจ้าเท่านั้นเป็นความรอด ใครผู้เชื่อในพระองค์จะได้รับพระจิตเจ้า และใครไม่เชื่อจะพบจุดมุ่งหมายปลายทางที่น่ากลัว กล่าวได้ว่า เป็นการจบบทเทศน์ด้วย คำสัญญา และผลที่จะตามมา

ถ้าเราอ่านบทเทศน์ของนักบุญเปโตรตอนนี้อย่างนี้ทั้งหมด เราจะพบโครงสร้าง 5 อย่างนี้

“วันของพระเจ้ามาถึงแล้ว”

กจ.2:14-21

ข้อความตอนนี้ นำเราไปเผชิญหน้ากับความคิดพื้นฐานอันหนึ่งของทั้งพันธสัญญาเดิม และ พันธสัญญาใหม่ คือ “วันพระเจ้า” เราควรมารู้จักคำนี้สักเล็กน้อย

ชาวยิวไม่เคยเลิกเชื่อว่าเขาคือชนชาติเลือกสรรของพระเป็นเจ้า พวกเขาตีความสถานะที่ได้รับอภิสิทธิ์เหนือชาติอื่นๆ อยู่เสมอ แต่พวกเขาก็ยังคงเป็นชาติเล็กน้อยในท่ามกลางประชาชาติ ในประวัติศาสตร์เขามีช่วงเวลา ที่พบหายนะยาวนาน พวกเขาจึงชัดเจนว่า ด้วยวิถีทางธรรมชาติของมนุษย์ พวกเขาไม่สามารถบรรลุสถานะที่พวกเขาควรได้รับในฐานะประชากรเลือกสรรจากพระเป็นเจ้า ดังนั้น ทีละเล็กทีละน้อย พวกเขาก็มาถึงข้อสรุปว่า เมื่อมนุษย์ทำไม่ได้แต่พระเจ้าทรงทำได้ และเริ่มต้นรอคอย วันที่พระเจ้าทรงแทรกเข้ามาในประวัติศาสตร์อย่างตรงๆ และยกพวกเขาขึ้นสู่เกียรติยศอย่าง ที่พวกเขาใฝ่ฝัน วันนั้นก็คือ “วันของพระเจ้า”

พวกเขาแบ่งเวลาออกเป็น 2 ยุค มียุคปัจจุบัน ซึ่งชั่วร้ายและถูกครอบครองเพื่อนำไปสู่ หายนะ และยังมียุคที่จะมาถึง เป็นยุคทองของพระเจ้าระหว่าง 2 ยุคนี้จะต้องมี “วันพระเจ้า” ซึ่งจะเป็นจุดต่อเนื่องเรื่องน่ากลัวเพื่อเข้าสู่ยุคใหม่ มันจะมาถึงเหมือนขโมยตอนกลางคืน จะเป็นเหมือนแผ่นดินไหวสั่นสะเทือนถึงรากฐานของโลก เป็นวันแห่งการพิพากษาตัดสิน และ นำหัวนรกแล้ว หนังสือพยากรณ์ของประกาศกทุกเล่มในพันธสัญญาเดิมและส่วนใหญ่ในพันธ สัญญาใหม่ได้อธิบายถึงวันนั้น เช่น อสย. 2:12,13 /อมส.5:8 /สฟย.1:7 /ยอล.2:1 /ทส.5:22 /ปต.3:10

ณ ที่นี้ นักบุญเปโตรกล่าวกับพวกยิวว่า “หลายชั่วอายุคน พวกท่านรอคอยถึง วันแห่ง พระเจ้า วันซึ่งพระเจ้าจะหยุดประวัติศาสตร์ บัดนี้ในองค์พระเยซู วันนั้นได้มาถึงแล้ว” เบื้องหลังคำเตือนต่างๆ มีความจริงยิ่งใหญ่แฝงอยู่ในองค์พระเยซูเจ้า คือพระเจ้าเสด็จมาเป็น บุคคลผู้ดำเนินอยู่ในประวัติศาสตร์มนุษย์

“พระสวามีเจ้าและพระคริสตเจ้า”

กจ.2:22-36

นี่เป็นตอนที่เต็มไปด้วยสาระสำคัญอันเป็นความคิดของบทเทศน์ของคริสตชนยุคแรก สาระแรก คือ เรื่องกางเขนมิใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่วางไว้แต่นิรันดร ของพระเจ้า(ขอ 23) กจ. พูดเรื่องเดิมนี้อีกหลายครั้ง (3:18, 4:28 ,13:29) ความคิดของกิจการ อัครสาวกป้องกันเราให้ปลอดภัยจากความผิดพลาด 2 ประการ เกี่ยวกับความตายของพระเยซู เจ้า

a) กางเขน มิใช่อุปกรณ์วัดระดับความรัก ในยามฉุกเฉินที่พระเจ้าทรงโยนลงมาใช่เมื่อ เกิดความผิดพลาดล้มเหลว แต่เป็นส่วนหนึ่งแห่งพระชนมชีพของพระเจ้า

b) เราต้องไม่คิดว่า อะไรก็ตามที่พระเยซูเจ้าทรงทำด้วยความรักได้เปลี่ยนทัศนคติ/ที่ มนุษย์เคยมีที่ว่าพระเป็นเจ้าทรงส่งพระเยซูเจ้ามา(ไม่ต้องไปเปลี่ยนความคิดนี้เพราะบางคน อาจคิดว่าไม่ดีเลยที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรมารับทรมาณบนไม้กางเขน....ผู้แปล)) เราต้องคิด

ว่า กางเขนเป็นดั่งหน้าต่างที่อนุญาตให้เรามองเห็นความรักที่ทรงรับทรมาน เป็นความรัก
ที่มาจากดวงพระทัยของพระเป็นเจ้าแต่ในรันดร

2. ถึงกระนั้น กจ. ยืนยันว่า การประหารพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขนไม่อาจลดหย่อนความ
ร้ายกาจสำหรับผู้ที่มาพระเยซูเจ้าลงได้ ทุกครั้งที่เอ่ยถึงการตรึงกางเขนในกจ. จะบ่งถึง
ความรู้สึกฝังลึกในจิตใจที่น่าสะพรึงกลัว ต่ออาชญากรรมครั้งนี้ (กจ2:23/3:13/4:10/5:30) แต่
เหนืออื่นใด การตรึงกางเขนบ่งว่าบาปนี้ส่งผลร้ายเพียงใด

3. ผู้เทศน์ยุคแรกสุดเชื่อและประกาศเช่นนั้น ความคิดของชาวยิวต่อการตรึงกางเขน
พระแมสซีอาห์ เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ กฎหมายของชาวยิวเขียนไว้ว่า “ใครที่ถูกแขวนไว้
ได้รับการประณามจากพระเจ้า” (ฉธบ.21:23) ต่อชาวยิวหัวเก่า กางเขนเป็นเครื่องพิสูจน์
เรียบร้อยแล้วว่า พระเยซูเจ้าไม่ใช่พระแมสซีอาห์ เพราะพระองค์ถูกตรึงกางเขน แต่ผู้เทศน์
ยุคต่อมา ตอบว่า “ถ้าหากพวกท่านจะได้อ่านพระคัมภีร์ขอพวกท่านดีๆ ท่านจะพบว่า
เรื่องการตรึงกางเขนนี้ มีบอกไว้ก่อนแล้ว”

4. กจ. เน้นเรื่องการกลับคืนพระชนม์ชีพ เป็นเครื่องพิสูจน์สุดท้ายว่า พระเยซูเจ้าเป็นผู้ที่
พระเจ้าทรงเลือกไว้แท้จริง กจ. ได้รับสมญาว่า “พระสารแห่งการกลับคืนพระชนม์” สำหรับ
พระศาสนจักรยุคแรกการกลับคืนชีพ คือ ความสำคัญที่สุด เราต้องจำไว้ว่าปราศจากการกลับคืน
ชีพก็ไม่สามารถมี พระศาสนจักรคริสตังได้เลย เมื่ออัครสาวกเทศน์สอนมุ่งสู่เรื่องการ
กลับคืนชีพ พวกเขาต้องอ้างถึงประสบการณ์ที่พบเห็นมาหลังการตรึงกางเขน พวกเขาผิดหวัง
อกหัก เกือบเป็นบ้า ความฝันพังทลายและชีวิตแตกกระจาย แต่เป็นการฟื้นคืนชีพซึ่งเปลี่ยนทุก
อย่างและทำให้พวกเขาเปลี่ยนจากคนขี้ขลาดเป็นวีรบุรุษ เป็น โศกนาฏกรรมอันหนึ่งของ
พระศาสนจักรที่เมื่อเทศน์เรื่องการกลับคืนชีพมักจำกัดเพียงวันอาทิตย์ปัสกา ทุกวันอาทิตย์
เป็นวันพระเจ้า และทุกๆ วันพระเจ้าต้องยกเป็นวันแห่งการกลับคืนชีพ ในพระศาสนจักร
ตะวันออก วันปัสกา เมื่อคน 2 คนพบกันจะทักกันว่า “พระสวามีเจ้ากลับคืนชีพ” และอีกคน
หนึ่งจะตอบว่า “พระองค์กลับคืนชีพจริงแล้ว!” คริสตังจะต้องไม่ลืมว่าเรามีชีวิต และดำเนิน
ไปพร้อมกับพระคริสต์ผู้ฟื้นคืนชีพ

จงเอาตัวรอดพ้นเถิด

กจ.2:37-41

1.) เนื้อหาตอนนี้แสดงให้เห็นถึงผลของมหาทรมานและมหากางเขนอันสุกใสคู่จ
ประกายแก้วผลึก เมื่อผู้คนตระหนักว่า พวกเขาได้ทำอะไรลงไปต่อพระเยซูเจ้า พวกเขา
ถึงกับหัวใจสลาย พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เมื่อเราถูกยกขึ้นจากโลกนี้แล้ว เราจะดึงดูดทุกคนเข้า
มาหาเรา” (ยน.12:32) ผู้คนต่างก็ยื่นมือเข้ามามีส่วนในอาชญากรรมครั้งนี้ ครั้งหนึ่งมีสัชนา
ได้เล่าเรื่ององค์พระเยซูเจ้าในหมู่บ้านของชาวอินเดีย หลังจากนั้นได้นำสไลด์ภาพพระประวัติ
ตอนถูกตรึงกางเขนฉายบนกำแพงสีขาวของห้องเรียน ผู้ชมคนหนึ่งวิ่งออกมาข้างหน้าแล้ว
ร้องตะโกนว่า “ลงจากกางเขนเถิดพระบุตรของพระเจ้า เป็นผมไม่ใช่ท่านที่จะต้องแขวนตรึง
อยู่บนนั้น” เมื่อเราเข้าใจว่าสิ่งใดเกิดขึ้นที่นั่นจริง ๆ เรื่องราวของมหากางเขนจะทิ่มแทง
ความรู้สึกในใจเรา

“สิ่งแรกและสำคัญที่สุด” คือ “จงกลับใจ” การกลับใจ หมายความว่าอะไร? คำศัพท์ดั้งเดิม
หมายถึง “หลังจากคิดแล้ว” บ่อย ๆ ความคิดครั้งที่สองอย่างถ้วนถี่จะพบว่า ที่คิดที่แรก
พลาดไป จึงกลายมาเป็นความหมายว่า “การเปลี่ยนกลับใจ” แต่หากคนเราเชื่อตรงเพียงพอ
“การเปลี่ยนกลับใจ” จะเรียกร่อง “การเปลี่ยนแปลงความประพฤติ”

“การสำนึกกลับใจ” จึงประกอบด้วยทั้งการกลับใจและเปลี่ยนแปลงความประพฤติ
ในทางที่ดีขึ้น มนุษย์อาจกลับใจเมื่อพบว่าความประพฤติของเขาผิดพลาดไป และหากเขายัง
รักในวิถีทางเดิม เขาก็อาจไม่เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตเหล่านั้นก็ได้ หรือมนุษย์อาจเปลี่ยนความ
ประพฤติ แต่หัวใจของเขายังคงเหมือนเดิมก็ได้ เพราะที่เปลี่ยนความประพฤติเพียงกล่าวคำ
หรือเพื่อความรอบคอบไว้ก่อน การกลับใจที่แท้จริงจึงต้องเป็นการกลับใจและเปลี่ยนแปลง
ความประพฤติไปพร้อมกัน

3.) เมื่อสำนึกกลับใจแล้ว ก็มีบางสิ่งเกิดขึ้นกับอดีต จะมีการอภัยจากพระเจ้าท่ามกลาง
รอยด่างพร้อยอยู่ในอดีตนั้น เราควรเข้าใจให้ชัดเจนถึงแก่นแท้ของบาปว่ามันไม่อาจทำให้
รอยบาปนั้นหายไปได้ แม้แต่พระเจ้าก็ไม่ทรงทำให้รอยด่างนั้นหายไป เพราะเมื่อเราทำบาป
เราได้ทำอะไรบางอย่างเป็นร่องรอยต่อตัวเราเอง และเพื่อนพี่น้องในสิ่งที่ไม่น่าทำ คล้ายกับ

เมื่อเราเป็นเด็กได้ไปทำอะไรไม่ดีกับคุณแม่เอาไว้ ก็จะมีกำแพงปิดกั้นที่มองไม่เห็นระหว่างเรากับแม่ แต่เมื่อเรากลับไปขอโทษต่อแม่ ความสัมพันธ์อันเดิมที่มีก็ได้รับการฟื้นฟูและเรากับแม่ก็เข้ากันได้อีก การอภัยบาป ไม่ทำให้รอยบาปที่เคยทำหายเกลี้ยงไปแต่ทำให้เรากลับมาเป็นผู้ชอบธรรมต่อหน้าพระเป็นเจ้าเหมือนเดิม

4.) เมื่อเราเป็นทุกข์กลับใจ มีบางสิ่งเกิดขึ้นในอนาคต คือเราจะได้รับของขวัญจากพระจิต และในพลังอันนี้เราสามารถชนะการต่อสู้ที่ไม่นี้กว่าจะชนะ และต้านทานต่อสิ่งที่ตัวเราไม่มีกำลังพอต้านทานสิ่งเหล่านั้นได้

คุณลักษณะของพระศาสนจักร

กจ.2:42-47

เนื้อหาตอนนี้ เราสามารถสรุปถึงคุณลักษณะของพระศาสนจักรยุคแรกดังนี้

1.) เป็น พระศาสนจักรที่เรียนรู้ ประกอบด้วยการฟังอัครสาวกเมื่อพวกเขาสอน อันตรายอย่างหนึ่งของพระศาสนจักร คือ การเอาแต่มองแค่เรื่องที่ผ่านมาแทนที่จะมุ่งไปข้างหน้า เพราะความร่ำรวยของพระคริสตเจ้านั้นไม่มีวันเหือดแห้ง เราควรจะมีใจมุ่งไปข้างหน้า อย่ามัวติดตัวเองกับการเปล่าประโยชน์จากวันเก่า ๆ ถ้าเราไม่รับรู้สิ่งใหม่เราจะไม่ก้าวหน้าเข้าไปให้ลึกซึ้งในปรีชาญาณ และพระพรพรทานของพระเป็นเจ้า

2.) เป็น พระศาสนจักรแห่งสัตบุรุษที่มีความเป็นพี่เป็นน้อง “การมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” นับเป็นคุณลักษณะที่บ่งถึงคุณภาพ คือ พระศาสนจักรจะเป็นพระศาสนจักรที่เที่ยงแท้ต่อเมื่อ เป็นคณะของผู้มีความเป็นพี่เป็นน้องกัน

3.) เป็น พระศาสนจักรแห่งการสวดภาวนา คริสตชนยุคแรกรู้ว่าพวกเขาไม่สามารถพบชีวิตด้วยพลังกำลังของตนเอง และเขาไม่ต้องการตกอยู่ในสภาพนี้ พวกเขาจึงมุ่งไปหาพระเป็นเจ้าก่อนที่พวกเขาจะออกไปในโลก พวกเขาสามารถเผชิญปัญหาชีวิต เพราะพวกเขาได้พบกับพระเป็นเจ้าก่อนเท่านั้น

4.) เป็น พระศาสนจักรที่นำเคาเรพยำเกรง ในวรรคที่ 43 พระคัมภีร์ดั้งเดิม แปลศัพท์โดยใช้คำว่า “เกรงกลัวตัวสั่น” ชาวกรีกคนสำคัญกล่าวว่า “ท่านกำลังผ่านโลกนี้ดุจดังเดิน

ผ่านวิหาร” คริสตชนดำเนินชีวิตอย่าง “ยำเกรง” เพราะเขารู้ว่า โลกทั้งโลกเป็นพระวิหาร
ของพระเจ้าผู้ทรงชีวิต

5.) เป็น พระศาสนจักรที่ซึ่งบันดาลสิ่งต่าง ๆ ให้เกิดขึ้น อัจฉริยะและเครื่องหมายเหนือ
ธรรมชาติเกิดขึ้นที่นี่ (วรรค 43) หากเราคาดหวังสิ่งสำคัญจากพระเจ้า และพยายาม
ก่อให้เกิดสิ่งสำคัญยิ่งใหญ่ เพื่อพระเจ้า สิ่งเหล่านี้มากมายจะบังเกิดขึ้นถ้าเราเชื่อในพระเป็น
เจ้าและเราสามารถก่อให้เกิดสิ่งเหล่านี้ร่วมกันในพระศาสนจักร

6.) เป็น พระศาสนจักรของการแบ่งปัน (วรรค 44,45) คริสตชนยุคแรกมีความรู้สึก
แรงกล้าในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คริสตชนที่แท้จริงไม่อาจทนได้ หากเขามีมากขณะที่
คนอื่นมีน้อย

7.) เป็น พระศาสนจักรแห่งการนมัสการ (วรรค 46) พวกเขาไม่เคยลืมกลับไปยังบ้าน
ของพระเจ้า เราต้องจำไว้ว่า “พระเจ้าไม่ทรงรับรู้สิ่งใดในพระศาสนาที่โดดเด่นด้วยตัวเอง สิ่ง
ต่าง ๆ เกิดขึ้นได้เมื่อเราอยู่ร่วมกัน พระจิตของพระเจ้าดำเนินอยู่ในการมานมัสการพระเป็น
เจ้าร่วมกันของสัตบุรุษ

8.) เป็น พระศาสนจักรแห่งความสุข (วรรค 46) ความชื่นชมยินดีอยู่ที่นี่ คริสตชนที่
อมทุกข์เป็นคำที่ขัดแย้งกันในตัวเอง

9.) เป็น พระศาสนจักรที่คนอื่นสนใจต้องการเข้ามาสัมพันธ์ด้วย มีคำกรีก 2 คำ ใช
แทนคำว่า “ความดี”

- “AGATHOS” หมายถึง สิ่ง “ดี”

- “KALOS” หมายถึง ไม่เพียงสิ่งนั้นดี แต่มีพลังดีในตัวเอง

คริสตชนที่แท้จริงเป็นบุคคลที่น่ารัก มีคนมากมายเป็นคนดี แต่พร้อมกับความดีของเขาก็มี
ความแข็งกระด้างไม่น่ารักแฝงอยู่ “ศัตรูเฮอร์ แห่ง กรีนนอกซ์” เคยกล่าวไว้ว่า “สิ่งที่จะช่วย
พระศาสนจักรยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ก็คือ หากคริสตชนจะได้เป็นคนน่ารักและเป็นอยู่เสมอ”
ในพระศาสนจักรยุคแรก มีความน่ารัก น่าคบหาอยู่ในประชากรของพระเป็นเจ้า

อัครรยแรก

กจ.3:1-10

ช่วงวันของชาวยิวเริ่มเวลา 6 นาฬิกาตอนเช้า และจบลงเมื่อ 6 นาฬิกาตอนเย็น สำหรับชาวยิวใจศรัทธาจะมี 3 เวลาที่ต้องหยุดสวด คือ 9 โมงเช้า 12 โมงเที่ยงวัน และบ่าย 3 โมง พวกเขาเห็นพ้องว่าคำภาวนาจะสัมฤทธิ์ผลทุกหนแห่งที่สวด แต่พวกเขาก็รู้ว่าจะเป็นคำภาวนาพิเศษที่ไม่มีใครเถียงได้ถ้าไปสวดที่พระวิหาร น่าสนใจมากที่พวกอัครสาวกยังคงถือปฏิบัติธรรมเนียมชาวยิว ดังที่พวกท่านได้รับการอบรมมา ขณะนั้นเป็นโมงยามสวดภาวนาเวลาบ่าย ที่เปโตรและยอห์นไปยังพระวิหารเพื่อภารกิจนี้ ความเชื่อใหม่มายังชีวิตในพระคริสตเยซู แต่ก็มีข้ออ้างยกเว้นที่จะไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติ (กฎหมาย – THE LAW) พวกเขาตระหนักว่า ความเชื่อใหม่ และ บัญญัติเก่า ควรปฏิบัติจับมือเคียงคู่กันไป

ทางตะวันออกของพระวิหารเป็นธรรมเนียมที่ผู้ขอทานจะนั่งอยู่ตงประตูทางเข้า นี่นับเป็นทำเลที่ดีที่สุดสำหรับขอทาน เพราะเมื่อผู้คนกำลังเข้าไปนมัสการพระเจ้าพวกเขาก็อยู่บนหนทางที่จะต้องมีเมตตาต่อเพื่อนพี่น้อง W.H. Davies กวีพเนจร กล่าวว่า เพื่อนจรจัดบอกเขาว่าเมื่อเข้าไปในเมืองใหม่ เขาจะมองหาวัดที่มียอดกางเขนเด่นชัด และเริ่มขอทานบ้านเรือนบริเวณนั้น ความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์เป็นสองสิ่งที่จับมือเดินเคียงคู่กันไป เหตุการณ์นี้ก่อให้เกิดความคิด 3 ประการ

1.) อัจฉรย์นี้เกิดขึ้นจริง ๆ เพราะใน กจ.4:16 เราอ่านพบว่าสภาชั้นเฮเดริน พวกเขารับรู้ ยอมรับ ศัตรูของคริสตชนน่าจะเป็นพวกแรกที่จะต้องปฏิเสธ แต่พวกเขาไม่แม้จะพยายามด้วยซ้ำ คือปฏิเสธไม่ออกเลย

2. แล้ว อัจฉรย์หายไปไหน? ความคิดอันหนึ่งต่อคำถามนี้ คือ

ก.) จะมีเวลาเมื่ออัจฉรย์เป็นสิ่งจำเป็น ในยุคนั้นพวกเขาจะได้รับการรับรองจากพระเป็นเจ้าว่า คำสอนของพวกเขาเป็นสัจธรรม และพลังของข่าวดีของคริสตชนที่นำมาให้แก่มวลมนุษย์ของแท้ พระองค์จึงโปรดให้พวกเขาทำอัจฉรย์ได้ในเวลานั้น

ข.) ยุคนั้นสภาพแวดล้อมพิเศษสองเหตุการณ์มาเผชิญหน้ากัน

อันแรก ยังมีบรรดาอัครสาวกดำเนินชีวิตอยู่ พวกท่านเป็นดั่งผู้แทนขององค์พระเยซูเจ้าที่ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่บนโลกนี้

ข้อสอง มีบรรยากาศของการคาดหวัง เมื่อความเชื่อกำลังอยู่ในกระแส
ท่วมท้น และ ความเชื่อมากเกินไป จนความหวังเหล่านั้นบรรลุผล

ทั้งสองบรรยากาศร่วมกันก่อให้เกิดความเชื่ออันยิ่งใหญ่

3.) แต่คำถามจริง ๆ ไม่ใช่ว่า “ทำไมอัศจรรย์จึงหายไป?” แต่น่าจะเป็นว่า “พวกเขา
หยุดทำอัศจรรย์หรือ?” เป็นเรื่องธรรมดาของความจริงที่ว่า หมอ หรือ วิชาการทางแพทย์
ปัจจุบัน สามารถทำสิ่งเดียวกันในยุคของอัครสาวกที่ถือเป็นผู้ปฏิบัติแบบนั้นได้แล้ว พระเป็น
เจ้าทรงไยแสดงความจริงใหม่ ความรู้ใหม่ ๆ แก่มวลมนุษย์ และอัศจรรย์ของการไยแสดงนี้
พวกเขายังคงกระทำกันอยู่ทุกวัน หมอ – แพทย์ผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า “ผมพันแผล แต่พระเป็น
เจ้าทรงรักษามัน” สำหรับคริสตชนยังคงมีอัศจรรย์ในทุกกรณี หากพวกเขายินดีจะเปิดตา
มองดู

อาชญากรรมแห่งกางเขน

กจ.3:11-16

ตรงนี้สะท้อนบทเทศน์ของคริสตชนยุคแรก 3 ประเด็น

1.) นักเทศน์ยุคแรกมักจะเน้นความจริงพื้นฐานว่า การตรึงกางเขนเป็นอาชญากรรม
ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ทุกครั้งที่เอ่ยถึงเหตุการณ์นี้ จะมีความร้ายกาจน่า
ตระหนกหัวนกล้วนในน้ำเสียง พวกเขาพยายามแทงเขาในดวงใจผู้คน ด้วยการสำนึกถึงเนื้อ
แท่งของอาชญากรรมแห่งไม้กางเขนคล้ายกับจะพูดว่า “ดูสิบาปมันก่ออะไรไว้”

2.) นักเทศน์ยุคแรก ๆ มักจะเน้นถึงความแน่ชัดของประจักษ์พยานการคืนพระชนม์
เป็นความจริงว่าถ้าไม่มีการกลับคืนชีพ พระศาสนจักรก็ไม่อาจเริ่มต้นได้ การกลับคืนชีพ
พิสูจน์ว่า พระองค์ไม่ทรงถูกทำลายและทรงเป็นพระเจ้าแห่งชีวิตและความตาย นี่เป็นข้อ
พิสูจน์สุดท้ายว่า เบื้องหลังองค์พระ-คริสตเจ้า พระองค์เป็นพระเป็นเจ้าและพลังซึ่งไม่มี
สิ่งใดหยุดยั้งได้

3.) นักเทศน์ยุคแรกมักจะเน้นพลังของพระคริสตเจ้าผู้ทรงคืนพระชนม์ชีพ พวกเขาไม่
เคยยกตัวเองว่าเป็นแหล่งพลัง แต่เป็นเพียงทางผ่านของพลังนั้น พวกเขาตระหนักดีถึง

ข้อจำกัดตนเอง แต่ก็สำนึกได้ว่า ไม่มีข้อจำกัดในองค์พระคริสตเจ้า ผู้ทรงคืนพระชนม์ที่จะทำสิ่งใดผ่านทางพวกเขาและพร้อมกับพวกเขา มีความลึกซึ้งซ่อนอยู่ในชีวิตคริสตัง トラาบเท่าที่คริสตังคิดถึงว่า เขาทำอะไรได้ และเป็นอะไรบ้าง ก็จะไม่บังเกิดสิ่งใด นอกจากล้มเหลวและสับสนพร้อมความกลัว แต่หากเขาคิดว่า “ไม่ใช่ฉันแต่เป็นพระคริสตเจ้าในตัวฉัน” ก็จะมีสันติและพลัง

คำบันทึกบทเทศน์

กจ.3:17-26

บันทึกคำเทศน์ของคริสตชนยุคแรกส่วนใหญ่แล้วจะเหมือนย่อหน้านี้

1.) เริ่มต้นด้วยการระลึกถึงพระเมตตาและผลสมด้วยคำตักเตือน เป็นความหยิ่งจองหองที่ชาวยิวได้กระทำผิดใหญ่หลวงในการตรึงกางเขนพระเยซูเจ้า แต่ความไม่รู้จะไม่คงอยู่ตลอดไป และดังนั้นจึงไม่มีข้อแก้ตัวต่อการจะมาปฏิเสธองค์พระเยซูเจ้าอีกในอนาคต คำบันทึกเรื่องราวอันเป็นความรู้สำคัญที่ก่อผลร้ายแรงนี้ จะดังก้องตลอดในพันธสัญญาใหม่

- “ถ้าท่านทั้งหลายตบอด ท่านก็ไม่มีบาป แต่ท่านกล่าวว่า เรามองเห็น บาปของท่านจึงยังคงอยู่” (ยน.9:41)
- “ถ้าเราไม่ได้มาสั่งสอนเขา เขาจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับบาปของตน” (ยน.15:22)
- “คนที่รู้ว่าต้องทำความดีแต่ไม่ทำ ก็ทำบาป” (ยก.4:17)

การได้เห็นการไขแสงของพระเป็นเจ้าอย่างชัดเจนนั้นถือเป็น **อภิสิทธิ์** แต่ก็นับเป็น **ความรับผิดชอบ** ที่จะต้องเอาใจใส่อย่างที่สุด

2.) การเป็นเจ้าของครอบครองความรู้นี้ นำมาซึ่งการเป็นเจ้าของ การสำนึกผิด และกลับใจ คำทั้งสองไปด้วยกันอย่างใกล้ชิด “สำนึกผิด” แปลตรง ๆ ว่า **เปลี่ยนใจ** และเป็นสิ่งง่ายมากที่จะเปลี่ยนใจมากกว่า **เปลี่ยนแปลงชีวิต** การเปลี่ยนใจนี้ยังหมายถึงการเปลี่ยนจากหนทางเก่าและมุ่งสู่หนทางใหม่

3.) การสำนึกผิดนี้ จะต้องเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ก็จะมีผลก่อให้เกิดการอภัยบาปผิดในอดีตออกไป (ลบออกไป) “ลบออกไป” เป็นคำที่ชัดเจนดี โลกยุคโบราณจะเขียนบนกระดาษชานอ้อย (PAPYRUS) ด้วยน้ำหมึก เพียงแต่ไม่มีสารเคมีผสมลงไป หมึกจึงไม่กัดซึมเข้าในเนื้อกระดาษแบบยุคสมัยของเรา แต่เกาะลอยอยู่ตรงผิวกระดาษจนแห้งไป เพื่อจะลบข้อเขียนก็เพียงแค่เช็ดมันออกด้วยผ้าหรือฟองน้ำหมาด ๆ ดังนี้พระเจ้าทรงลบบาปในการให้อภัยมนุษย์ และจะมีผลในอนาคต ซึ่งนำเอาช่วงเวลาสดชื่นเข้ามาในชีวิต มีพระพรพิเศษทำให้แข็งแรงในความเหนื่อยอ่อน และได้พักผ่อนในความอ่อนล้า

4.) นักบุญเปโตรเริ่มพูดถึงการเสด็จมาอีกครั้งหนึ่งของพระคริสตเจ้า ซึ่งในเชิงเทววิทยาก็มีอะไรอื่น นั่นคือประวัติศาสตร์จะต้องมีจุดหมายปลายทาง

5.) นักบุญเปโตรยืนยันว่า ทั้งหมดที่เกิดขึ้นได้รับการกล่าวถึงไว้แล้ว แต่ชาวยิวปฏิเสธที่จะยอมรับว่าผู้ที่รับเลือกสรรผู้นั้นจะต้องรับทรมาน แต่นักบุญเปโตรยืนยันว่า หากพวกเขาคนใดในพระคัมภีร์ของพวกเขา ก็จะพบเรื่องราวทั้งหมดในนั่นเอง

6.) นักบุญเปโตรเตือนพวกเขาให้รู้ถึงอภิสิทธิ์แห่งชนชาติตน ในความรู้ลึกพิเศษว่า ชาวยิวเป็นประชากรเลือกสรรของพระเป็นเจ้า

7.) ที่สุดนักบุญเปโตรทิ้งท้ายความจริงที่หลบเลี่ยงไม่ได้ว่า การมีอภิสิทธิ์พิเศษนำมาซึ่งหน้าที่พิเศษ มันมิใช่สิทธิพิเศษทางเกียรติยศชื่อเสียง แต่เป็น อภิสิทธิ์ของการรับใช้พิเศษ

การจับกุม

กจ.4:1-4

การรักษาคนง่อยเกิดขึ้นบริเวณพระวิหารส่วนที่ผู้คนมาชุมนุมกันเป็นจุดเด่นประตูจាំไฟส่องมาบนเวทีชัดเจนแก่ทุกคนในที่สาธารณะ

ประตูงาม เป็นประตูที่เชื่อมลานพื้นที่สำหรับคนต่างศาสนา กับ ลานพื้นที่สำหรับผู้หญิง ลานพื้นที่คนต่างศาสนาเป็นพื้นที่กว้างที่สุดและวุ่นวายที่สุดในบรรดาลานพระวิหารส่วนต่าง ๆ เพราะที่ตรงนี้คนทุกเชื้อชาติ สามารถเข้ามาอยู่ได้นานตราบเท่าที่เขามาร่วมใจในศาสนพิธีอย่างให้เกียรติและมีคารวะ ที่นี้เองมีโต๊ะรับแลกเงินและซื้อขายสัตว์ที่จะนำไปฆ่า

ถวายเป็นบูชาขอบพระวิหารมีเฉลียงทางเดินใหญ่ 2 แนว มาบรรจบกันตรงมุมขวาของพระวิหารซึ่งก็คือลานพื้นที่สำหรับคนต่างศาสนาตรงนี่เอง

แนวเฉลียงแรก คือ ทางเดินหลวง (Royal Porch) อีกแนวหนึ่ง คือ เฉลียงซาโลมอน (Solomon's Porch) ทั้ง 2 แนวแน่นไปด้วยผู้คนที่มานมัสการ เรียนพระธรรม และเยี่ยมชมแน่นอนเรื่องที่เกิดขึ้นครั้งนี้ เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้คนอย่างกว้างขวางที่สุด

ในภาพของฝูงชนก็ปรากฏ บรรดาสมณะ ผู้ดูแลพระวิหารและ พวกซัดดูสี ส่วนคนมีอำนาจสูงสุดในหมู่พวกนี้เรียกว่า “หัวหน้า” มีชื่อตำแหน่งทางการยิวว่า “ซากัน” (SAGAN) เขาเป็นผู้ช่วยของมหาสมณะ โดยปกติเขาจะดูแลระเบียบ เมื่อฝูงชนมารวมกันชุมนุมก็ยอมเป็นที่สังเกต เขาและเจ้าหน้าที่พระวิหารรีตรงมายังกลุ่มคนทันที พร้อมกับพวกซัดดูสี ซึ่งเป็นพวกมีฐานะการเงิน ชนชั้นสูง พวกซัดดูสีมีจำนวนไม่มากแต่พวกเขา ร่ำรวยและมีอิทธิพล เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดทำให้พวกซัดดูสีนี้ ร่ำรวยมากด้วย 2 เหตุผล คือ

1.) พวกเขาไม่เชื่อในการกลับคืนชีพจากความตาย และเหตุการณ์นี้เป็นการประกาศสังกรรม เรื่องการคืนพระชนม์ชีพจากปากบรรดาอัครสาวก

2.) เพราะพวกเขาเป็นชนชั้นสูง ร่ำรวย ซัดดูสี เป็นพวกที่บริจาทานแก่คนจน แต่พวกเขาต้องพยายามเป็นมิตรกับพวกโรมันเพื่อจะคงไว้ซึ่งความร่ำรวยและสะดวกสบาย บารมีและอำนาจ ผู้ปกครองโรมันมีความอดทนมาก แต่เรื่องหนึ่งที่พวกเขาจะไม่ยอมเลยก็คือความวุ่นวายในที่สาธารณะ และจะไม่ปราณีใคร หรือไว้หน้าหมู่คณะใด พวกซัดดูสีรู้ดีว่าหากปล่อยให้บรรดาอัครสาวกทำเช่นนี้ต่อไปโดยไม่ควบคุม การจลาจล ความวุ่นวายของพลเรือนจะตามมา และลามไปถึงความมั่นคงทางสถานะของพวกเขา นี่เป็นเหตุให้เปโตร และยอห์นถูกจับกุมทันที เรื่องนี้คือ ตัวอย่างอันร้ายกาจของกลุ่มคนผู้ต้องการคงไว้ซึ่งทรัพย์สินและอำนาจที่ตนหรือยอมให้คนอื่นมี โอกาสได้ฟังด้วยเช่นกัน

ต่อหน้าสภาชั้นเฮดริน

กจ.4:5-12

ศาลไต่สวนนักบุญเปโตรและยอห์นถูกนำตัวไป คือ “สภาชั้นเฮตริน” เป็นสภาปกครองสูงสุดของชาวอิว แม้จะถูกปกครองโดยโรมันสภานี้ก็มีอำนาจจับกุมชาวอิวได้ สิ่งเดียวที่สภานี้ทำไม่ได้ คือ ตัดสินประหารชีวิตคนให้ตาย ยกเว้นกรณีหนึ่ง คือ คนต่างชาติที่ล่องล่ำเข้ามาในเขตพระวิหารที่สงวนไว้

สภาชั้นเฮตริน มีสมาชิก 71 คน มหาสมณะ เป็นประธาน โดยตำแหน่ง (ex officio) สภาชั้นเฮตรินประกอบด้วย สมณะ (หรือพระสงฆ์) ซึ่งมี พวกซัดดูสี ความต้องการของพวกเขาก็คือ เพื่อต้องการดำรงผลประโยชน์จากสถานะตำแหน่งของตนเอาไว้ไม่ให้ลดน้อยลงกว่าเดิม

มี คัมภีรารจารย์ (SCRIBES) ผู้เชี่ยวชาญใน กฎหมาย (ธรรมบัญญัติ)

มี ฟาริสี ผู้อุทิศตนอย่างคลั่งไคล้ต่อ กฎหมาย

และยังมี ผู้อาวุโส ซึ่งเป็นผู้นำเคารพในสังคม

คัมภีรารจารย์ บางคนอาจมาจาก “ครอบครัวสงฆ์” พวกที่มาจากสายเลือดตระกูลสงฆ์ พวกนี้ คือพวกที่บางทีก็เรียกว่า “หัวหน้าสมณะ” (CHIEF PRIEST)

พวกเขาประกอบด้วย 2 ระดับ

ระดับแรก “สมณะผู้ใหญ่โดยตำแหน่ง” (ex high priests) ในยุคที่ “สมณะผู้ใหญ่” รุ่งเรือง เป็นยุคที่สืบทอดชีวิตสงฆ์มาทางสายเลือดตระกูล แต่ยุคปกครองโดยพวกโรมัน การปฏิบัติหน้าที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสินบน เล่ห์กลและการทุจริต สมณะผู้ใหญ่ เหล่านี้ก็ตกต่ำลง ดังนั้น ระหว่างปีที่ 37 ค.ศ. ถึง ค.ศ.67 ก็เลยมีไม่เกิน 28 คน แต่เมื่อยุคสมณะผู้ใหญ่ จะตกต่ำลง พวกเขาก็ยังคงมีอำนาจอยู่เบื้องหลังสังคม

ระดับที่สอง แม้ สมณะผู้ใหญ่ หมดยุคกุมอำนาจไปแล้ว ก็ยังคงมีบารมีพิเศษอยู่ 2-3 ตระกูล มีสมณะผู้ใหญ่ 28 คน ที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าในสภา แต่ 6 คนจะต้องมาจาก ครอบครัวสำคัญ 4 ครอบครัว สมาชิกของครอบครัวเหล่านี้มีเกียรติพิเศษ และเป็นพวกนี้แหละที่เรียกว่า “หัวหน้าสมณะ” (Chief Priests)

เมื่อเราอ่านคำปราศรัยของนักบุญเปโตร และอดทนคิดไม่ได้ว่ากำลังพูดกับใคร เราก็ตระหนักดีว่า นี่เป็นหนึ่งในคำปราศรัยที่ต้องใช้ความกล้าหาญอย่างมาก เป็นคำปราศรัยต่อ

หน้าผู้มั่งคั่งร่ำรวย มีการศึกษาและอิทธิพลของแผ่นดิน แม่กระนั้นนักบุญเปโตรชาวประมง จากบ้านนอกกาลิลีที่ยืนต่อหน้าพวกเขาในฐานะ “ผู้พิพากษา” มากกว่าจะเป็น “จำเลย” ยิ่งกว่านั้นนี่เป็นศาลเดียวกันที่ตัดสินพระเยซูเจ้าถึงตาย นักบุญเปโตรรู้ว่าท่านกำลังนำเอาชีวิตของท่านวางไว้บนมือของตัวเองเพียงผู้เดียว (ไม่มีพวกพ้องเลย)

มีความกล้าอยู่สองแบบ แบบแรก กล้าบ้าบิ่น ซึ่งมาจากความกลัว กังวลถึงความตายที่เผชิญหน้าอยู่ แต่ยังมีความสงบนิ่งระดับสูงกว่านี้ ซึ่งรู้ถึงอันตรายที่ยืนรออยู่ แต่ไม่ยอมที่จะครั่นคร้าม นี่เป็นความกล้าที่นักบุญเปโตรแสดงออก / เมื่อ “อติลิส” นักรบกรีกผู้กล้าได้รับข่าวว่าหากเขาออกไปรบเขาจะตายแน่นอน เขาตอบด้วยประโยคคมตะว่า “จะอย่างไรข้าพเจ้าก็จะออกไป” นักบุญเปโตรในวินาทีนั้นรู้ว่า ความครั่นคร้ามที่กำลังเผชิญอยู่นี้ จะอย่างไรท่านก็เช่นกัน... จะก้าวต่อไป

ความกล้าต่อพระเจ้าช่วยให้รอด

กจ.4:13-22

ณ ที่นี้เราจะเห็นได้อย่างมีชีวิตชีวาถึงฉากการ โจมตีและ โต้แย้งของบรรดาคริสตชน ในการโจมตีของฝ่ายศัตรูมี 2 ลักษณะ

ลักษณะแรก มีความรู้สึกออกไปทาง ดูหมิ่นรังเกียจ ในต้นฉบับเก่าว่า สถานชั้นเฮเดริน เห็นว่านักบุญเปโตรและยอห์นเป็นคนไร้การศึกษาและโง่เขลา คำแปลว่าไม่ได้รับการศึกษา (วรรคที่ 13) ในต้นฉบับดั้งเดิมแปลว่า พวกเขาไม่มีการศึกษาตามแบบแผนวิธีที่ถูกต้อง เฉพาะอย่างยิ่งความละเอียดลออเคร่งครัดต่อกฎหมาย (ธรรมบัญญัติ) คำที่แปลว่า โง่เขลา หมายความว่าพวกเขาก็แค่คนธรรมดาสามัญอะไรพิเศษมารับรองมาตรฐานการประกอบอาชีพ สถานชั้นเฮเดรินจัดพวกเขาว่าไม่ได้รับการเล่าเรียนในสถาบันใดและไม่มีตำแหน่งสถานะทางสังคม แต่ทั้ง 2 สิ่งนี้เป็นการยากสำหรับคนธรรมดาที่จะต้องมียุทธศาสตร์การศึกษาและอวดอ้างตำแหน่งอันใด แต่ผู้ซึ่งมีหัวใจของพระคริสตเจ้าจะเป็นเจ้าของศักดิ์ศรีที่แท้จริงซึ่งไม่มีสถาบันใดให้ได้ หรือ สถานะทางสังคมใดจะสร้างขึ้นมาได้

ลักษณะที่สอง มีการ “งู” แต่คริสตชนรู้ดีถึงสิ่งที่คนอื่นกระทำกับเขานั้นเพียงชั่วคราว และสิ่งที่พระเป็นเจ้ากระทำกับพวกเขานั้นเป็น นิรันดร ในการเผชิญกับการโจมตีนี้ นักบุญเปโตรและยอห์นแน่นนอนว่าได้ตอบข้อโต้แย้ง

ประการแรก พวกอัครสาวกโต้แย้งด้วยความจริงที่ไม่ต้องตอบคำถาม คือผู้หยาบคายซึ่งได้รับการรักษาในวันนี้ เป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้ ส่วนใหญ่การโต้ตอบโดยไม่ต้องใช้คำตอบใด ๆ ของคริสตชนก็คือ การที่คนนั้นเป็นคริสตชน

ประการที่สอง พวกเขาโต้แย้งประเด็นการต้องเชื่อสัตย์ต่อพระเป็นเจ้า ถ้ามีคำถามว่าเราต้องเลือกกระหว่าง เชื่อฟังมนุษย์ กับ เชื่อฟังพระเจ้า นักบุญเปโตรและยอห์นก็ไม่สงสัยเลยว่า จะเลือกเอาสิ่งไหน ดังที่ เฮจ. จี. เวลส์ กล่าวว่า “ปัญหามากมายของมนุษย์ส่วนใหญ่ คือเสียงของเพื่อนบ้านของเขาดังในหูนั้นดังยิ่งกว่าเสียงของพระเจ้า” ความลับแท้จริงของการเป็นคริสตชนซ่อนอยู่ในการยอมมอบถวาย ที่ครั้งหนึ่งยอห์น นีอกซ์ ได้ยอม “เขาเกรงกลัวพระเจ้าอย่างมากจนทำให้เขาไม่เกรงกลัวมนุษย์คนใด”

แต่การโต้แย้ง ประการที่สาม ยิ่งใหญ่กว่าหมด คือคำโต้แย้งด้วย “ประสบการณ์ส่วนตัวที่มีต่อพระเจ้า” ข่าวสารนี้ไม่ได้มีใครนำมาบอก พวกเขา รู้จักมันโดยตรงและรับรู้ว่าเป็นความจริง และพวกเขามั่นใจพอที่พวกเขายินดีจะเดิมพันชีวิตของตนเองลงไปบนความจริงนั้น

ชัยชนะหวนกลับมา

กจ.4:23-31

ในย่อหน้านี้เราได้เห็นปฏิกริยาจากพระศาสนาคริสต์ในช่วงเวลาอันตราย คงเป็นไปได้ว่า นักบุญเปโตรและยอห์น เมื่อกลับมาพร้อมกับเรื่องเล่าอันบีบคั้นอย่างมาก พระศาสนจักรพอมองออกว่าปัญหาอะไรที่จะต้องเผชิญอยู่ข้างหน้าซึ่งจะพุ่งมาสู่พวกเขา แต่สิ่งหนึ่งซึ่งไม่เคยทำร้ายพวกเขาเลย ก็คือ การจะต้องไปเชื่อคำสั่งของสภาชั้นเฮดรินที่จะไม่ให้เขาพูดอีก

ต่อไป ในดวงใจของเขาขณะนั้นมีแต่ความเชื่อมั่นอย่างยิ่งใหญ่ และชีวิตของเขาขณะนั้นมี
พลกำลังหลังไหลเข้ามา

1.) พวกเขามีความเชื่อมั่นในพลังของพระเจ้า ที่ประทับอยู่กับพวกเขา คือองค์พระ
ผู้สร้าง และผู้ทรงอำนาจทุกสิ่ง “สำหรับคริสตชนแล้ว ในพระหัตถ์ของพระเจ้า จะมีพวกที่อยู่
เคียงข้างเรา มากกว่าพวกนั้นที่ต่อต้านเรา”

2.) พวกเขามีความเชื่อมั่นใน “การไร้ประโยชน์ของการปฏิวัติขั้ว” คำว่า “RAGE”
(เรจ) n. แปลว่าความเดือดดาล, ความรุนแรงของลม คลื่นไฟ ไรคอื่น ๆ , ความรุนแรงของ
อารมณ์, ความอยากอาหาร, ความคลั่ง, ความเร่าร้อน, สิ่งที่กำลังไหลลง. vi. พุดหรือ
กระทำด้วยความเดือดดาล, รีบเร่งไป, ลุกถาม, โหมพัด, โหมกระหน่ำ., See also: ragingly
adv. ศัพท์คำนี้เป็นคำที่มาจากเสียงร้องของม้าที่พยศ มันอาจจะกระตือรือร้นและสายหัว แต่ที่สุด
มันจะยอมรับกฎเกณฑ์ของบั้งเหียน มนุษย์อาจมีท่าทีทำทนายพระเจ้า แต่ในที่สุดพระเจ้าจะได้
ชัยชนะ

3.) พวกเขาตั้งตนอยู่ที่ องค์พระเยซูเจ้าที่พวกเขาจดจำได้เสมอ พวกเขาจดจำได้ว่า
พระองค์ทรงรับทรมานเพียงใดและได้รับชัยชนะอย่างไร และในความทรงจำนั้น พวกเขาพบ
ความเชื่อมั่นซึ่งมากพอที่จะทำให้ศิษย์ได้รับเหมือนที่อาจารย์ได้เป็น

4.) ผลที่ได้รับ คือ “พระพรของพระจิตเจ้า” คำสัญญาเป็นจริงพวกเรามีได้ถูกทอดทิ้ง
ให้โดดเดี่ยว ดังนั้นพวกเขามีความกล้าหาญ เพราะกำลังใจที่พวกเขาต้องการในการเป็นพยาน
แม้เมื่อการเป็นพยานของเขาหมายถึงความตาย

ทุกสิ่งเป็นของกลาง

กจ.4:32-37

ณ ย่อหน้าใหม่นี้ มีการเปลี่ยนแปลงบรรยากาศโดยเล้าถึงรูปแบบพระศาสนจักรในยุค
นั้น ก่อนที่จะก้าวเข้าสู่บรรยากาศแห่งความปีติยินดี เริ่มต้นมาก่อนด้วยความคิดสูงส่ง
เกี่ยวกับพระเป็นเจ้า คือการสวดภาวนาวอนขอพระจิตเจ้า มีการสรรเสริญที่นำขอความมาจาก

พันธสัญญาเดิม และแล้วทันทีที่ทันใดผู้เล้าก็เล่าบรรยากาศความรักที่ลงมือทำด้วยกิจการ
ไม่ว่าบรรดาคริสตชนยุคแรกเหล่านี้จะมีช่วงเวลาสูงส่งในการสวดภาวนาและรู้สึกศรัทธา
เพียงใด พวกเขาก็ไม่เคยลืมน่าบางคนมีไม่พอ และทุกคนต้องช่วยเหลือ คำภาวนานั้นสำคัญ
อย่างสูงสุด การเป็นประจักษ์พยานด้วยคำพูดก็สำคัญ แต่ถึงที่สุดแล้วก็คือ การรักเพื่อนที่
น้อง สองสิ่งควรบันทึกไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้

- 1.) พวกเขามีความรู้สึกแรงกล้าในความรับผิดชอบที่ต้องมีต่อกันและกัน
- 2.) มีสิ่งที่ผูกพันในพวกเขา คือ **แบ่งปันสิ่งของทุกสิ่งที่มี** เราน่าจะสังเกตสิ่งหนึ่งว่า
เหนือสิ่งอื่นใด การแบ่งปันนี้มีผลของการออกกฎเกณฑ์บังคับ แต่เป็นไปโดยน้ำใจอิสระ
อย่างลึกซึ้งที่สุด มิใช่กฎหมายบังคับเราให้แบ่งปัน เมื่อดวงใจจับเคลื่อนเราให้แบ่งปัน
“**สังคมนั้นก็คือคริสตชน**”

ปัญหาในพระศาสนจักร

กจ.5:1-11

นี่เป็นตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นว่า พระคัมภีร์ได้รับการบันทึกไว้อย่างชัดเจน และออกจะไม่
ฉลาดที่บันทึกเรื่องราวแบบนี้ แต่พระคัมภีร์ก็ปฏิเสธที่จะบันทึกเสนอภาพแต่ในอุดมคติสวย
หรูเท่านั้น นี่เป็นคุณธรรมยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์ที่แสดงให้เห็นวีรบุรุษ จุดด่างพร้อยและ
เรื่องราวต่าง ๆ อย่างเที่ยงตรง

ที่จริงเรื่องนี้ไม่มีอะไรด่างพร้อยในส่วนของอัครสาวก นักบุญเปโตรได้ให้ข้อคิดแก่ 2
สามี-ภรรยาที่โกหกว่า เขามีสิทธิ์ในที่ดินของเขา เขามีสิทธิ์เก็บเงินของเขาไว้ ไม่ต้องนำมา
ให้ก็ได้ แต่มิใช่มาโกหกพระเป็นเจ้าและสังคมแบบนี้ เท่ากับเอาเปรียบเพื่อนพี่น้อง เพราะ
จะได้ใช้เงินกองกลางที่ทุกคนนำมารวมกัน แต่ก็เก็บส่วนหนึ่งของเงินเอาไว้แล้ว มิได้มาร่วม
กองกลางกันด้วยบริสุทธิ์ใจ แต่ที่สำคัญคือ เขาทั้งสองได้ทำผิดต่อพระเป็นเจ้า และพระ
คัมภีร์ต้องการชี้ให้เห็นอำนาจของเปโตรในการอ่านใจของสมาชิกในพระศาสนจักร (2พกษ
2:23-24) เรื่องนี้แสดง 2 สิ่งในพระศาสนจักรคือ **ความคาดหวังอยากได้ในจิตใจผู้คน** และ
การให้ความเคารพอย่างพิเศษต่ออัครสาวก

กลุ่มคริสตชนเป็นที่สนใจของคุณ

กจ.5:12-16

เนื้อหาตอนนี้บอกเรา 3 อย่าง

1.) เราได้รู้ว่าพระศาสนจักรยุคแรกพบปะกันที่ใด ก็คือที่เฉลียงซาโลมอนหนึ่งในสองทางเดินสำคัญรอบพระวิหาร พระศาสนจักรยุคแรกยังยึดมั่นในการมานมัสการที่บ้านของพระเจ้า ปรารถนาจะรู้จักพระเจ้าให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเพื่อจะได้วอนขอพระพรกำลังในการดำเนินชีวิต

2.) พระศาสนจักรพบปะกันอย่างไร กลุ่มคริสตชนยุคแรกมาชุมนุมกันในที่ซึ่งคนอื่นๆ เห็นพวกเขาได้ คริสตชนรู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้นกับบรรดาอัครสาวก และจะเกิดอะไรขึ้นตามมากับพวกตนเช่นเดียวกันที่มายืนอยู่กับอัครสาวกเหล่านี้ในสถานที่เช่นนี้

3.) เนื้อหาบอกเราว่าพระศาสนจักรยุคแรก เป็นพระศาสนจักรที่บังเกิดผลสูงสุดหลายสิ่งอุบัติขึ้น ช่วงเวลาทำงานแพร่ธรรมด้วยการรักษาคนเจ็บป่วยนำหน้าได้ผ่านไปแล้ว แม้ว่าปัจจุบันงานสังคมสงเคราะห์โรงพยาบาลจะหวนกลับมาบ้าง แต่พระศาสนจักรก็ยังคงยืนหยัด ทำให้คนบาปกลายเป็นคนดี และผู้คนมักจะเขามารวมล้อมพระศาสนจักร เพื่อชีวิตพวกเขาจะได้เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

ในเนื้อหาตรงนี้เกี่ยวข้องกับคนป่วยเนื่องจากจิตโศโครก คนในโลกยุคโบราณถือเอาว่าการป่วยไข้มากจากจิตโศโครก เช่นชาวอียิปต์เชื่อว่า ร่างกายจะแบ่งเป็นส่วนๆ และทุกส่วนสามารถถูกรอบงำโดยจิตชั่ว บ่อยๆ พวกเขาเชื่อว่าจิตซึ่งเป็นจิตของมนุษย์ที่ชั่วร้ายผู้จากโลกนี้ไปแล้ว แต่ยังคงดำเนินความชั่วร้ายของมันต่อไป

ถูกจับและสอบสวนอีกครั้ง

กจ.5:17-32

การจับกุมอัครสาวกครั้งที่สอง เป็นสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ สภาน์เฮดรินกำชับหนักแน่นให้หยุดสอนในนามของพระเยซูเจ้า แต่เขาได้ละเลยคำสั่งอย่างจงใจในที่สาธารณะ นี่เป็นสิ่งที่สภาน์-เฮดรินขบคิดอย่างหนักใจ พวกอัครสาวกพวกนี้ไม่เพียงแต่นอกกรีต (สมณะเรียกพระเยซูเจ้าและผู้ติดตามว่า “ลัทธินาซาเรียน” แต่อัครสาวกเรียกตนเองและผู้มีความเชื่อว่า “ผู้เรียกขานพระนามพระเจ้า” หมายถึงเรียกขานพระนามพระเยซูเจ้า) พวกเขายังมีศักยภาพที่จะทำลายความสงบ แผ่นดินปาเลสไตน์มักจะลุกเป็นไฟ หากเรื่องนี้ไม่ได้รับการจัดการมันอาจก่อให้เกิดการลุกฮือของประชาชนรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง และนั่นเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่เจ้าคณะสงฆ์และพวกซัดดูสีต้องการ เพราะพวกโรมันจะเขาแทรกแซง เหตุการณ์ออกจากคุกอย่างอัศจรรย์ตอนนี้หากไม่อธิบายว่าเป็นอัศจรรย์ก็ได้ เพราะสำหรับนักบุญเปโตรและยอห์นอาจไม่จำเป็นต้องใช้อัศจรรย์ในขณะนั้น เพราะคำว่า “AGGELOS” มีความหมาย หมายถึง เทวดา ก็ได้ แต่ก็ยังเป็นคำธรรมดา แปลว่า “ผู้ส่งสาร” ถ้าหากการปลดปล่อยอัครสาวกเกิดขึ้นด้วยวิธีการของมนุษย์ กลุ่มคนที่ปลดปล่อยก็ยังคงเป็น AGGELOS ของพระเป็นเจ้าอยู่ดี ในการเล่าเหตุการณ์หลังจากการปลดปล่อย เราเห็นได้อย่างมีชีวิตชีวาถึงบุคคลของพระเป็นเจ้าเหล่านี้ว่า

1.) พวกเขาเป็นคนที่มีความกล้าหาญ การถือตามคำสั่งและไม่กลับไปเทศน์สอนอีกในพระวิหารดูเหมือนเป็นการปลดปล่อย และเป็นคนรอบคอบ พวกเขากลับปฏิบัติตรงข้าม โดยเชื่อฟังพระเจ้ากลับไปสอน เป็นการกระทำที่เสี่ยง และไม่เกรงกลัว แต่พวกอัครสาวกกลับไป

2.) พวกเขาเป็นคนที่มิหวั่นกลัว กฎของทุกหลักการ ทุกสถานการณ์ คือ การเชื่อฟังพระเป็นเจ้า จะต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง พวกเขาไม่เคยถาม “การปฏิบัติงานชิ้นนี้ปลอดภัยไหม?” พวกเขาถามว่า “นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ฉันทำไหม?”

3.) พวกเขา มีความคิดชัดเจนต่อหน้าที่ พวกเขาเห็นว่าพวกเขาเป็นพยานของพระคริสตเจ้า พยานที่โดยเนื้อแท้แล้วคือคนที่พูดจากความรู้ที่ได้ประสบมาด้วยตนเอง เขาได้จากประสบการณ์ส่วนตัวว่าสิ่งที่เขาพูดนั้น คือ ความจริง และเป็นไปไม่ได้ที่จะหยุดบุคคลเช่นนี้ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่จะหยุดความจริง

“แนวร่วมที่ไม่คาดคิด”

กจ 5 : 33-42

การปรากฏตัวเป็นครั้งที่ 2 ของบรรดาอัครสาวกที่สภาชั้นเฮเดริน พวกเขาพบกับความช่วยเหลือ ที่ไม่คาดคิด “กามาลิเอล” เป็นฟาริสี พวกเขาจัดคู่อีเป็นกลุ่มชนชั้นคนรวย เขาร่วมกับสภาเพื่อชื่อเสียงบารมี แต่พวกฟาริสีไม่มีความทะเยอทะยานทางการเมืองเหล่านี้

“ฟาริสี” แปลว่า “ผู้แยกตัวออกมา” เพราะพวกเขาแยกตัวเองออกจากการดำเนินชีวิตธรรมดา และอุทิศตัวถือกฎหมายอย่างเคร่งครัด ในกลุ่มมีราว 6,000 คน และเพราะชีวิตที่เคร่งครัดพิเศษนี้ทำให้พวกเขาได้รับการเคารพเป็นพิเศษจากประชาชน

“กามาลิเอล” ได้รับความนิยมมากกว่าความเคารพ ท่านเป็นที่รักของประชาชน ท่านเป็นคนใจดีและใจกว้าง อดทนผู้อื่นมากกว่าเพื่อนๆ ท่านเป็นฟาริสีหนึ่งในไม่กี่คนที่ไม่คิดว่า วัฒนธรรมกรีกเป็นบาป และเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่มีชื่อนำหน้าว่า “רבבן” (Rabban) ที่ประชาชนมอบให้ เมื่อท่านสิ้นใจ กล่าวกันว่า “ตั้งแต่รับบ้นกามาลิเอลตาย ก็ไม่มีการเคารพกฎหมายกันอีกเลย และความบริสุทธิ์ ความสมณะก็ตายไปด้วยในเวลาเดียวกัน

เมื่อสภาชั้นเฮเดรินจะใช้มาตรการรุนแรงกับบรรดาอัครสาวก กามาลิเอลไม่เห็นด้วย พวกฟาริสีเชื่อเรื่อง **ชะตากรรม** ว่าขึ้นอยู่กับอำเภอใจด้วย พวกเขาเชื่อว่าทุกสิ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ถึงกระนั้น มนุษย์ก็ยังคงรับผิดชอบต่อสิ่งที่เขาทำ , “ทุกสิ่งมีกำหนดไว้แล้ว” “แต่ถึงกระนั้น อิสระเสรีแห่งการเลือกก็ยังได้ประทานมาให้ด้วย” ดังนั้นประเด็นขอกามาลิเอลก็คือ พวกเขากำลังใช้อิสระเสรีในการเลือกเพื่อขัดสู้กับพระเจ้า เขาเสนอว่าถ้ากิจการเหล่านี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า มันก็จะไม่ไปถึงไหน เขายกตัวอย่าง 2 เหตุการณ์

เหตุการณ์แรก เทวดัส (THEUDAS) ในยุคนั้น ปาเลสไตน์ได้รับการปลุกระดมได้ง่ายมากจากใครคนหนึ่ง เพื่อปลดปล่อยประเทศให้เป็นเอกราชจากกรุงโรม และบางทีใครคนนั้นก็วางตัวเป็น พระแมสซีอาห์ เทวดัสคนนั้นเป็นใครเราไม่ทราบ รู้จักแต่เทวดัสหลังเหตุการณ์นี้หลายปีต่อมาว่าเป็นผู้นำกลุ่มผู้คนไปยังแม่น้ำจอร์แดน พร้อมกับคำสัญญาว่าทุกคนว่าเขาสามารถแยกน้ำและเดินไปบนดินแห้ง

เทวดาส เป็นชื่อต่างๆ ไป และไม่ต้องสงสัย ก็คงเป็นชื่อกลุ่มปลุกระดมกลุ่มหนึ่งที่เกิดขึ้นมาเรื่อยๆ ในยุคนั้น

เหตุการณ์ที่ 2 เป็นกรณีของยูดาส(Judas) เขาก่อกบฏในช่วงปราบปรามของผู้ปกครองชื่อ กวีรีนิอุส(Quirinius) ค.ศ. 6 พวกเขาประท้วงเรื่องภาษี ยูดาสถือว่า พระเป็นเจ้าของอิสราเอลเท่านั้นที่เป็นกษัตริย์ของชาวอิสราเอล พระองค์เท่านั้นที่พวกเขาอุทิศชีวิตให้ และภาษีหากให้กับใครอื่น ถือว่าไม่กตัญญูต่อพระ และทราจารย์สังคคีสิทธิ์ เขาพยายามก่อกบฏแต่ล้มเหลว สภาซันเฮดริน เชื้อฟิงกามาเลียเอล และอีกครั้งที่เขาจับอัครสาวกมาเข็มนก่อนปล่อยตัวไป

การเลือกตั้งสังฆานุกร

กจ 6 : 1-7

ขณะที่พระศาสนจักรเติบโต พวกเขาก็พบกับปัญหาอันหนึ่งในการเริ่มเป็นสถาบัน ไม่มีชนชาติใดที่มีจิตสำนึกว่าต้องช่วยเหลือพี่น้องร่วมชาติผู้ยากจนเท่าชาวยิว ในศาลาธรรมจะมีการปฏิบัติเป็นธรรมเนียมประจำ คือคนเดินดูงานสองคนจะเดินไปทั่วตลาดและตามบ้านเรือนทุกคน ในทุกวันศุกร์เช้า และแยกของบริจาคเป็นเงินส่วนหนึ่งและข้าวของอาหารอีกส่วนหนึ่ง ตกบ้ายก็จะนำไปแจกจ่ายแก่ผู้กำลังขาดแคลนให้มีชีวิตต่อไปได้ และผู้ที่ขาดแคลนถาวร จะได้รับนับเป็นอาหารทานได้ 14 มื้อ คือวันละสองมื้อมนหนึ่งสัปดาห์ ของบริจาคเหล่านี้จะใส่ลงใน **Kuppah** หรือ ตะกร้าและถ้าจำเป็นอาจมีการบริจาคจากแต่ละบ้านทุกวันสำหรับผู้ขาดแคลนเร่งด่วน เรียกว่า **Tamhui** หรือ **Tray** ซึ่งแน่นอนพระศาสนจักรยุคแรกบรรดาอัครสาวกก็รับเอาธรรมเนียมนี้มาใช้ แต่ในหมู่ชาวยิวเองมีการแบ่งแยก ในพระศาสนจักรก็มีคริสตชนชาวยิวสองพวก คือชาวยิวในดินแดนปาเลสไตน์ที่พูดภาษาอาราเมอิก ภาษาสืบทอดมาของบรรพบุรุษ และชาวยิวที่ไปอาศัยยังต่างแดนแต่เข้ามาเป็นคริสตชนจากเหตุการณ์วันพระจิตเจ้าเสด็จลงมา (**Pentecost**) และรับศีลล้างบาปเป็นคริสตชน พวกเขาไปอาศัยอยู่ที่อื่นเพราะบรรพบุรุษอพยพไปหลายชั่วคนแล้วจึงไม่สามารถพูดภาษาอาราเมอิกได้ ไซแต่ภาษากรีก พวกที่พูดภาษาท้องถิ่นจึงรู้สึกสูงส่ง ดั่งเดิม เทียงแทกว่าและดูถูกชาวยิวที่พูด

ภาษากรีก ส่งผลให้มีการล่าเหยียดในการแจกทาน จึงมีเสียงบ่นว่าหญิงหม้ายชาวยิวที่พูดภาษากรีกได้รับการละเลยแจกทานอาหาร บรรดาอัครสาวกคิดว่าพวกท่านไม่ควรจะเข้าไปจัดการเรื่องทานอาหารเหล่านี้เนื่องจากต้องทุ่มเทเวลาในการสวดภาวนา ประกาศพระวาจาจึงได้เลือกชายหนุ่ม 7 คน เพื่อบวชเป็นสังฆานุกรและทำหน้าที่นี้

น่าสนใจว่าหน้าที่แรกขงผู้เลือกสรรเหล่านี้ไม่ได้กำหนดให้พูดแต่เพื่อรับใช้ในภาคปฏิบัติ

ผู้ชนะเลิศแห่งอิสรภาพเกิดขึ้นแล้ว

กจ 6 : 8-15

พระศาสนจักรแต่งตั้งชายหนุ่มทั้งเจ็ดนี้ ยากที่พวกเขาจะต้องรับผลใหญ่หลวงที่จะตามมาท่ามกลางการดิ้นรนต่อสู้ในช่วงเริ่มต้น ชาวยิวมองตนเองว่าเป็นประชากรที่ได้รับการเลือกสรรอยู่เสมอ แต่เขาคิดว่าเลือกสรรผิดไป คิดว่าเป็นอภิสิทธิ์และเชื่อว่าพระเจ้าไม่ทรงประทานสิ่งใดให้กับประชาชาติชาติอื่น สิ่งเลวร้ายที่สุดของทัศนะนี้ก็คือพระเจ้าทรงสร้างคนต่างชาติมาเป็นเพื่อนใส่โนไปนรก ในส่วนลึกของจิตใจพวกเขาเชื่อว่าสักวันหนึ่งคนต่างชาติจะมาเป็นทาสรับใช้พวกเขา พวกเขาไม่เคยคิดว่าพวกเขาเป็นประชากรเลือกสรรเพื่อนำมนุษย์ทั้งหมดมามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเช่นเดียวกับที่พวกเขาได้รับอย่างน่ายินดี

นี่เป็นปลายเสียงเล็กๆที่ทิ่มแทงจิตใจ พวกเขาไม่กังวลกับการชักนำคนต่างศาสนาเข้ามา แต่เป็นเรื่องการนำชาวยิวที่พูดภาษากรีกเขามามีส่วนด้วย สังฆานุกรทั้งเจ็ด ไม่มีใครมีชื่อยิวเลย นิคอลัสเป็นคนต่างชาติที่เขามารับความเชื่อลัทธิยิว ส่วนสเทเฟนยังได้เห็นนิมิตแห่งพระคริสตเจ้า สำหรับชาวยิวสองสิ่งนี้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุด คือ พระวิหารที่ซึ่งถวายเครื่องบูชาถวายได้ที่นี้ที่เดียว จึงจะเป็นการน้สการพระเจ้าอย่างแท้จริงและกฎหมายซึ่งไม่อาจละเลยเปลี่ยนแปลงได้ แต่สเทเฟนได้พูดว่าพระวิหารจะล่องผ่านไป และกฎหมายก็เป็นหนทางนำเราไปสู่ข่าวดี(พระวรสาร) มวลคริสตศาสนาจะมุ่งออกไปสุดปลายแผ่นดิน ไม่มีใครทนฟังสิ่งที่สเทเฟนกล่าวนี้ได้ ชาวยิวได้รับการปลุกเร้าและตรงเข้าจับสเทเฟน ช่วงทำงานของสเทเฟน

นั้นสั้นมาก แต่ท่านก็ได้เห็นคริสตชนมิได้กลายเป็นเพียงเศษกำไรอะไรที่งอกงยออกจากลัทธิ
ยิวและต้องขึ้นกับลัทธิยิว แต่เป็นของประทานที่พระเจ้าประทานให้แก่โลกทั้งมวล

คำโต้แย้งของสเทเฟน

เมื่อ โอลิเวอร์ ครอบเวสต์ ต่อสู้เพื่อการศึกษา ซึ่งคิดว่าจำเป็นต่อลูกชายของเขา , ริชาร์ด
เขากล่าวว่า “ผมต้องการให้ลูกมีความรู้ประวัติศาสตร์สักเล็กน้อย” และสเทเฟนกำลังอุทธรณ์
ด้วยเรื่องประวัติศาสตร์ชาติยิว แน่ใจว่านี่เป็นการรุกโต้แย้งที่มีประสิทธิภาพ ท่านมองดู
ประวัติศาสตร์ชาติยิวด้วยมุมมอง Bird’s eyes view และเห็นความจริงแห่งคำตัดสิน
ประชาชาติของพวกเขา

- (1) สเทเฟนมองว่าคนที่มีส่วนรับผิดชอบหนะต่อประชาชาติอิสราเอลมากที่สุดคือ
ผู้ที่ไต่ยื่นคำสั่งของพระเจ้า และไม่เคารพยำเกรงที่จะเชื่อฟังพระองค์ สเทเฟน
สะท้อนจิตใจของบรรพบุรุษในอดีตกับจิตใจของชาวยิวยุคสมัยของท่านว่าเป็น
เช่นเดียวกัน ต้องการรักษาจิตใจเหล่านี้อย่างเดียวกับที่บรรพบุรุษเคยมีและมอง
พระเยซูเจ้ากับบรรดาผู้ติดตามว่าเป็นความก้าวหน้าที่เป็นอันตราย
- (2) สเทเฟนยืนยันว่ามนุษย์นมัสการพระเจ้ามาอย่างยาวนานก่อนจะนมัสการใน
พระวิหาร สำหรับชาวยิวพระวิหารเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดกว่าทุกสถานที่ สเท
เฟนยืนยันว่าแต่ความจริงแล้วพระเจ้ามีประทับอย่างพิเศษเพียงแค่นี้ในพระวิหารที่
มนุษย์สร้างด้วยมือเท่านั้นแม่พวกเขาจะไม่ชอบความจริงนี้
- (3) สเทเฟนยืนยันว่าเมื่อชาวยิวตรึงพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน พวกเขาก็เพียงแค่ทำ
สำเนาอิฐก้อนเดิมแห่งนโยบายการเมืองที่ทำกันเรื่อยมา เพราะตลอดระยะเวลา
ประวัติศาสตร์ยาวนานพวกเขาได้ประหารบรรดาประกาศกและละทิ้งผู้นำที่พระ
เจ้าได้ทรงยกขึ้น
เนื้อหาความจริงเหล่านี้เป็นเรื่องยากสำหรับผู้ที่จะเชื่อว่าพวกเขาเป็นประชากรที่พระ
เจ้าทรงเลือกสรรจะรับฟังได้ ไม่แปลกใจเลยที่พวกเขาจะโกรธเมื่อไต่ยื่นสิ่งที่ส
เทเฟนกล่าว เรามาพิจารณาสิ่งที่สเทเฟนกล่าวด้วยกัน

บุรุษที่ได้รับการเลือก

กจ 7: 1-7

อย่างที่เราได้พิจารณากันแล้วว่าวิธีที่สเทเฟนใช้ในการแกชอกกล่าวหาคือการ มองประวัติศาสตร์แบบภาพรวม ไม่ใช่ลำดับเรื่องราวเหตุการณ์ที่อยู่ในใจสเทเฟน สำหรับเขาแล้วทุกบุคคล ทุกเหตุการณ์เป็นเครื่องหมายบ่งถึงบางสิ่งที่ยั่งยืน เขาเริ่มต้นที่อับราฮัมเพราะสำหรับชาวยิวแล้ว ประวัติศาสตร์เริ่มต้นที่นี่และสเทเฟนมองเห็น 3 ประการ

1. อับราฮัมเป็นมนุษย์คนแรกที่คอยรับเสียงเรียกจากพระเจ้าดังที่ผู้เขียนจดหมายถึงชาวฮีบรูเขียนไว้ว่าท่านออกเดินทางโดยที่ยังไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน (ฮบ11: 8) ท่านเป็นผู้มีจิตวิญญาณแห่งการผจญภัย **Lesslie** เป็นผู้บุกเบิกคริสตจักรที่ประเทศอินเดียใต้ บอกเราว่าการเจรจาทะเลาะกันในชุมชนที่นั่นมักเกิดขึ้น โดยคนที่ปรารถนาอยากทราบว่า จะไปไหนแล้วก้าวต่อไปจะนำเราไปที่ไหนต่อ ในที่สุดก็จะมีผู้กล่าวกับผู้เอาแต่คอยระมัดระวังทางจิตวิญญาณว่า “คริสตชนคือคนที่ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องว่าเขากำลังมุ่งไปไหน” สำหรับสเทเฟน คนของพระเจ้าเป็นคนเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าแม้เขาจะไม่ว่าจะมีอะไรส่งผลติดตามมา
2. อับราฮัมเป็นบุรุษแห่งความเชื่อ เขาไม่รู้ว่าเขากำลังจะไปไหนแต่เขาเชื่อว่าภายใต้การนำของพระเจ้า สิ่งดีที่ยังคงดำเนินต่อไป แม้ว่าเขายังไม่มีลูกและพุดตามประสามนุษย์ เขาไม่มีทางที่จะมีลูกได้แล้วแต่เขาก็ยังเชื่อมั่นว่าลูกหลานของเขาจะเป็นผู้รับมรดกแผ่นดิน ที่พระเจ้าจะประทานให้ตามพระสัญญา
3. อับราฮัมเป็นบุรุษแห่งความหวัง จนกระทั่งวันสุดท้ายท่านก็ยังไม่เห็นว่าคำสัญญาจะสำเร็จลงได้เลย แต่ท่านไม่เคยสงสัยว่าจะเป็นไปได้
ดังนั้น สเทเฟน ได้แสดงให้ชาวยิวเห็นภาพแห่งการผจญภัยทางจิตวิญญาณ ต้องพร้อมที่จะคอยรับเสียงเรียกของพระเจ้า เสียงเรียกที่ตรงข้ามแตกต่างจากความต้องการของพวกเขาที่เอาแต่ยึดโยงอยู่กับอดีต

ในสะมาเรีย

กจ.8:5-13

การเบียดเบียนทำให้คริสตชนกระจัดกระจายไปยังหัวเมือง การประกาศศาสนาให้แก่ชาวสะมาเรียนับเป็นเรื่องน่าประหลาดใจ เพราะชาวยิวไม่คบค้ากับชาวสะมาเรีย (ยน 4 : 9) การเกลียดชังเริ่มขึ้นราวศตวรรษที่ 8 ก่อนคริสตศักราชเมื่ออาณาจักรอิสราเอลเข้าครอบครองดินแดนอาณาจักรเหนือ(อาณาจักรอิสราเอล) ซึ่งมีเมืองหลวงอยู่ที่กรุงสะมาเรีย ผู้เขารุกรานทำในสมัยก่อนก็คือจะนำผู้ชายของดินแดนนั้นออกไปอาศัยที่อื่นและอพยพผู้คนในดินแดนอื่นเข้ามาอาศัยในแผ่นดินนั้นแทน พอราวศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตศักราช อาณาจักรใต้(อาณาจักรยูดาห์) อาณาจักรบาบิโลนก็เข้าครอบครองแคว้นยูดาห์และอพยพผู้คนในแคว้นยูดาห์ไปยังบาบิโลนเช่นเดียวกัน แต่ชาวยิวเหล่านี้สามารถรักษาความบริสุทธิ์ของเชื้อสายและวัฒนธรรมของตนอย่างเคร่งครัดเอาไว้ได้ ศตวรรษที่ 5 ก.ค.ศ. พวกเขาได้กลับจากบาบิโลน และเริ่มต้นสร้างพระวิหารที่ถูกเผาทำลายขึ้นมาใหม่ ภายใต้การนำของเอสราและเนหะมีย์ ผู้คนในอาณาจักรเหนือหรือแคว้นสะมาเรียซึ่งบัดนี้ได้แต่งงานกับคนต่างเชื้อชาติต่างศาสนาไปเรียบร้อยแล้ว ก็เรียกรูเงินมาเสนอความช่วยเหลือที่อยากจะเข้าร่วมก่อสร้างพระวิหารนี้ด้วย แต่แคว้นยูดาห์ปฏิเสธ โดยบอกว่าพวกเขาไม่ใช่ชาวยิวบริสุทธิ์ในเชื้อสาย กลายเป็นคนต่างศาสนาไปแล้ว ตั้งแต่นั้นมาก็เกิดความบาดหมางและรู้สึกเกลียดชังในจิตใจซึ่งกันและกันระหว่างชาวยิว กับชาวสะมาเรีย

ดังนั้นการประกาศข่าวดีของสังฆานุกรฟิลิปนับเป็นเรื่องสำคัญที่แสดงว่าพระศาสนจักรได้ก้าวไปอีกขั้นหนึ่งที่สำคัญมากคือการประกาศว่า ข่าวดีของพระเยซูเจ้านั้นมีให้กับชนทั้งโลก “ฟิลิป” ในที่นี้คือสังฆานุกร 1 ใน 7 ที่ได้รับการปกมือ และออกไปเทศน์สอนนอกดินแดนชาวยิว หมายถึงออกไปหาคนต่างชาติ อันเป็นจุดเริ่มต้นของการแพร่ธรรมไปยังดินแดนคนต่างศาสนาและไปให้ถึงปลายแผ่นดินโลก สังฆานุกรฟิลิปจึงได้ชื่อว่าเป็นผู้หนึ่งที่ได้ก่อสร้างพระศาสนจักรสากล สิ่งที่สังฆานุกรฟิลิปนำไปให้แก่ชาวต่างชาติได้แก่

1. เรื่องราวของพระเยซูเจ้า เรื่องความรักของพระเป็นเจ้าในองค์พระเยซูเจ้านั้นเอง
2. นำการรักษาโรคร้าย คริสตังไม่เคยเทศน์โดยปราศจากกิจกรรมช่วยเหลือ
3. นำความชื่นชมยินดีแบบที่ไม่เคยมีมาก่อนในสະมาเรีย ความชื่นชมยินดีเป็นเอกลักษณ์สำคัญอันหนึ่งของพระศาสนจักร

สิ่งซึ่งไม่สามารถซื้อหาได้

กจ. 8:14-25

ซีโมนเป็นรูปแบบคนที่หากินไม่ปกติเหมือนคนทั่วไปโลกยุคโบราณ คนเหล่านี้ได้แก่ โหราจารย์ หมอคน นักมายากล และในยุคสมัยที่ผู้คนยังโง่เขลาคนเหล่านี้ก็มีอิทธิพลอย่างมาก สามารถทำรายได้มีชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย มาถึงปัจจุบันในศตวรรษที่ 21 เรื่องคุณดวงชะตาราศีเหล่านี้หาอ่านได้ในหนังสือหรือนิตยสาร เฟสบุ๊ค ไม่ได้เป็นเรื่องน่าตื่นเต้นสำหรับเราอีกแล้ว เราไม่ต้องไปคิดว่าซีโมนกับลูกศิษย์รู้อะไรแล้วจะไปหลอกหลอกดวงตามคนอื่น หลายครั้งและหลายคนในกลุ่มคนเหล่านี้หลอกต้มตัวเองก่อน ก่อนที่จะไปหลอกต้มคนอื่น พวกเขาเชื่อว่าตัวเองมีพลังวิเศษจริงๆ

เพื่อจะเข้าใจว่าซีโมนอยากได้อะไร เราต้องมาเข้าใจบรรยากาศและการปฏิบัติของพระศาสนจักรในยุคแรกเสียก่อน การเสด็จลงมาของพระจิตเจ้ายังบุคคลเป็นเรื่องที่มองเห็นได้จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเช่นมีพระพรแห่งการพูดภาษาอื่น (กจ 10 : 44-46) เขาจะปลาบปลื้มยินดีในปรากฏการณ์แห่งเสียงที่ไม่อาจเข้าใจได้เหล่านั้น การปกปิดศีรษะในสังคมชาวยิวเป็นสิ่งที่ทำกันทั่วไปหมายถึงการถ่ายทอดคุณลักษณะจากบุคคลหนึ่งสู่อีกบุคคลหนึ่ง ต้องไม่เข้าใจว่าเป็นการถ่ายเทยกย่องจิตวิญญาณอะไรแบบนั้น แต่เป็นการมอบคุณลักษณะสำคัญของผู้ปกปิดศีรษะ บรรดาอัครสาวกเป็นบุคคลที่ผู้คนให้ความเคารพ และเพียงแค่งานให้ความนับถือ การปกปิดศีรษะจากพวกเขาก็ทำให้ผู้ถูกปรับรู้อถึงพลังแห่งพระจิตเจ้า ข้าพเจ้า (วิลเลียม บาร์คเลย์...ผู้เขียนหนังสือ) ยังจำได้...ได้มีโอกาสพบคริสตชนปัญญาชนคนสำคัญและศักดิ์สิทธิ์ผู้หนึ่ง

ข้าพเจ้ายังเป็นหนุ่มน้อยและท่านผู้นั้นแก่มากแล้ว ข้าพเจ้าได้อยู่กับเขาตามลำพังครู่หนึ่งและแล้วท่านก็ปกมือลงบนศีรษะข้าพเจ้าเพื่ออวยพร และจนบัดนี้กว่า 50 ปีมาแล้ว ข้าพเจ้ายังรู้สึกถึงความสะอาดในร่างกาย ในพระศาสนจักรยุคแรกๆ การปกศีรษะมีบรรยากาศเช่นเดียวกันนี้

ซีโมนประทับใจกับภาพผลลัพธ์ที่เกิดกับผู้รับการปกศีรษะจากอัครสาวกและพยายามจะขอซื้อพลังแบบนี้ที่บรรดาอัครสาวกได้ทำ ปัจจุบัน Simony กลายมาเป็นศัพท์ หมายถึง การพยายามซื้อบุญกุศลที่ไม่สามารถนำมาตีราคาซื้อขายกันได้หรือใช้เงินซื้อขายของที่เป็นกุศลผลบุญ

ซีโมนคิด 2 ข้อ คือ เขาสนใจความสามารถพิเศษ มีพลังเสริมบารมีตัวเองมากกว่าสนใจพลังของพระเจ้า และประทานพระจิตแก่ผู้คน อีกข้อหนึ่งคือ เขาลืมไปว่า พระพรพิเศษบางอย่างขึ้นอยู่กับตัวบุคคลนั้นว่า มีชีวิตเช่นไร ทำที่เช่นไร มิใช่มีเงินก็หามาได้

พระคริสตเจ้า แผ่ไปถึง เอธิโอเปีย

กจ. 8:26-40

Ethiopia = Candace/Gaza มี 2 แห่ง คือแห่งแรกถูกทำลายในปี 93 ก่อน ค.ศ. แต่ New Gaza สร้างใหม่ปี 57 ก่อน ค.ศ. ถนนจากเยรูซาเล็มมุ่งไปยัง Via Bethlehem และ Hebron ไปเชื่อมกับอียิปต์ ตรง South Gaza/ ชั้นที่เอธิโอเปียก็เหมือนกับคนอื่นๆ ในโลกยุคนั้นคือ เปื่อหน่ายกับพระเท็จเทียมมากมาย ก็เลยหันมาไหว้พระยูคาอัสซิมที่เยรูซาเล็ม ซึ่งมาตรฐานศีลธรรมช่วยให้ชีวิตมีความหมาย ถ้าเลื่อมใสและเขาสู่หน้ตจะถูกเรียกว่า proselytes เขาอ่าน อสย.53/การล้างบาปในสมัยก่อนมักเป็นแบบผู้ใหญ่ เพราะมาจากความเชื่ออื่นตอนโตแล้ว อาจจะเป็นล้างบาปอย่างเดียวหรือ ล้างบาปและเขาสู่หน้ต

การล้างบาปด้วยน้ำที่ไหลให้ความหมาย 3 อย่าง

1. หมายถึงร่างกายได้รับการล้างด้วยน้ำ จิตวิญญาณจึงได้รับการชำระด้วยพระเยซูเจ้า

2. มีจุดเริ่มต้นชีวิตใหม่ ณ ตรงนี้ มีสัจจนารีล้างบาปคน ณ ริมฝั่งแม่น้ำและส่งเขาขึ้นไปอีกฝั่งหนึ่ง หมายถึงให้เขาเข้าสู่โลกใหม่
3. การรับศีลล้างบาปเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเยซูเจ้า คล้ายว่าเมื่อน้ำท่วมหัวผู้ใดก็ตายพร้อมกับพระเยซูเจ้า และกลับเป็นขึ้นมาพร้อมกับพระเยซูเจ้า(รม.6:1-4)ธรรมเนียมประเพณีเล่าว่า ชั้นที่เอธิโอเปียได้กลับไปประกาศข่าวดีแก่ชาวเอธิโอเปีย

ยอหมุด

กจ. 9:1-9

นี่มิใช่การกลับใจทันทีทันใด แต่เป็นการยอหมุด อย่างทันทีทันใด เปาโลมีคำถามคาใจจากเหตุการณ์สเตรเฟน แน่แน่นอนว่า คนชั่ว ยอมตายแบบนี้ได้อย่างไร? และการเบียดเบียนคริสตังในเยรูซาเล็มก็ทำให้ท่านต้องเพื่อใจเอาไว้วาคนพวกนี้ทำไมไม่กลัว? เยรูซาเล็ม

→ ดามัสกัส ยาว 140 ไมล์ คงเดินเท้าประมาณ 1 สัปดาห์ ท่านไปกับเจ้าหน้าที่สภาชั้นเฮดริน ก็คงต่างคนต่างเดิน ท่านต้องผ่านกาสิลีและนี่ยังต้องทำให้เปาโล ที่เดินคนเดียวไม่ยุ่งกับเจ้าหน้าที่ได้ใช้ความมืด คิดถึงพระเยซูเจ้าที่กาสิลีมากยิ่งขึ้น ความขัดแย้งในใจเขม็งเกลียว ก่อนถึงดามัสกัส มีภูเขา Hermon มองลงไปจะเห็นดามัสกัสเป็นเหมือน white city in a green plain “a handful of pearls in a goblet of emerald” (เมืองสีขาวในแก้วไม้เขียว “กอบมุกในลูกมรกต”) ปราณุกาณธรรมชาติสะกดตา อากาศรอน พบอากาศเย็นเขตภูเขา ,ผลของลมร้ายผสมผสานเป็นพายุ สายฟ้า และมีพระสุรเสียงของพระเยซูเจ้าตรัสกับนักบุญเปาโล และท่านยอม

ท่านเข้าไปในเมืองดามัสกัสและเปลี่ยนแปลงเป็นอีกคนหนึ่ง เปลี่ยนเป็นคล้ายคนตาบอดได้รับการจูงมืออย่างช่วยไม่ได้ เข้าไปในเมืองแล้วจะมีคนบอกเจ้าว่า เจ้าต้องทำอะไร? ณ ที่นั่น เปาโลก็ทำในสิ่งที่เขาชอบ และคิดว่าดีที่สุด และที่ใจบอก ณ บัดนั้น เขาก็รู้ว่า เขาต้องทำอะไร คริสตชนคือคนที่ต้องคิดถามตัวเองว่าจะทำอะไร? เขาควรทำอะไร และควรทำในสิ่งที่พระเจ้าสั่งให้เขาทำ

พยานเพื่อพระคริสตเจ้า

กจ.9:19-22

นักบุญลูกาบันทึกว่าหลังจากนักบุญเปาโล ได้กลับใจแล้ว มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ถ้าเราต้องการเล่าตามลำดับเราต้องเทียบกับ กท.1:15-24 เมื่อนำเอา 2 ตอนนี้มาเทียบจะลำดับเหตุการณ์ได้ดังนี้

1. เซาโล กลับใจ ณ ถนนไปยังเมืองดามัสกัส
2. ท่านเทศน์สอนในเมืองดามัสกัส
3. ท่านหนีไปยังอาราเบีย(กท.1:17)
4. ท่านกลับมายังเมืองดามัสกัส เพื่อเทศน์สอนอีก
5. ท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
6. ท่านหนีจากเยรูซาเล็มไปซีซารียา
7. ท่านวกกลับมายังเขตแดนซีเรียและซีซารียา(กท.1:21)

ดังนั้นท่านได้เริ่มกระทำ 2 สิ่งคือ

1 ท่านเริ่มเบี่ยงหน้ากับการรบกวนจากพวกยิวในเมืองดามัสกัส ในเมืองดามัสกัสมีชาวยิวจำนวนมากและโดยปริยายก็ย่อมมีโรงธรรมมาก ในโรงธรรมเมืองดามัสกัสนี้เอง ที่นักบุญเปาโลขึ้นเสียงเพื่อ พระคริสตเจ้า นี่เป็นกิจกรรมที่ต้องการกำลังใจทางศีลธรรมสูงมาก เป็นโรงธรรมเหล่านี้เองที่นักบุญเปาโลได้รับความไว้วางใจให้มีจดหมายจากเจ้าหน้าที่พวกยิวและสภาซันเฮดริน จะเป็นที่ยากกว่ามาก หากท่านไปเริ่มการเป็นพยานถึงพระคริสตเจ้าเสียที่อื่น ที่ไม่มีใครรู้จักท่าน และไม่รู้จักอดีตที่คอยค้ำคอท่าน “ข้าพเจ้าไม่ละอายในข่าวดีของพระคริสตเจ้า”

2. อย่างที่ 2 ที่ท่านกระทำมิได้รับการเอ่ยถึงจาก นักบุญลูกาเลย คือ ท่านเดินทางไปอาราเบีย (กท.1:17) ในชีวิตของนักบุญเปาโลมีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง และช่วงเวลาหนึ่งท่าน

ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวกับพระเจ้า ก่อนที่ท่านจะมีชีวิตที่แตกต่างนี้ท่านต้องการ 2 สิ่ง : การชี้นำเข้าสู่ชีวิตที่แตกต่างโดยสิ้นเชิง และพลังกำลัง เพื่อจะเอาชนะภาระงานที่ท่านได้รับมอบหมาย ท่านไปยังอาราเบียเพื่อ 2 สิ่งนี้

กจ.9:23-25

นี่คือตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนว่า พระคัมภีร์ใช้คำพูดเพียงเล็กน้อยเพื่ออธิบายความนัยที่ซ่อนไว้ นักบุญลูคาบอกว่า “หลังจากระยะเวลาหนึ่ง” ในเมืองดามัสกัส สิ่งที่เกิดขึ้นที่มีไต่เถ่าคือ ไม่น้อยกว่า 3 ปี (กท.1:18) นักบุญเปาโล เทศน์สอนและทำงานอยู่ในเมืองดามัสกัสกว่า 3 ปี และชาวิวัดตัดสินใจวางแผนจะฆ่าท่าน ถึงกับข่มขู่อยู่ที่ประตูเมืองถ้าท่านคิดจะหนีออกไป แต่เมืองในยุคก่อนมักเป็นเมืองล้อมด้วยกำแพง และกำแพงกว้างพอให้รถขึ้นไปเล่นได้ บนกำแพงก็จะมีป้อมบังคับการ ท่านถูกหย่อนลงมาในเชิงจากป้อมนี้ หนีไปกรุงเยรูซาเล็ม นี่เป็นเพียงประตูทางเข้าสู่การผจญภัยของนักบุญเปาโล เพื่อพระคริสตเจ้าเท่านั้น

1. การหลบหนีนี้ เนื่องมาจากการเป็นพยานถึงพระเยซูเจ้า ต่อหน้าชาวิว ท่านคงเห็นการรวมตัวต่อต้านท่านมากขึ้น และรู้ว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นคงเป็นเช่นเดียวกับกรณีของสังฆานุกรสเตเฟน และรู้แล้วว่า การเป็นคริสตังสำหรับท่านไม่ง่ายเลย พวกเขากำลังหิบบิ้นโอกาสให้ท่านได้แสดงความภักดีต่อพระเยซูเจ้าซึ่งท่านเคยเบียดเบียนและบัดนี้กลับมารัก

2. เพราะการเป็นพยานด้วยชีวิตตนเอง จึงก่อเกิดผลอย่างมากจากที่ท่านเทศน์สอน การเทศน์ได้ผลเพราะชีวิตเป็นพยานก็ยิ่งยอมเป็นที่รำคาญแก่ชาวิว

3. มรณสักขีมิใช่การกล้าบ้าบิ่นไม่มีเหตุผล แต่เป็นไปตามจังหวะชีวิต นักบุญเปาโลก็มีไต่เถ่าเดินเข้าไปเล่นกับความตายอย่างโง่ๆ

กจ.9:19-22

นักบุญลูกาให้นักบุญปาโลเป็นตัวเอกได้พักหนึ่ง ก็ยังกลับมายังนักบุญเปโตรบ้าง ที่จริงตอนนี้ควรต่อจาก กจ.8:25 เป็นการบ่งถึงกิจการของนักบุญเปโตร และลึกกว่านั้นบอกว่า ฤทธิ์อำนาจของนักบุญเปโตรมาได้อย่างไร เมื่อนักบุญเปโตรรักษาไอเนอัส ท่านมิได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักษาท่าน” แต่กล่าวว่า “พระเยซู คริสต์เจ้าทรงรักษาท่าน” ก่อนที่ท่านจะรักษา “ทาบิธา” ท่านก็สวดภาวนาขอต่อพระ ฌ ที่นี้เราจึงรู้ว่าที่มาของฤทธิ์อำนาจ เราคิดมากเกี่ยวกับว่า เราจะทำอะไรได้บ้างและคิดถึงน้อยเกินไปว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรผ่านทางเราได้บ้าง มีคำที่น่าสังเกตในตอนนี้ คือ ขอ 32 และ 41 แมขอ 13 ก็เช่นกัน นักบุญปาโลเรียกคริสตชนยุคแรกว่า นักบุญผู้ศักดิ์สิทธิ์(Saints) ภาษากรีกว่า HAGIOS แปลว่า Holy(ศักดิ์สิทธิ์) แต่รากศัพท์จริงๆ แล้วแปลว่า “แตกต่าง” คริสตชนเป็นผู้ที่แตกต่างไปจากคนอื่นในกระแสนิยมของโลก แต่ HAGIOS อาจหมายถึงชาวอิสราเอล ประชากรศักดิ์สิทธิ์ ที่พระเจ้าได้เลือกสรรออกมาจาก ประชาชาติทั้งปวง แต่ชาวอิสราเอลก็พลาดในการทำหน้าที่นี้ เพราะมิได้เชื่อฟังพระเป็นเจ้า และกลับถูกแทนที่ด้วย พระศาสนจักร (CHURCH) คริสตชนจึงเป็น HAGIOS ที่พระเป็นเจ้า ทรงเลือกสรรให้มารับใช้พระองค์ในงานอันศักดิ์สิทธิ์

หัวใจของชาวดี

กจ.10:34-43

ขอความตอนนี้เป็นเรื่องชาวดีที่ชัดเจนที่สุด ที่นักบุญเปโตรกล่าวแก่คอเรนเธอัส

1. พระเยซูเจ้ามาจากพระเจ้า และพระเจ้าทรงมอบพระจิตมาประทับในพระเยซูเจ้าซึ่งทำให้พระเยซูเจ้าทรงฤทธิ์กำลัง พระเยซูเจ้าจึงทรงเป็นของประทานมาแก่นมนุษย์ทุกคน ซึ่งเรามักเข้าใจผิดคิดว่าพระเป็นเจ้าทรงเป็นพระที่กริ้ว พระเป็นเจ้าแท้จริงทรงอ่อนหวานและเมตตาเฉกเช่นพระเยซูเจ้า นักเทศน์ยุคแรกๆ ไม่ได้ชี้จุดนี้ นักบุญเปโตรชี้ว่า การเสด็จมาของพระเยซูเจ้าเปรียบได้กับความรักของพระเป็นเจ้า

2. พระเยซูเจ้าทรงประกอบการรักษาโรคให้หาย เป็นความปรารถนาของพระองค์ที่จะทรงกำจัดความเจ็บปวดให้หายไประลอกโลกนี้

3. พวกเขาตรึงกางเขนพระองค์ ขอความนี้ซ่อนความหมายไว้ว่า ใครที่นิยมชมชอบการตรึงกางเขน นี่เป็นกิจการของคนบาปเท่านั้นที่ทำได้

4. พระองค์ทรงกินชีฟ อำนาจซึ่งอยู่ในองค์พระเยซูเจ้าจะไม่ยอมพ่ายแพ้ ฤทธิ์อำนาจนี้สามารถชนะความชั่วที่มนุษย์กระทำและที่สุดจะสามารถชะงักความตาย

5. ผู้ประกาศเทศน์สอนและอาจารย์คริสตชน เป็นพยานการเสด็จกลับคืนชีพ สำหรับบรรดาพยานเหล่านั้น พระเยซูเจ้ามิใช่ตัวตนที่อยู่ในหนังสือ หรือคนที่อ่านพบ แต่พระเยซูเจ้าทรงชีวิตอยู่จริงๆ ซึ่งพวกเขาได้พบ

6. ผลของสิ่งเหล่านี้ คือ ทุกสิ่งที่ได้รับอภัยบาป และความสัมพันธ์ใหม่กับพระเจ้า ผ่านทางองค์พระเยซูเจ้า มิตรภาพระหว่างพระและมนุษย์จะดำรงอยู่ตลอดไป เป็นดั่งรุ่งอรุณใหม่สำหรับมนุษย์ แต่บาปได้รับการกำจัด

ยืนยันความมั่นใจ

กจ.11:11-18

นักบุญเปโตรอธิบายถึงเหตุผลที่ท่านเข้าไปยังบ้านของคนต่างศาสนา และควรจะได้รับรองกิจการนี้ เพราะมีคนอยู่ด้วย 7 คน ตามกฎหมายของอียิปต์หรือโรม และมีการเสด็จมาของพระจิตเจ้า ดังนั้นการเป็นคริสตชนสมบูรณ์ต้องมีการปกมือเชิญพระจิตเจ้ามายังคริสตชน

สิ่งมหัศจรรย์ในอันทิโอก

กจ.11:19-21

เพียง 3 ขอ ของพระคัมภีร์ตอนนี้ ก็สามารถเล่าความมหัศจรรย์ในการแพร่ธรรมได้อย่างชัดเจน

ขั้นแรก ฟิลิปเข้าไปยังแคว้นสะมาเรีย แต่ชาวสะมาเรียเป็นชาวยิวครั้งเดียว นี่เป็นสะพานที่เชื่อมจากคนยิวไปยังคนต่างๆศาสนา

ขั้นสอง นักบุญเปโตรไปบ้านของคอร์เนลิอัส แต่ปรากฏว่า เป็นคอร์เนลิอัสที่เข้ามาหานักบุญเปโตรก่อน เพราะคอร์เนลิอัสมีพื้นฐานเป็นผู้ยำเกรงพระเจ้า มาก่อน

[(God-fearer) คือ ต่างศาสนาที่เบือนหน้าศาสนพิธีของโรมันหรือศาสนาอื่นๆ ที่มีหลักศีลธรรมผิดเพี้ยน และกำลังแสวงหาศาสนาเที่ยงแท้ได้มาพบศาสนายิว ซึ่งมีหลักศีลธรรมที่ดี เช่นเรื่องพระเจ้าหนึ่งเดียว เกรงครัดต่อการกินดื่ม และครอบครัว จึงสนใจมาฟังพระกัมภีร์ในโรงธรรม เช่น ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียที่พบฟิลิป แต่ยังไม่เข้าสู่หน้ตเป็นยิว)]

ชั้นที่สาม พระศาสนจักรมิได้มุ่งไปหาชาวยิวหรือกึ่งยิว หรือเอาแต่คอยผู้เกรงกลัวพระเจ้าจะวิ่งมาหาพระศาสนจักรเท่านั้น แต่มุ่งไปสู่ชาวต่างชาติที่เมืองอันติโอกนี่เลย ที่สุดคริสตชนก็มุ่งเข้าสู่โลกกว้างในการแพร่ธรรม

เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีการเอ่ยชื่ออัครสาวก หรือผู้ทำงานที่เข้าไปเมืองอันติโอก รู้แต่ว่ามาจาก ไชปรัส ไชริน พวกท่านทำงานใหญ่ในประวัติศาสตร์ ในฐานะผู้บุกเบิกรุ่นแรกโดยไม่สนใจชื่อเสียงตนเอง ชื่อของท่านไม่มีในหนังสือบนโลก แต่มีชื่อบนสวรรค์

อันติโอกเป็นเมืองใหญ่ อันดับ 3 รองจากโรม และอเล็กซานเดรียสำหรับโลกในเวลานั้น ตั้งอยู่ใกล้กับแม่น้ำโอโรนเตส 15 ไมล์ ห่างจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เป็นเมืองที่ใครก็รักและมีความเจริญ แต่ก็เสื่อมในทางศีลธรรม เป็นเมืองแข่งรถม้าเพื่อความบันเทิง นับถือพระดาฟนี(Daphne) ซึ่งมีพระวิหารห่างจากเมืองไป 5 ไมล์ ที่นั่นจะมีพุ่มใบลอเรลมากมาย ตำนานเล่าว่า ดาฟนีเป็นสาวไซของเทพอาปอลโลที่ตายแล้ว แต่อาปอลโลหลงรักสาวไซคนี่ และเชื่อว่าสาวไซนี้จะอยู่ด้วยกันโดยเสกเธอให้เป็นพุ่มใบ ลอเรล(Laurel) พระหญิงที่วิหารของลัทธินี้เป็นโสเภณีในวิหารตอนค่ำก็จะทำพิธีบูชาด้วยการหลับนอนกับผู้มากราบไหว้

“หลักศีลธรรมของดาฟนี” (The morals of Daphne) เป็นที่รู้จักกันทั่วโลกว่า หมายถึงความหย่อนยานต่อกฎเกณฑ์ของชีวิต เมืองเช่นนี้แหละที่คริสตชนเข้าไปเพื่อให้หลักศีลธรรมใหม่แก่การดำเนินชีวิต เราน่าจะคิดได้ว่า ไม่มีที่ใดที่หมดหวังเกินกว่าจะหวัง

ปรัชญาของบารนาบัส

กจ.11:22-26

เมื่อผู้นำพระศาสนจักรที่เยรูซาเล็มได้ยินข่าวที่เกิดขึ้นที่เมืองอันติโอก จึงส่งคนไปตรวจสอบสถานการณ์ ด้วยพระพรของพระเป็นเจ้า พวกเขาได้ส่งคนไปมิใช่คนที่ยึดมั่นเคร่งครัดในกฎเกณฑ์ แต่ส่งคนที่มีใจกว้างในพระศาสนจักรไป เขาคือบารนาบัสผู้ขึ้นเคียงข้างช่างนักบุญเปาโลและสนับสนุนเมื่อคนทั้งปวงสงสัยเปาโล (กจ.9:27) บารนาบัสพร้อมให้การพิสูจน์ความเป็นคริสตชนด้วยกิจการเมตตาต่อพี่น้องยามต้องการ (กจ.4:36,37) เมื่อท่านทราบข่าวว่า ชาวต่างชาติได้หันเข้ามาหาพระศาสนจักรท่านดีใจมาก แต่ท่านระลึกได้ว่ามีคนหนึ่งน่าจะทำหน้าที่นี้ ใครคนนั้นน่าจะมีพื้นเพ 2 แบบ คือเป็นทั้งชาวยิวที่เติบโตในวัฒนธรรมยิว และก็น่าจะพบกับคนต่างชาติด้วยความเข้าใจพวกเขาได้เช่นกัน จะต้องเป็นคนที่มีกำลังใจดี เพราะอันติโอกมีพื้นที่ทำงานที่ง่ายสำหรับผู้นำคริสตชน และจะต้องมีทักษะในการโต้แย้ง เมื่อพบการโจมตีจากทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ

บารนาบัสรู้จักคนนั้นดี 9 ปีที่ไม่ได้ยินข่าวคราวของนักบุญเปาโลเลย ข่าวสุดท้ายที่รู้จักคือท่านต้องหนีจากซีซารียาไปเมืองทาร์ซัส(กจ.9:30) ไม่ต้องสงสัย 9 ปีแห่งการเป็นพยานถึงพระเยซูเจ้าในบ้านเกิด(ทาร์ซัส) แต่บัดนี้งานของท่านได้รับการเตรียมไว้แล้ว บารนาบัสพร้อมกับปรึกษาญาณอันลึกซึ้งได้มอบท่านนักบุญเปาโลในการทำงานชิ้นนี้

ในเมืองอันติโอกนี้เอง ที่ผู้ติดตามพระเยซูเจ้าได้รับชื่อว่า “คริสตชน” เป็นครั้งแรก ชื่อนี้เป็นชื่อเรียกตามภาษาชาวบ้าน พวกชาวอันติโอกมีชื่อเสียงในด้านการหาชื่อเล่น ครั้งหนึ่งจักรพรรดิจูเลียนมาเยี่ยมพวกเขา และพวกเขาเรียกว่า “แพะ”

คำต่อท้าย(ปัจเจก)-“iani” หมายถึงเป็นของพวกหรือสมาคมหรือพรรคนั้น เช่น **Caesariani** หมายถึง เป็นของพรรคซีซาร์ **Christiani** หรือ **Christian** จึงหมายถึงกลุ่มของพระคริสต์ เป็นชื่อเล่นเรียกกันในเวลานั้นแต่ปรากฏว่าคริสตชนกลับรับเอาชื่อนี้มาเป็นที่รู้จักทั่วโลก ด้วยชีวิตของพวกเขาคริสตชนนั่นเอง ชื่อนี้จึงมิใช่ชื่อชั่วคราวชั่วคราวในยุคหนึ่ง แต่ชีวิตของคริสตชนทำให้ชื่อนี้ เป็นที่เคารพยกย่องนับถือและพิศวงแก่คนทั้งหลาย

ความช่วยเหลือในยามยากลำบาก

กจ.11:27-30

ณ ที่นี้ ประกาศเข้ามาในฉากของพันธสัญญาใหม่อีก ในพระศาสนจักรยุคแรกพวกท่านยังมีความสำคัญอยู่ มีการเอ่ยถึงพวกท่านใน กจ.13:1/15:32/21:9,10 ในยุคต้นของพระศาสนจักร ผู้นำจะมี 3 กลุ่ม คือ

- 1) มีอัครสาวก อำนาจของท่านจะไม่ผูกมัดกับสถานที่ ท่านมีอำนาจทั่วพระศาสนจักร และได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้สืบต่ออำนาจจากพระเยซูเจ้าอย่างชัดเจนแท้จริง
- 2) มีผู้อาวุโส(Elders) เป็นเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น อำนาจผูกมัดกับสถานที่ที่ท่านทำงานอยู่
- 3) ประกาศ(Prophet) หน้าที่ที่บ่งตามชื่ออยู่แล้ว คือพูดให้ระวังตัวกันก่อนที่จะมีหายนะเกิดขึ้นกับชีวิต หรือทำนาย(fore-teller) ท่านพูดทำนายอนาคตแต่ยิ่งกว่านั้น ท่านพูดแทน(forth-teller)ถึงพระประสงค์ของพระเป็นเจ้า

ท่านไม่ยอมให้สภาพแวดล้อมมากำหนด ไม่ผูกติดกับพระศาสนจักรท้องถิ่น ท่านมาในเวลาที่ต้องการ คำสอนของบรรดาอัครสาวกซึ่งอยู่ราวช่วง ค.ศ. 100 บรรจุอยู่ในหนังสือ “**วิธีปฏิบัติศาสนกิจของพระศาสนจักร**” “**วิธีปฏิบัติพิธีอาหารค่ำของพระอาจารย์**” ก็มีกำหนดไว้มีการกล่าวไว้ว่าบรรดาประกาศได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติศาสนกิจอย่างที่อัครสาวกแนะ ทุกคนรู้ว่าประกาศมีพระพรพิเศษแต่ก็อาจเป็นอันตรายด้วย อาชีพประกาศก็เป็นอาชีพที่ใครจะเป็นก็อาจทำได้ด้วยจิตใจที่มีใจความดี แต่มาจากแรงจูงใจของคนชั่ว ประกาศเท็จจึงอาจเกิดขึ้นได้ “**คำสอนของอัครสาวกทั้งสิบสอง**” กล่าวเตือนประกาศเท็จ ที่ขอเงินหรืออาหารคำแนะนำเสนอให้ประกาศรับการต้อนรับจากประชาชนเพียง 1 คีน ถ้าหากไม่ยอมทำงานอะไรก็จะปฏิเสธ เพราะนั่นเป็นประกาศปลอม

เนื้อหาแสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระศาสนจักรยุคนั้นเกิดการกัณดารอาหารทั่วปาเลสไตน์ คำแนะนำแรกของพระศาสนจักรในอันติโอกคือ ส่งความช่วยเหลือ เป็นไปไม่ได้ที่ส่วนใดของพระศาสนจักรเดียวแล้วส่วนอื่นทำเฉยเมย พวกเขามีวิสัยทัศน์มองพระศาสนจักรเป็นหนึ่งเดียวกัน

การจงจำ และการปลดปล่อย

กจ.12:1-11

มีการเบียดเบียนรูปแบบใหม่ คราวนี้จากกษัตริย์เฮโรด ให้เรารู้จักเชื้อสายวงศ์วานของกษัตริย์เฮโรด ที่มีการเอ่ยอ้างถึงในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่กัน กษัตริย์เฮโรด องค์แรกสุด ที่กล่าวกันยุคพันธสัญญาใหม่ คือ

กษัตริย์เฮโรด ผู้ยิ่งใหญ่ (Heorod the Great) ซึ่งครองราชย์จากปี 41 ก.ค.ศ. ถึงปี 1 ก.ค.ศ.; เขาก็คือ เฮโรด ที่ มธ.2 กล่าวว่า พ่อพระเยซูเจ้าประสูติ ก็ต้อนรับนักปราชญ์ทั้ง 3 คน จากทิศบูรพา เพื่อให้ไปค้นหาทารกน้อยว่าประสูติที่ไหนและให้มาเด็กอายุต่ำกว่า 2 ขวบลงมาที่เบเลสไตน์ เฮโรดผู้ยิ่งใหญ่ แต่งงาน 10 ครั้งและมีลูกได้รับการเอ่ยถึงตลอดพันธสัญญาใหม่หลายคนดังต่อไปนี้

- 1) เฮโรด ฟิลิป ที่ 1 : เป็นสามีคนแรกของนางเฮโรเดียส ที่ขอศิระษะยอห์นบัพติส ใน มธ.14:3/มก.6:17/ลก.3:19 เอ่ยถึงในนามของฟิลิป เขาไม่มีพื้นที่ปกครอง และเป็นพ่อของเด็กที่รำชื่อ ซาโลเม
- 2) เฮโรด อันติปาส : ปกครองแคว้นกาลิลีและเพอร์เรีย เป็นสามีคนที่สองของนางเฮโรเดียส และเป็นคนสั่งตัดศิระษะยอห์นบัพติส เป็นเฮโรดที่ปีลาตส่งพระเยซูเจ้าไปให้สอบสวน (ลก.23:7)
- 3) อาร์เคลเลาส์ : ปกครองแคว้นยูเดีย ,สะมาเรีย และอิดูเมอา เป็นผู้ปกครองชั่วช้า(มธ. 2:22)
- 4) เฮโรด ฟิลิปที่ 2 : ปกครองแคว้นอิดูเรอา และตราโคนิติสเป็นผู้สร้างแคว้นซีซารียา แวง ฟิลิปปี ซึ่งตั้งตามชื่อตัวเอง ลก.3:1 เรียกเขาว่า ฟิลิป เฉยๆ
- 5) เฮโรด มหาราช ยังมีลูกชื่อ อริสโตบูลัส แม่ชื่อ มาริอัมเนม เป็นเจ้าหญิงสืบเชื้อสายมาจากยูดามัคคาบี ถูกฆาตกรรม อริสโตบูลัสถูกฆาตกรรมโดยพ่อของตน แต่ก็มีลูกชื่อ เฮโรด อาริปปา ซึ่งเป็นเฮโรดที่เรากำลังพูดกันใน กจ. ขณะนี้(กจ.12)
- 6) เราต้องบันทึกว่า เฮโรด อากริปปา เป็นพ่อของ
 - อากริปปา ที่ 1 ผู้ซึ่งไต่สวน นักบุญเปาโลก่อนที่จะกล่าวสู่คดี(กจ.25,26)
 - เบอรรีซ(ลูกสาว) ผู้ช่วยไต่สวนนักบุญเปาโล

- ครุสซิลลา (ลูกสาว) เป็นภรรยาของเฟลิกซ์ ผู้ปกครองที่นักบุญเปาโลถูกไต่สวนใน กจ.24:24

จากกรอบคร่าวนี้ เราจะเห็นได้ว่า เฮโรด อากริปปาในบทนี้มีความเกี่ยวข้องทางเครือญาติกับมัทคาบี ผ่านทางแม่ มารีย์อัมเน ได้รับการศึกษาจากโรม แต่ได้รับการฝึกฝนคุณธรรม จากธรรมเนียมยิว และแน่นอนเมื่อคุ้นเคยกับชาวยิวก็ย่อมจะอยู่คนละข้างกับคริสตชน และจะโจมตีทั้งพระศาสนจักรและบรรดาผู้นำ แม้แต่คำสั่งให้จับเปโตรก็บ่งว่าเอาใจชาวยิว เทศกาลปัสกา ตกวันที่ 14 เดือนนิซาน วันนั้นของ 7 อย่างไม่มีมลทินจะต้องนำมาไขและเรียกสัปดาห์นั้นว่าขนมปังไร้เชื้อ ระหว่างนั้นไม่มีการไต่สวนหรือประหาร นี่คือเหตุผลที่ทำให้ไมเฮโรดต้องการจำคุกถ่วงเวลานักบุญเปโตรเอาไว้ จนกว่าสัปดาห์นั้นจะผ่านไป โศกนาฏกรรมร้ายแรงของกระแสดการเบียดเบียนอันร้ายกาจก็คือ มันไม่ขึ้นกับหลักเกณฑ์ใดๆ มันขึ้นกับความนิยมชมชอบที่เฮโรดจะได้รับจากชาวยิว

การออกเดินทางแพรรธรรมครั้งแรก

บทที่ 13 และ 14 ของหนังสือ กิจการอัครสาวก เล่าเรื่อง การออกเดินทางแพรรธรรมครั้งแรก เปาโลและบาร์นาบัส ออกเดินทางจากเมืองอันติโอก (แคว้นซีเรีย) เมืองอันติโอกนี้อยู่เหนือแม่น้ำ โอรอนเตส ขึ้นไป 15 ไมล์ ดังนั้นพวกเขาต้องมาลงเรือที่เมืองท่า เซดูเคีย จึงออกทะเลได้ พวกเขาไปยังเกาะไซปรัส เทศน์สอนที่เมือง ซาลามิส และปาโฟส จากปาโฟสก็เดินเรือไปขึ้นบกที่

- เมืองเปอร์กา แคว้นปัมฟีเลีย ที่ปัมฟีเลียเป็นดินแดนชายฝั่งทะเล นักบุญเปาโลมิได้เทศน์สอนที่นั่นเพราะแพ้อากาศชายฝั่งทะเล จึงเดินทางลึกเข้าไปในแผ่นดิน ถึงเมืองอันติโอก
- อันติโอก แคว้นบิสิเดีย เหตุการณ์เริ่มจะอันตรายท่านจึงเดินทางอีก 90 ไมล์ ต่ไปยังเมือง
- อิคอนิยาม ที่นี้พบการก่อกวนจึงเดินทางอีก 20 ไมล์ ไปยังเมือง
- ลิสตรา พบปัญหาหนักหน่วงอีกจึงเดินทางต่อไปยัง

- เดอร์บี จากที่นี่จึงเดินทางกลับบ้านโดยย้อนกลับทางเคิร์ชผ่านเมืองลิสตรา

อิ

โคเนียม

อันทิโอก → ขากลับและเทศน์สอนที่เมืองเปอร์กา แคว้นบีมฟีเลีย ซึ่งตอนขามาเพื่ออากาศไม่ได้เทศน์ที่นี่ แล้วเล่นเรือจากท่าอัคราเลีย ท่าเรือสำคัญของแคว้นบีมฟีเลีย ตรงไปยังท่าเรือเซลูเซีย และเข้าสู่แผ่นดินยังเมือง อันทิโอก แคว้นซีเรีย ใช้เวลาเดินทางทั้งสิ้น 3 ปี โดยประมาณ

ส่งออกไปโดยพระจิตเจ้า

กจ 13 :1-3

พระศาสนจักรของคริสตชนอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการก่อตั้ง พวกเขาตัดสินใจเอาพระวรสารไปประกาศทั่วโลกด้วยความสุขุมรอบคอบ นั่นคืออาศัยการตัดสินใจโดยองค์พระจิตเจ้าทรงนำทาง ผู้คนในพระศาสนจักรยุคต้นไม่เคยทำอะไรตามที่พวกเขาต้องการ แต่ทำตามที่พระเป็นเจ้าทรงต้องการให้พวกเขาทำเสมอ

ประกาศก และอาจารย์ มีหน้าที่ต่างกัน ประกาศกจะเดินทางไปเทศน์สอนและอุทิศทั้งชีวิตรับฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า และนำพระวาจาที่ได้ยินมายังสัตบุรุษของเขา

อาจารย์ คือ บุรุษในพระศาสนจักรท้องถิ่น ซึ่งงานของเขาคือ สั่งสอนผู้กลับใจใหม่ให้มีความเชื่อ

ในบทนี้ การแจกจ่ายชื่อประกาศกเป็นเครื่องหมายแห่งการเป็นสากลภาพ (UNIVERSAL) ของข่าวดี พระวรสารเป็นเรื่องสากลไปแล้ว

บารนาบัส เป็นชาวยิวจาก ไชปรัส (คูแผนที่)

ลูซีอัส มาจาก ไชริน ออฟริกาเหนือ

ติเมโอน เป็นชาวยิว แต่มีอีกชื่อหนึ่งว่า “Niger” (คนดำ) ซึ่งเป็นชื่อใช้ในแคว้นโรมัน

มานาเอน เป็นผู้เกี่ยวข้องกับชนชั้นสูง

เปาโล เป็นยิวจากทาร์ซัสในแคว้นซีลิเซีย และได้รับการอบรมให้เป็นรับใช้
(อาจารย์ชาวยิว)

คนกลุ่มเล็กๆนี้ ได้รับการชักนำเข้าสู่การเป็นคริสตชนจากต่างดินแดนและต่างภูมิภาค
ในชีวิต และค้นพบ “การเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” เพราะพวกเขาพบเคล็ดลับในองค์พระ
คริสตเจ้า

น่าสังเกตว่า “ลิเมโอน” (คนดำ) อาจจะมาจากอัฟริกา เพราะคนดำเป็นลักษณะของ
คนอัฟริกัน เราสงสัยว่าอาจจะเป็น ซิมอน ชาวไซรีนผู้ช่วยแบกกางเขนของพระเยซูเจ้า (ลก
23:26) จะเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมเพียงใด หากคนที่ได้สัมผัสพระเยซูเจ้าเพียงครั้งเดียว เมื่อตอน
ช่วยพระองค์แบกไม้กางเขน กลับกลายเป็นคนหนึ่งที่ได้รับผิดชอบในการส่งข่าวสารเรื่อง
ไม้กางเขนออกไปยังโลกกว้าง

ความสำเร็จที่ไซปรัส

กจ 13:4-12

เมื่อเปาโลและบารนาบัสมาถึงเกาะไซปรัส เราควรรู้ว่าบารนาบัสเป็นคนมาจากเกาะ
ไซปรัส (กจ 4:36) อาจเป็นไปได้ที่บารนาบัสปรารถนาจะแบ่งปันชุมทรัพย์แห่งองค์พระ
คริสตเจ้าแก่คนที่บ้านเกิด ไซปรัสเป็นเขตปกครองของโรมันมีชื่อเสียงเรื่องเหมืองทองแดง
และอุตสาหกรรม บางที่เรียกว่า “มาคารี” ซึ่งแปลว่า “เกาะสุขสันต์” ด้วยเพราะอากาศดีมาก
มีอาหารหรือสถานที่เพื่อชีวิตจะพบความสุขได้ พรอมมูล แต่นักบุญเปาโลไม่เคยรักสบาย
ท่านและบารนาบัสเริ่มทำงานเทศน์สอนที่เมืองปาโฟส เมืองหลวงของเกาะ ปาโฟสมีชื่อเสียง
เรื่องการนับถือเทพวิันัส เทวีแห่งความรัก

ผู้ปกครองเกาะไซปรัสคือ เซอร์จิวส เปาลุส เป็นที่เขาใจได้ว่า คนแม่มีการศึกษาแต่ก็
อาจจะ งมงาย เรื่องโชคลาง — สะเดาะเคราะห์ — ดูดวงชะตาราசி — คุณไสย เพราะเซอร์จิว
สมีผู้วิเศษคอยรับใช้ ชื่อ บารเยซุ หรือ เอลิมัส เป็นภาษาอารบิกแปลว่า “ผู้เชี่ยวชาญ” และ
คนนี้มองว่าหากผู้วาระการกลายเป็นคริสตัง อนาคตของเขาก็ดับไปด้วย นักบุญเปาโล
จัดการเขาอย่างได้ผล

ณ ที่ตรงนี้มี การเน้นอย่างชัดเจนว่า **ซาโล** ได้กลายเป็น **เปาโล** แล้ว ในยุคนั้นชาวฮีบรูจะมี 2 ชื่อ ชื่อภาษาฮีบรู (ฮีบรู) ใช้นั้นในหมู่ชาวฮีบรูและชื่อกรีก เมื่อต้องติดต่อกับสังคมโลก บางทีชื่อกรีกเป็นชื่อแปลความหมายมาจากชื่อฮีบรูนั่นเอง เช่น

เคฟาส เป็นชื่อฮีบรู และ **เปโตร** เป็นชื่อกรีกแปลว่า “ศิลา”

โทมัส เป็นชื่อฮีบรู และ **ดิติมุส (ดิติม)** เป็นชื่อกรีกแปลว่า “ฝาแฝด”

บางทีก็ตั้งชื่อเลียนแบบเสียง เช่น

เอเลียคิม เป็นชื่อฮีบรู ก็เลียนเสียงด้วยคำกรีกคล้ายๆกันว่า **อัลคิมุส**

และ **โจซัว** เป็นภาษาฮีบรู ก็เลียนเสียงด้วยคำกรีกคล้ายๆกันว่า **เยชู**

โซล กลายเป็น **ปอล (ซาโล เป็น เปาโล)** ตรงนี้เห็นว่าท่าน ได้สวมใส่หน้าที่บทบาทของ อัครสาวกต่อคนต่างศาสนาเต็มตัวแล้ว ท่านใช้ชื่อกรีกเท่านั้นเพื่อทำงานกับคนต่างศาสนา ดังที่พระเจดเจ้กำหนด และส่งท่านไป และท่านจะไม่หันหลังกลับอีกแล้ว

ผู้ละทิ้งกลุ่ม

กจ 13:13

เมื่อเริ่มออกเดินทาง **บารนาบัส** เป็นผู้นำกลุ่มการแพร่ธรรม เราสังเกตได้ว่าจะกล่าวชื่อ “**บารนาบัสและเปาโล**” มาตลอด (กจ 13:2) เพราะบารนาบัสเป็นที่รู้จักในหมู่คริสตชนเมืองอันติโอกก่อน เปาโลและเปาโลก็กลับใจที่หลังท่านด้วย แต่ ณ เวลานั้นพระคัมภีร์เริ่มเขียนใหม่ว่า “**เปาโลและบารนาบัส**” เปาโลกลับกลายเป็นผู้นำกลุ่มออกแพร่ธรรม และสิ่งที่น่ารักมากของบารนาบัส คือ ท่านยอมรับด้วยความสงบ ท่านอาจเป็นผู้เตรียมมาสำหรับยืนอยู่ข้างหลังในงานของพระเจ้าเมื่อได้รับความสำเร็จแล้ว

แต่จุดสำคัญของข้อที่ 13 นี้ อยู่ตรงชายหนุ่มที่ชื่อ **มาร์โก** ผู้ถอนตัวกลับก่อน มาร์โกนั้นเป็นเด็กหนุ่ม บ้านแม่ของเขาเป็นศูนย์รวมการประชุมของคริสตชนในกรุงเยรูซาเล็ม (กจ 12:12) ซึ่งแน่นอน มาร์โกย่อมใกล้ชิดกับบรรดาผู้มีความเชื่อ เปาโลและบารนาบัสนำเขามา

เป็นผู้ช่วย เพราะมาร์โกเป็นญาติกับบาร์นาบัส แต่เขาถอนตัวกลับบ้านก่อน ซึ่งเราไม่มีทางรู้เหตุผล

หากจะเดา - อาจเป็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงผู้นำกลุ่มจากบาร์นาบัสมาเป็นเปาโล

- หรืออาจจะกลัวการเข้าไปในดินแดนแห่งอันติโอก แคว้นปิสิดีย เพราะที่นั่นต้องผ่านเส้นทางกัณดาร และอันตรายที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

- หรืออาจเป็นเพราะเขามาจากเยรูซาเล็ม เขาเคร่งครัดและแคลงใจสงสัยเกี่ยวกับการเทศน์สอนแก่คนต่างชาติ (Gentiles)

- หรือ ณ เวลานั้นเขาเป็นเหมือนคนที่คูคิตอนเริ่มต้น มากกว่าที่จะไปให้ถึงปลายทาง

ดังที่นักบุญยอห์น คริสซอสตอม กล่าวไว้นานมาแล้วว่า “ชายหนุ่มต้องการแม่ ไม่ว่าช่วงใดของชีวิต”

เป็นช่วงหนึ่งที่นักบุญเปาโลพบว่ายากที่จะให้อภัย พอออกเดินทางแพร่ธรรมครั้งที่สอง บาร์นาบัสต้องการนำมาร์โกไปอีก แต่นักบุญเปาโลปฏิเสธ ผู้ที่เคยแสดงออกว่าไม่เอา (กจ 15: 38) และทำนกับบาร์นาบัสก็แยกทางกันเพื่อความดีของการแพร่ธรรม ตั้งแต่นั้นมา มาร์โกก็หายไปจากบันทึกของประวัติศาสตร์การแพร่ธรรม แม่ธรรมประเพณีเล่าว่า ท่านเดินทางไปเมืองอเล็กซานเดรีย และอียิปต์ และได้ก่อตั้งพระศาสนจักร เมื่อท่านกลับเข้ามาใหม่หลังจากนั้นอีก 20 ปี นักบุญเปาโลเขียนจดหมายถึงชาวโคโลสเซียจากในคุกที่กรุงโรม เล่าว่า ให้ต้อนรับมาร์โก เมื่อเขาเดินทางมาหาพวกท่าน และเขียนถึง ทิโมธี ก่อนที่นักบุญเปาโลจะตายว่า “นำตัวมาร์โกให้เขามาหาข้าพเจ้า เพราะเขาจะเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับข้าพเจ้า (2ทธ 4:1) อาศัยพระหรรษทานของพระเจ้า ผู้ที่เคยละทิ้งกลุ่มกลับกลายเป็นผู้เขียนพระวรสาร และชายผู้นั้นท้ายสุดเป็นผู้ที่นักบุญเปาโลต้องการให้เขามาอยู่เคียงข้าง

การเดินทางฝ่าภัยเพื่อคนป่วย

กจ 13:14,15

สิ่งน่าทึ่งเกี่ยวกับหนังสือกิจการอัครสาวกคือ การได้พบบุคคลเยี่ยงวีรบุรุษที่เราได้อ่านพบตามเนื้อหาของหนังสือ เมืองอันติโอกในแคว้นปีสิเดีย ตั้งอยู่บนที่ราบเหนือระดับน้ำทะเล 3,600 ฟุต เพื่อจะเดินทางเข้าไป เปาโลกับบาร์นาบัสจะต้องข้ามเทือกเขาเทารุส ซึ่งเป็นเส้นทางโหดที่สุดในเอเชียไมเนอร์ เส้นทางที่โจรและหัวขโมยไซ้หลอเลียงชีพตน

แต่เรากำลังจะตั้งคำถามว่า ถ้ามันยากลำบากขนาดนี้ ทำไมพวกเขาไม่เทศน์ที่เมืองปัมฟีเลีย ตรงชายฝั่งที่ขึ้นฝั่งตรงนั้นเสียก่อน? พวกเขาไม่เทศน์อะไรที่นั่นเลย กลับเดินทางเข้าไปในดินแดนอันตรายและลำบาก ไม่นานหลังจากนั้นเปาโลได้เขียนจดหมายถึง ชาวอันติโอก แคว้นปีสิเดีย อีโคเนียม, ลิสตรา, เดอร์บี ซึ่งก็คือจดหมายถึงชาวกาลาเทีย เพราะเมืองทั้งสี่นี้อยู่ในแคว้นปกครองของพวกโรมัน คือ แคว้นกาลาเทียนั่นเอง จดหมายนั้นเล่าว่า “ พวกท่านก็รู้อยู่แล้วว่าเป็นเพราะความเจ็บป่วย ข้าพเจ้าจึงประกาศข่าวดีแก่ท่านเป็นครั้งแรก (กท 4:13) ดังนั้นเมื่อท่านเข้ามายังแคว้นกาลาเทีย (ทั้ง 4 เมือง) ท่านป่วยมาก เวลานั้นเหมือนมีหนามทิ่มแทงเนื้อหนังซึ่งเป็นผลให้ท่านต้องสวดขออย่างมาก (2คร 12 : 7,8) มีการเคาหลายกรณีว่า หนามที่ทิ่มแทงเนื้อหนังของท่านนั้นคืออะไร? ธรรมประเพณีเก่าแก่ที่สุดเล่าว่า น.เปาโลทรมาณจากอาการปวดหัวเพราะหมดกำลังและคำอธิบายที่คล้ายๆกันก็คือ ท่านโดนพิษไข้มาลาเรียฝังในร่างกาย เป็นไขที่ระบาดอยู่ทั่วไปตามฝั่งทะเลเอเชียไมเนอร์ นักเดินทางเล่าว่าอาการ ปวดหัวของไข้มาลาเรียชนิดนี้ เหมือนมีเหล็กרוןแดงนาบอยู่ที่หน้าผาก และบางทีก็เหมือนที่กรอฟันของหมอฟัน เจาะกรอฟันอยู่ในช่องปาก ดูเหมือนไข้มาลาเรียจะโจมตีนักบุญเปาโลที่แคว้นปัมฟีเลียตรงชายฝั่งที่ราบต่ำ ท่านจึงต้องเดินทางขึ้นไปยังที่ราบสูงเพื่อให้หายไข้ แต่ไม่มีบันทึกไว้ว่าท่านคิดจะ หันหลังกลับแม้ร่างกายจะเจ็บปวด นักบุญเปาโลไม่เคยยอมแพยกเล็กที่จะมุ่งผจญภัยเพื่อพระคริสตเจ้า

คำเทศน์ของนักบุญเปาโล

กจ 13: 16-41 นี่เป็นเนื้อหาช่วงที่สำคัญมาก เพราะเป็นช่วงรายงานคำเทศน์ของเปาโล อย่างครบถ้วนที่เราได้ เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับคำเทศน์ของนักบุญเปโตรใน กจ 2 เนื้อหาสาระหลักมีความคล้ายคลึงกัน คือ

1. เปาโลยืนยันการเสด็จมาของพระเยซูเจ้า เป็นการสรุปประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น ท่านเล่าเส้นทางประวัติศาสตร์ของชาวยิว เพื่อแสดงให้เห็นว่ามาถึงจุดสูงสุดที่องค์พระเยซูเจ้า พวกสโตอิก (Stoic) เชื่อว่าประวัติศาสตร์จะซำรอยเดิมวนเวียนอยู่อย่างนั้น พวกคนยุคใหม่พูดอย่างเยาะเย้ยว่าประวัติศาสตร์เป็นการบันทึกเกี่ยวกับบาปความผิดและความโง่เขลาของมนุษย์ แต่คริสตชนมองประวัติศาสตร์ในแง่ดี เป็นที่แน่นอนว่าประวัติศาสตร์ จะต้องมียุคหมายปลายทางตามพระประสงค์ของพระเป็นเจ้า

2. นักบุญเปาโล พูดถึงความจริงว่ามนุษย์ไม่ตระหนักถึงความสำเร็จสมบูรณ์ที่มีมาในองค์พระเยซูเจ้า “บราวน์” กล่าวว่า “เราจะต้องรักสิ่งสูงส่ง เมื่อเราพบมัน” แต่มนุษย์เลือกหนทางของตนเองและปฏิเสธหนทางของพระเจ้า ทำตัวเองให้มีคบอดจนมองไม่เห็นการใช้อิสรภาพอย่างผิดๆ ไม่อาจให้เขาเป็นอิสระแต่ต้องสูญเสียอิสรภาพไป

3. แม่มนุษย์จะมีคบอดในสิ่งโง่เขลา ปฏิเสธและตริ้งพระเยซูเจ้า ผู้ไม่มีวันพ่ายแพ้แต่เสด็จคืนพระชนม์ชีพเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์ไม่อาจจะพ่ายแพ้ได้ในพระประสงค์และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า มีเรื่องเล่าว่าคืนหนึ่งมีพายุใหญ่ เด็กน้อยพูดกับพ่อของเขาด้วยความกลัวว่า “พระเจ้าคงจับลมพายุไว้ไม่อยู่นหลุดมือ” การเสด็จคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าเป็นการพิสูจน์ว่า พระเป็นเจ้าไม่เคยจับหลุดมือหรือเอาไม่อยู่

4. นักบุญเปาโล เทศน์ต่อไปโดยใช้วิธีพูดแบบยิวแท้ๆ การเสด็จคืนพระชนม์ชีพเป็นการทำให้คำพยากรณ์ของประกาศกสำเร็จเป็นจริง เพราะพระสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่อกษัตริย์ดาวิดซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่สำเร็จในรัชสมัยของพระองค์ แต่สำเร็จในองค์พระคริสตเจ้า อีกครั้งหนึ่งที่เราเห็นได้ว่าอะไรที่พูดในเนื้อหาเกี่ยวกับคำทำนายของประกาศกว่าเป็นไปอย่างไร คือความจริงเตือนเราว่า ประวัติศาสตร์มิใช่ วัฏจักรหมุนวนอย่างไร้จุดหมาย แต่พระประสงค์ของพระเจ้าจะต้องสำเร็จและมาถึง

5. การเสด็จมาของพระคริสตเจ้าเป็นข่าวดีสำหรับมนุษย์(ชาวยิว) จนกระทั่งบัดนี้พวกเขาพยายามใช้ชีวิตปฏิบัติตามกฎหมาย แต่ไม่เคยมีใครปฏิบัติได้ครบถ้วน ดังนั้นคนที่รู้จักคิดก็จะสำนึกได้ว่า เราล้มเหลวและรู้สึกผิดอยู่ตลอด แต่ในองค์พระเยซูเจ้า มนุษย์พบว่าพลังแห่งการยกโทษซึ่งปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระจากการลงโทษที่พวกเขาควรได้รับ และกลับฟื้นฟูมิตรภาพของเรากับพระเป็นเจ้ากลับคืนมาใหม่

6. แต่อะไรคือความหมายของ “ข่าวดี...” ก็คือ แฝงอยู่ในข่าวร้ายสำหรับประชาชนที่ไม่เชื่อ ก่อเกิดการลงโทษต่อทุกคนที่แลเห็นสิ่งนี้ และไม่เชื่อในองค์พระเยซูเจ้า จะยกเว้นก็ต่อผู้ไม่มีโอกาสได้ยินได้รับรู้ แต่ไม่มีใครเลยที่ได้เห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ที่มอบแก่เขาแล้วจะสามารถปฏิเสธได้

ความยุ่งยากในอันติโอก

กจ 13:42-52 อันติโอก แคว้นบิสิเดีย เป็นเมืองที่พร้อมจะลุกเป็นไฟ เพราะเป็นสถานที่ที่มีรูปแบบผสมของพลเมือง ถูกสร้างขึ้นโดยผู้สืบตำแหน่งต่อจากพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช ประมาณ 300ปีก่อน คริสตศักราช ชาวยิวหลังไหลเข้าสู่เมืองใหม่ยังพื้นที่ในฐานะพวกแรกๆเพื่อจะพูดภาษายุคใหม่ นับแต่อันติโอกเป็นเส้นทางศูนย์กลาง มันก็เลยกลายเป็นอาณานิคมของโรมตั้งแต่ปีที่ 6 ก่อนคริสตศักราช ประชาชนมีทั้งกรีก ยิว โรมันและคนพื้นเมืองอีกไม่น้อยของชาวฟรีเจียนผู้มีอารมณ์อ่อนไหวและ ไม่มั่นคง ทั้งหมดเป็นรูปแบบของประชากรที่สามารถปะทุด้วยเหตุจลาจลอันอาจจะเกิดได้ทุกเมื่อ

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ชาวยิวโกรธเป็นพื้นเป็นไฟนั่นคือ อภิสัทธินั้นที่พวกเขาได้มีจากพระเจ้าจะเปลี่ยนไปให้กับชาวต่างชาติที่ไม่เข้าสุหนัต พวกเขาจะมีปฏิกริยาทันที ศาสนาของชาวยิวในครั้งนี่เรียกความสนใจต่อพวกผู้หญิง เพราะในโลกของคนโบราณจะหละหลวมต่อเรื่องศีลธรรมทางเพศ ซึ่งชีวิตครอบครัวแตกแยกอย่างรวดเร็ว ผู้เจ็บปวดคือผู้หญิง ศาสนาของชาวยิวประกาศถึงความบริสุทธิ์ทาง จริยะและความสะอาดของชีวิต

รอบๆศาลาธรรมมีพวกผู้หญิงชุมนุมกันอยู่ และมักจะเป็นสตรีชนชั้นสูง และพบคำสอนนี้เป็นสิ่งที่พวกเธอรอคอยต้องการมานานนั่นเอง หญิงหลายคนเหล่านี้เป็นผู้เข้ามานับถือศาสนาใหม่ (Proselyte) และหลายคนเป็นผู้นับถือพระเจ้า (God-fearer) พวกยิวชักนำนางให้ยุยงสามี ซึ่งมักเป็นคนที่อยู่ในตำแหน่งที่จะต่อต้านนักเทศน์คริสตชน(เปาโล) สิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้คือการเบียดเบียน อันที่จริงเป็นที่ไม่ปลอดภัยสำหรับน.เปาโลและบารนาบัส และพวกเขาก็จำเป็นต้องจากไป ชาวยิวตั้งใจจะรักษาอภิสิทธิ์ไว้กับชาติตน ตั้งแต่แรกคริสตชนมองคู่อภิสิทธิ์เป็นสิ่งที่ต้องแบ่งปัน ดังมีกล่าวว่า “ชาวยิวเห็นคนต่างศาสนาเป็นเกลียดที่ต่อพระเจ้า พระเยซูเจ้ามองคุณเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้าแล้วที่จะถวายแด่พระเจ้า และพระศาสนจักรจะต้องมีวิสัยทัศน์ต่อโลกเช่นนี้ เพื่อพระเจ้า”

ที่เมืองอีโคเนียม

กจ 14 : 1-7

เปาโล และบารนาบัส มุ่งหน้าต่อไปยังเมืองอีโคเนียม ประมาณ 90 ไมล์ จากอันติโอก เป็นเมืองยุคโบราณเก่าแก่พอๆกับเมืองดามัสกัสทีเดียว ในอดีตที่คลุมเครือมีกษัตริย์ที่นี้ทรงพระนามว่า นันนาคัส และวลีที่ว่า “ในสมัยของนันนาคัส . . .” เป็นอุปมาหมายถึง “ตั้งแต่ยุคแรกของกาลเวลา. . .” เหมือนทุกครั้ง เปาโลและบารนาบัสเริ่มเทศน์ที่ศาลาธรรมของชาวยิวซึ่งมักจะประสบผลสำเร็จ แต่ชาวยิวที่อิจฉาก็ก่อกบฏ ซึ่งเปาโลและบารนาบัสต้องเดินทางต่อไปอีกครั้งหนึ่ง

น่าสังเกตว่า เปาโลและบารนาบัส ยิงที่ยิงเสียงชีวิตในงานที่ทำ สิ่งที่จะเกิดที่อีโคเนียมมิใช่จะอะไรมากไปกว่าการกลุ่มรุมทำร้าย เปาโลและบารนาบัส มุ่งหน้าไป กลายเป็นว่าออกจากเมืองสิวิไล เข้าไปในเมืองยั้งสิวิไลก็จะยิ่งปลอดภัย เพราะพวกโรมันมีระเบียบในการปกครองสังคม แต่ในดินแดนเถื่อน เปาโลและบารนาบัสก็มักจะตกอยู่ภายใต้ความรุนแรงของ

การก่อกองจากพวกคีนตูม คือชาวฟรีเจียนที่ถูกปลุกกระดมโดยชาวอีว ท่านทั้งสองจึงเป็นผู้
กล้าหาญ และนี่มักเป็นผลกำลั้ง ความเข้มแข็งจากการเป็นคริสตชน

พระเจ้าผิดองค้ที่เมืองลิสตรา

กจ 14 : 8-18

ที่เมืองลิสตรา เปาโลและบารนาบัสต้องวุ่นวายกับเรื่องบังเอิญแปลกประหลาด
คำอธิบายที่ทำไมพวกท่านถูกเข้าใจผิดว่าเป็นเทพเจ้า ก็มาจากตำนานเก่าแก่ ในแคว้นลิกา
โอเนียนี้ ผู้คนรอบเมือง ลิสตราเล่าว่า ครั้งหนึ่งเทพซุส (Zeus) และเฮอร์เมส ได้มายังโลก
โดยปลอมตัวเป็นคนธรรมดา และไม่มีใครต้อนรับท่านทั้งสอง จนที่สุดชาวนาเฒ่า 2 คู่เมีย
ฟีเลโมนและภรรยาโบซีส ต้อนรับท่านทั้งสอง ส่งผลให้ประชาชนคนอื่นถูกกำจัดไปหมดสิ้น
ยกเว้นฟีเลโมนและโบซีส และทั้งสองได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้อรักรักษาวิหารสวยงาม เมื่อทั้ง
สองตายลงได้กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ ดังนั้นเมื่อเปาโลรักษาคนง่อยให้หาย ชาวเมืองลิสตราจึง
คิดว่าจะไม่ทำผิดเช่นนั้นอีกแล้ว พอเห็นเครื่องหมายอัศจรรย์จากท่านทั้งสอง บารนาบัสคงดู
เหมือนชนชั้นสูงมีระดับจึงถูกจับเป็น “เทพซุส” กษัตริย์ของบรรดาเทพทั้งปวง ส่วนเทพ
เฮอร์เมส เป็นเทพผู้ส่งข่าวสื่อสาร และเพราะเปาโลเป็นผู้เทศน์และโหมยกประจำกลุ่มแพรว
ธรรม พวกเขาจึงยกท่านเป็นเทพเฮอร์เมส

เนื้อหาตอนนี้ น่าสนใจมาก เพราะทำให้เราเข้าใจว่านักบุญเปาโลได้เข้าถึงบรรดาคนต่าง
ศาสนา และไม่มีท่าทีบ่งว่ามีปัญหาเกี่ยวกับชาวอีว ที่จะต้องอธิบายชี้แจงกับประชาชนที่มี
ธรรมชาติของพวกเขาแบบนี้ มีพระเป็นเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังธรรมชาติทั้งปวงของพวกเขา ที่
ชักนำพวกเขามาหาพระองค์ เราอาจพูดได้ว่า โลกนี้เป็นประดุจอาณาจักรของพระเป็นเจ้า (เชื่อ
ชาติ, วัฒนธรรม, ความเชื่อต่างๆ เป็นสีสรรที่ พระเป็นเจ้าทรงประทับอยู่เบื้องหลังของ
ทุกสิ่ง)

ความเข้มแข็งของนักบุญเปาโล

กจ 14 : 19,20

ในท่ามกลางเหตุอันน่าตื่นตะลึงที่เมืองลิสตรา ก็ปรากฏชาวยิวในเหตุการณ์นี้อีก พวกเขาไปที่นั่นด้วยเหตุผล 1 หรือ 2 ข้อนี้

- พวกเขาอาจจะติดตามรั้วความเปาโลและบาร์นาบัสเพื่อขัดขวางท่านทั้งสอง หรือ
- พวกเขาเหล่านี้เป็นพ่อค้าชาว เขตรอบๆเมืองลิสตราเป็นทุ่งข้าว และพวกเขายิวเหล่านี้เข้ามาซื้อข้าวไปขายที่เมืองอีโคเนียม และอันทิโอก ถ้าเป็นดังนั้น พวกเขาจะตะลึงและโกรธที่พบว่านักบุญเปาโลยังคงเทศน์และปลุกเร้าให้ประชาชนขัดขวางท่านทั้งสอง

ลิสตราเป็นเมืองอาณานิคมของโรมัน แต่ก็ยังเป็นดินแดนห่างไกล อยากรู้ดี เมื่อประชาชนเห็นสิ่งที่พวกเขาเพิ่งทำลงไปก็เกรงกลัว นี่เป็นเหตุผลที่พวกเขาลากร่างของนักบุญเปาโล ที่พวกเขาคิดว่าตายแล้วออกไปนอกเมือง พวกเขากลัวมีกฎหมายยุติธรรมอันเข้มงวดของโรมันจึงพยายามกำจัดร่างของ เปาโล เพื่อหนีทุกอย่างที่จะตามมาจากการก่อเหตุร้ายของพวกเขา

รายละเอียดของเรื่องนี้ก็คือ ความเข้มแข็งของนักบุญเปาโลเมื่อท่านฟื้นแล้ว สิ่งแรกที่ทำคือ ตรงกลับเข้าไปในเมืองที่ท่านถูกหินทุ่ม ยอห์น เวสเลย์ แนะนำไว้ว่า “จงเพ่งหลุมศพไว้ต่อหน้าเสมอ” ไม่มีความกล้าหาญอะไรมากไปกว่า การตรงไปในเมืองยังพวกที่ต้องการฆ่าท่านอีก อย่างที่นักบุญเปาโล ได้ทำ กิจการนั้นทรงพลังกว่ารอยบทรเทศน์ ผู้คนคงได้ถามกันในหมู่พวกเขาว่า “ชายคนนี้อาความเข้มแข็งเช่นนี้มาจากไหน?”

เดือนพระศาสนจักรให้มันคง

กจ 14:21-28

ยอห์นนี่มี 3 สิ่งประจักษ์แสงสว่างส่องดวงใจนักบุญเปาโล

1. ที่สุดมีผู้เชื่อสัตย์ที่ใคร่รับเลือกมาเป็นคริสตัง และท่านบอกพวกเขาอย่างจริงจังว่า จะต้องพบกับความยากลำบาก และฝ่าฟันไปในการเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า ท่านบอกพวกเขาถึง

หนทางที่ไม่ง่าย ท่านปฏิบัติบนหลักการที่พระเยซูวางไว้ “พระองค์มิได้เสด็จมาทำให้ชีวิตเรา
ให้ง่าย แต่จะทำให้เรานุษย์มีคุณค่าสูงส่ง”

2. ขากลับ นักบุญเปาโลแต่งตั้งผู้อาวุโสในกลุ่มคริสตชนแต่ละกลุ่ม เพื่อเขาจะกลายเป็นกลุ่ม
คริสตชน ตรงนี้ชี้ให้เห็นว่าคริสตชนจะต้องอยู่กันเป็นกลุ่ม เพื่อเกื้อกูลกันเหมือนดังอาจารย์ผู้
หนึ่งกล่าวไว้ว่า “ไม่มีใครสามารถมีพระเป็นเจ้าเป็นพระบิดา นอกเสียจากว่าเขาจะมี
พระศาสนจักรเป็นมารดา” หรือ ยอห์น เวสเลย์ กล่าวว่า “ไม่มีใครสามารถไปสวรรค์แต่
ลำพังได้ เขาจะต้องมีเพื่อนหรือสร้างขึ้นมา” ตั้งแต่แรกเป็นความประสงค์ของนักบุญเปาโล
ไม่เพียงแต่ก่อเกิดคริสตชนแต่ละคนเท่านั้น แต่ทำให้แต่ละคนเหล่านี้กลายเป็นกลุ่มคริสตชน
รวมกัน

3. เปาโลและบารนาบัส ไม่เคยคิดว่าเป็นกำลังของเขาเองที่สามารถทำอะไรต่าง ๆ ได้ พวกเขาเล่า
ว่าพระเจ้าได้ทำอะไรบางอย่างเพื่อพวกเขา พวกเขามองตัวเองเป็นเพียงคนงานที่ช่วยงานของพระ
เจ้า เราควรมีความคิดที่ถูกต้อง สำหรับการรับใช้แบบคริสตชน เมื่อออกไปทำงาน มิใช่เพื่อ
เกียรติยศของเรา แต่จากความเชื่อมั่นว่าเราเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้า

การเดินทางฝ่าภัยเพื่อคนป่วย

13:14, กจ15

สิ่งน่าทึ่งเกี่ยวกับหนังสือกิจการอัครสาวกคือ การได้พบบุคคลเยี่ยงวีรบุรุษที่เราได้อ่าน
พบตามเนื้อหาของหนังสือ เมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิดีเย ตั้งอยู่บนที่ราบเหนือระดับน้ำทะเล
3,600 ฟุต เพื่อจะเดินทางเข้าไป เปาโลกับบารนาบัสจะต้องข้ามเทือกเขาเตารุส ซึ่งเป็น
เส้นทางโหดที่สุดในเอเชียไมเนอร์ เส้นทางที่โจรและหัวขโมยใช้หลอเลี้ยงชิงทรัพย์

แต่เรากำลังจะตั้งคำถามว่า ถ้ามันยากลำบากขนาดนี้ ทำไมพวกเขาไม่เทศน์ที่เมืองปัมฟี
เลีย ตรงชายฝั่งที่ขึ้นฝั่งตรงนั้นเสียก่อน? พวกเขาไม่เทศน์อะไรที่นั่นเลย กลับเดินทางเข้าไป
ในดินแดนอันตรายและลำบาก ไม่นานหลังจากนั้นเปาโลได้เขียนจดหมายถึง ชาวอันทิโอก
แคว้นปิสิดีเย อีโคเนียม, ลิสตรา, เดอร์บี ซึ่งก็คือจดหมายถึงชาวกาลาเทีย เพราะเมืองทั้งสี่
นี้อยู่ในแคว้นปกครองของพวกโรมัน คือ แคว้นกาลาเทียนั่นเอง จดหมายนั้นเล่าว่า “ พวก

ท่านก็รู้อยู่แล้วว่าเป็นเพราะความเจ็บป่วย ข้าพเจ้าจึงประกาศข่าวดีแก่ท่านเป็นครั้งแรก (กท 4:13) ดังนั้นเมื่อท่านเข้ามายังแคว้นกาลาเทีย (ทั้ง 4 เมือง) ท่านป่วยมาก เวลานั้นเหมือนมีหนามที่คมแทงเนื้อหนังซึ่งเป็นผลให้ท่านต้องสวดขออย่างมาก (2คร 12 : 7,8) มีการเดาหลายกรณีว่า หนามที่คมแทงเนื้อหนังของท่านนั้นคืออะไร? ธรรมประเพณีเก่าแก่ที่สุดแล้วว่า น.เปาโลทรมาณจากอาการปวดหัวเพราะหมดกำลังและคำอธิบายที่คล้ายๆกันก็คือ ท่านโดนพิษไข้มาลาเรียฝังในร่างกาย เป็นไขที่ระบาดอยู่ทั่วไปตามฝั่งทะเลเอเซียไมเนอร์ นักเดินทางเล่าว่า อาการ ปวดหัวของไข้มาลาเรียชนิดนี้ เหมือนมีเหล็กร้อนแดงนาบอยู่ที่หน้าผาก และบางทีก็เหมือนที่กรอฟันของหมอฟัน เจาะกรอฟันอยู่ในช่องปาก ดูเหมือนไข้มาลาเรียจะโจมตีนักบุญเปาโลที่แคว้นปัมฟีเลียตรงชายฝั่งที่ราบต่ำ ท่านจึงต้องเดินทางขึ้นไปยังที่ราบสูงเพื่อให้หายไข้ แต่ไม่มีบันทึกไว้ว่าท่านคิดจะ หันหลังกลับแม้ร่างกายจะเจ็บปวด นักบุญเปาโลไม่เคยยอมแพยกเล็กที่จะมุ่งผจญภัยเพื่อพระเจ้า

ปัญหาอันสำคัญ

(กอนบทที่15)

กระแสน้ำไหลการกลับใจของคนต่างศาสนาเข้ามาในพระศาสนจักร ก่อปัญหาประการหนึ่งที่ต้องสะสาง เป็นปัญหาเกิดจากสำนึกพื้นฐานของชาวยิวที่ว่า “พวกเขาเป็นประชากรเลือกสรร” จากหลักการนี้ก่อให้เกิดความเชื่อว่า ไม่เพียงแต่ชาวยิวเท่านั้นที่เป็นเจ้าขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าก็มีแต่ชาวยิวเท่านั้นที่พระองค์ทรงโปรดปรานตามพันธสัญญา ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า ก่อนที่คนต่างศาสนาจะมาเป็นคริสตชน สมาชิกของพระศาสนจักรนั้นจำเป็นที่พวกเขาต้องรับพิธีสุหนัต์เสียก่อน และยอมถือกฎหมายของโมเสสหรือไม่? หรือว่า คนต่างศาสนาสามารถเข้ามาอยู่ในพระศาสนจักรได้เลย

แม่ต้องตอบคำถามนี้ก็ยังมีคำถามอื่นอีก เพราะพวกยิวเคร่งครัดจะไม่ยอมสัมพันธ์กับคนต่างศาสนา พวกเขาไม่ยอมรับคนต่างศาสนาเป็นแขกเข้ามาในบ้าน และพวกเขาก็ไม่ยอม

เป็นแขกไปบ้านของคนต่างศาสนา ไม่แม้กระทั่งทำธุรกิจธุรกรรมกับคนต่างศาสนา ดังนั้น หากคนต่างศาสนาได้รับอนุญาตเข้ามาเป็นคริสตชนในพระศาสนจักร ชาวียกับคนต่างศาสนา จะมีความสัมพันธ์กันไ้มากน้อยเพียงใด และคนต่างศาสนาสามารถใช้ชีวิตประจำวันทางสังคมในพระศาสนจักรได้หรือไม่

นี่เป็นปัญหาที่จะต้องแก้ไข ทางออกไม่ง่าย แต่ที่สุดพระศาสนจักรก็ตัดสินใจว่าไม่ควร มี ข้อแตกต่างระหว่างชาวียและคนต่างศาสนา ในบทที่ 15 ของหนังสือกิจการอัครสาวก เล่าถึงสังคายนาที่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งการตัดสินใจเป็นไปเพื่ออิสรภาพของคนต่างศาสนาจากลัทธิ ยูดาอิสซึม หรือศาสนายูดาของชาวียนั่นเอง

ปัญหาที่ต้องรีบจัดการ

กจ 15:1-5

คงเป็นเรื่องบังเอิญลงตัวที่ปัญหาสำคัญ ได้รับการแก้ไขที่อันทิโอก เพื่อพระวรสารจะ ได้ประกาศไปทั้งแก่ชาวียและคนต่างชาติ (Gentiles) และพวกเขาที่อยู่ร่วมกันนั้นพี่น้อง แต่ มีชาวียไม่เห็นด้วยกับสิ่งเหล่านี้ พวกเขาไม่เคยล้มสถานะตำแหน่งว่าเป็นประชากรเลือกสรร ของพระเป็นเจ้า พวกเขายินดีให้คนอื่นเข้ามาในพระศาสนจักร แต่พวกนี้จะต้องมารับ เงื่อนไขกลายเป็นยิวเสียก่อน หากแนวคิดนี้เป็นที่ยอมรับ ศาสนาคริสต์ก็ได้เป็นอะไร นอกจากสาขาหนึ่งของลัทธิยูดาอิสซึม ชาวียใจคับแคบบางคนไปเมืองอันทิโอกและเริ่ม ชักชวนผู้กลับใจใหม่ว่า เขาจะเสียสิทธิต่างๆแม้แต่ความรอดพ้น ยกเว้นจะได้เข้าสู่หน้ต เป็นยิวเสียก่อน เปาโลและบารนาบัสยืนยันแข็งขันขัดแย้งกับสิ่งนี้ และการณ้ดูเหมือนเข้าสู่ ทางตัน มีหนทางเดียวคือการขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม ศูนย์กลางปกครองพระศาสนจักรเวลานั้น กรณ้ที่นักบุญเปาโลและบารนาบัสเสนอนั้นง่ายมาก โดยให้เรื่องราวความจริงที่เกิดขึ้นพูดด้วย ตัวของนั่นเอง แต่ฟาริสีบางคนที่กลับใจมาเป็นคริสตชนยืนยันว่าการเข้าสู่หน้ตและถือ กฎหมายธรรมบัญญัติเป็นสิ่งจำเป็น บรรดาอัครสาวกใช้หลักการง่ายๆ และเป็นการ วางรากฐานอย่างครบถ้วน นั่นคือ ของประทานที่ พระเป็นเจ้าทรงมิให้แก่ผู้เลือกสรรบาง คน หรือสำหรับทุกคนทั้งโลก ถ้าเรายึดเอาสิ่งนั้นมาเป็นของเรา นั่นคือเอามาเป็นอภิสิทธิ์

ปัญหาที่จะเกิด แต่ถ้าเราเอามาเป็นความรับผิดชอบ ปัญหาที่จะไม่เกิด การเอามาเป็นอภิสิทธิ์ จะก่อเกิดปัญหาเรื่อง ระดับชนชั้น ระดับเชื้อชาติ ระดับสีผิว เราจะตระหนักถึงความจริง แห่งความหมายของคริสตชนก็ด้วยทางเดียว เมื่อกำแพงระหว่างกลางที่แบ่งแยกถูกพังลง เท่านั้น(อฟ 2: 14-18)

นักบุญเปโตรตัดสินข้อขัดแย้ง

กจ 15: 6-12

ในการตอบข้อโต้แย้งแก่ชาวยิวที่เคร่งครัด นักบุญเปโตรเตือนพวกเขาให้นึกถึงกรณี ของตัวท่านเอง ที่รับผิดชอบต่อการต้อนรับนายรอยคอร์เนลิอัส เข้ามาในพระศาสนจักรเมื่อ 10 ปีก่อน ยิ่งพิสูจน์ว่าท่านทำถูกต้อง ว่าพระเป็นเจ้าทรงประทานพระจิตของพระองค์มายัง คนต่างชาติผู้ใหม่ที่เปิดใจรับ แม้ว่ากฎหมายเรียกร้องให้มีการทำพิธีชำระตัว แต่พระเป็นเจ้า อาศัยพระจิตของพระองค์ชำระล้างดวงใจของเขา ความพยายามที่จะเชื่อฟังกฎก่อให้เกิดความ สับสนในการปฏิบัติมากมาย และการได้รับความรอดพ้นคือการหลุดพ้นจากการที่มนุษย์ ยังคงต้องตกอยู่ในสภาพการพยายามได้โทษตัวเอง มีเพียงหนทางเดียวคือ ยอมรับของขวัญ อันประเสริฐที่ประทานแก่เราเปล่าๆ คือพระหรรษทานของพระเป็นเจ้า ในลักษณะการ ปฏิบัติความเชื่อหมดหัวใจ

นักบุญเปโตรพูดตรงประเด็นแก่นปัญหา ในการโต้เถียงทั้งหมดนี้ หลักการลึกซึ้งที่สุด ถูกนำมาคลี่คลาย “มนุษย์สามารถเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้าด้วยกำลังตนเองได้หรือ?” หรือ ว่า “เขาต้องยอมรับการไม่อาจช่วยตนเองได้ และพร้อมจะเชื่อด้วยความถ่อมตน ยอมรับ พระหรรษทานจากพระเจ้า” พวกเขาจึงแย้งว่า “ศาสนาหมายถึงการได้รับความชอบธรรม จากพระเจ้าโดยถือธรรมเนียมบัญญัติ” นักบุญ เปโตรกล่าวว่า “ศาสนาประกอบไปด้วยการวางตัว เราไว้ในพระหรรษทานของพระเป็นเจ้า” ตรงนี้จึงปรากฏความแตกต่างระหว่าง

- “ศาสนาแห่งการสร้างบุญด้วยกำลังของตนเอง” กับ
- “ศาสนาแห่งพระหรรษทานที่ประทานมาให้แก่เรา”

สันติจะไม่มีวันมาถึงมนุษย์จนกระทั่ง เขาไม่มีทางเอาพระเจ้ามาเป็นของยื่นหมิ่นแหมว แต่ทั้งหมดที่เขาจะทำได้คือ รับเอาพระพรพรทานที่พระเป็นเจ้าประทานมาให้ ข้อที่ดูเหมือนจะขัดแย้งในชีวิตคริสตชน คือ

บนหนทางแห่งชัยชนะคือการยอม และ

หนทางแห่งพลังคือการยอมรับการไร้ความสามารถที่จะช่วยตนเอง

การเป็นผู้นำกลุ่มคริสตชนของนักบุญยากอบ

กจ 15 : 13-21

การอนุโลมรับคนต่างศาสนาเข้ามาเป็นคริสตังโดยไม่ต้องเข้าสุหนัตและไม่ต้องถือกฎของธรรมเนียมปฏิบัติทุกข้อ ในเรื่องอาหารการกินและข้อห้ามต่างๆสามารถทำได้ เพราะนักบุญยากอบผู้อาวุโสปกครองกลุ่มคริสตชนในเยรูซาเล็ม ผู้เป็นน้องของพระเยซูเจ้าเป็นผู้เห็นชอบ ท่านมีน้ำหนักในการตัดสินใจเพราะคริสตังในกรุงเยรูซาเล็มยอมรับท่านด้วยเหตุดังนี้

1. ท่านเป็นพยานในเรื่องการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้าด้วยตนเอง (1คร 15:7)
2. ท่านเป็นเสาหลักของพระศาสนจักร (กท 1:19)
3. เล่ากันว่าหัวเข่าของท่านคานดูเดียวกับเขาอูฐ เพราะท่านคุกเข่าสวดบ่อยๆ และเป็นเวลานาน ท่านเป็นคนดี ได้รับฉายาว่า “ยากอบผู้เที่ยงธรรม”
4. ท่านเป็นคนเคร่งครัดในธรรมเนียมปฏิบัติ หากท่านยอม คนอื่นก็ยอมด้วย (กจ 15 : 22-35)

การที่ต้องส่งยูดาส (บาร์ซับบาส) และสิลาส มาพร้อมกับจดหมายเป็นทางการในการอนุญาตต่อคนต่างศาสนานั้น เนื่องจากคำพิงเปาโลและบาร์นาบัสจะไม่พอเพียงสำหรับชาวยิวในอันติโอก ซึ่งอาจคิดว่าท่านทั้งสองตกลงกันเองโดยไม่มีพยานหลักฐานจากเยรูซาเล็ม การที่มีบุคคลมาด้วย ย่อมขจัดปัญหาไปได้มากกว่าจดหมาย

นักบุญเปาโลออกเดินทางแพร่ธรรมครั้งที่สอง

กจ 15 : 36-41

นักบุญเปาโลเกิดมาเพื่อเดินทาง ท่านไม่อาจอยู่ที่ใดที่หนึ่งเป็นเวลานานๆได้ ท่านตัดสินใจออกเดินทางอีกครั้งหนึ่ง (ครั้งที่สอง) การเตรียมแผนการเดินทางกลับพบอุปสรรคเรื่องตัวบุคคลบาร์นาบัส ต้องการนำ "มาระโก" ติดตามไปด้วย แต่เปาโลไม่เห็นด้วย เพราะในการเดินทางแพร่ธรรมครั้งแรก "มาระโก" ถอนตัวกลับก่อนที่แคว้นปีมฟีเลีย (กจ 13:13 / 15:36-40) ความขัดแย้งนี้ทำให้เปาโลและ บาร์นาบัสไม่ได้กลับมาร่วมงานกันอีกเลย เราไม่ควรพูดว่าใครเป็นฝ่ายถูกหรือผิด เพราะท้ายที่สุด "มาระโก" ก็ได้กลายเป็นผู้แก้ไขเรื่องราวต่างๆได้ มิตรภาพที่บาร์นาบัสหยิบยื่นให้ "มาระโก" ก่อเกิดผลดีทำให้เขารู้จักตัวเองดีขึ้น ที่เมื่อเดินทางครั้งแรกได้ถอนตัวกลับ บาร์นาบัสได้แสดงให้เห็นอีกครั้งว่าเป็นคนที่ให้โอกาสแก่ผู้อื่น ตั้งแต่ให้โอกาสแก่เปาโล โดยตามท่านมาแพร่ธรรม หลังจากกลับใจแล้วแพร่ธรรมไม่เป็นผลอยู่ 9 ปี

บาร์นาบัสก็ยังเชื่อในความดีของมาระโก และมาระโกก็พิสูจน์ว่าบาร์นาบัสคิดถูก ในฟม. เปาโลเล่าว่าที่สุดแล้วมาระโกได้เป็นเพื่อนร่วมงานของท่านอีกในที่สุด (ควรอ่านหนังสือ "ประจักษ์พยานของนักบุญเปาโล" บทที่ 6 โดยเฉพาะหน้า 100-103)

สรุปเส้นทางออกแพร่ธรรมครั้งที่สอง

การเล่าเรื่องเดินทางแพร่ธรรมครั้งที่สองของนักบุญเปาโล กินช่วงเวลาประมาณ 3 ปี เล่าใน กจ 15: 36 ถึง 18:33 เริ่มต้นในเมืองอันท็อกในแคว้นซีเรีย

- จากนั้นก็ออกเยี่ยมคริสตจักรในแคว้นซีเรีย และซีลีเชีย
- แล้วเดินทางไปเยี่ยมคริสตชน เมืองเดอริ → ลิสตรา อีโคเนียม อันทิ

โอก

(ในแคว้นปีสิเดีย)

พอถึงตรงนี้ท่านลังเลไม่แน่ใจว่าจะเข้าไปในเอเชียไมเนอร์ หรือขึ้นเหนือ แต่มีนิมิตจากพระเจ้า ห้ามไม่ให้เขาไปทั้ง 2 ที่ แต่กลับมีนิมิตในฝันให้เดินทางจากเมืองโตรัส ข้ามช่องแคบเขาไปยังทวีปยุโรป ในแคว้นมาลีโดเนีย

- โดยเริ่มเข้าไปเมืองแรกทางฝั่งทวีปยุโรป คือ เนอาบรี
- จากนั้นเข้าไปยังเมือง ฟิลิปปี
- แล้วต่อไปยังเมือง เซสะโลนิกา และเบเรอา
- ลงมายัง เอเธนส์
- และลงมาปักหลักที่โครินธ์ 18 เดือน

จากลับออกจากโครินธ์ แวะที่เมืองเอเฟซัส และกลับไปเยรูซาเล็ม ก่อนจะขึ้นไปยังอันติโอก (ซีเรีย) จุดเริ่มต้นอีกครั้งหนึ่ง

เส้นทางการแพร่ธรรมครั้งนี้ เป็นการเปิดประตูเอเชียไมเนอร์ และทวีปยุโรป เป็นครั้งแรก (ดูแผนที่ประกอบ)

บุตรในความเชื่อ

กจ 16: 1-5

นับเป็นเวลา 5 ปีมาแล้ว ที่นักบุญเปาโลได้มาเทศน์สอนที่เมือง ลิสตรา และ เดอร์บี (การแพร่ธรรมครั้งที่ 1) แต่กลับมาราวนี้มีเด็กหนุ่มที่เติบโตขึ้นในความเชื่อที่ท่านรักมาก อาจเป็นไปได้ว่า เปาโลกำลังมองหาใครมาแทน มาร์โก แสดงว่าท่านเอาใจใส่คนรุ่นใหม่ ในงานแพร่ธรรมภายนอก ท่านพบ ทิโมธี และต้องทำพิธีเข้าสุหนัต เพื่อลดความขัดแย้งในหมู่ชาวยิวที่เป็นคริสตัง เหตุผลก็คือ ทิโมธีเป็นชาวยิว และนักบุญเปาโลไม่เคยกล่าวว่า การเข้าสุหนัตไม่จำเป็นสำหรับชาวยิว เฉพาะคนต่างชาติเท่านั้น (Gentiles) ที่ไม่ต้องเข้าสุหนัต ชาวยิวเคร่งครัดจะไม่ยอมรับการแต่งงานแบบผสม ใครแต่งงานกับ คนต่างชาติจะถือว่าลูกที่เกิดมานั้นตายไปแล้ว (ไม่มีเชื้อสายประชากรของพระ) หลายครั้งพวกเขาทำพิธีศพให้เด็กจริงๆด้วย และด้วยการรับเอาเด็กที่เกิดจากการแต่งงานแบบผสม เปาโลได้แสดงให้เห็นว่าท่านได้ยกเลิกอุปสรรคของนานาชาติออกไป

ทิโมธี เป็นเด็กหนุ่มที่มีบรรพบุรุษเป็นคนดีทั้งแม่และคุณยาย (2ทธ 1:5) ท่านเป็นผู้ส่งข่าวสื่อสารของเปาโล (1คร 4:17) (1ทส 3:2-6) ได้อยู่กับนักบุญเปาโลที่กรุงโรมขณะถูกจองจำ (ฟป 1: 14 / 2:19 / คส 1:1 / ฟม 1) ทิโมธีมีความสัมพันธ์พิเศษกับเปาโล เมื่อท่านเขียนจดหมายถึงชาวโครินธ์ (1คร 4:17) ท่านเรียกทิโมธีว่า “ลูกรัก” เมื่อเขียนถึงฟป. ว่าไม่มีใครมี

หัวใจเป็นหนึ่งในเดียวแนบแน่นกับท่านเช่น **ทิโมธี** (ฟป. 2: 19-20) คล้ายเปาโลมองดูทิโมธีว่า
จะเป็นผู้สืบต่องานเมื่อท่านวางมือ เป็นบุญของผู้ที่เห็นตัวแทนของตนที่ฝึกมากับมือสืบงาน
ของตนเองต่อไปได้ เมื่อเราจากไปแล้ว

ช่วงเวลาในชีวิตของนักบุญเปาโล

สเตเฟ นถูกหิน ทุ้ม สิ้นใจเป็น มรณสักขี ค.ศ.35	เปาโล ลับใจ ค.ศ. 35 อายุ 27 ปี	กลับไป ทาร์ซัส ค.ศ.38	บาร์นาบัส มาตามเปา โล ค.ศ. 44	ออกไป แพร์เธรรม ครั้งแรก กับบาร์นา บัส ค.ศ. 46- 48	ประชุม สังคายนา ที่กรุง เยรูซาเล็ม ค.ศ. 49
--	---	-----------------------------	--	--	--

ออกแพร์ เธรรมครั้ง ที่สอง ค.ศ.50- 52	ออกแพร์ เธรรมครั้ง ที่ 3 ค.ศ. 53- 58	พำนักที่ เอเฟซัส ค.ศ.54-56	ถูกขังที่ ซีซารียา ค.ศ.59-60	ออก เดินทาง ไปกรุง โรม ค.ศ. 61- 62	อยู่ที่โรม 2 ปี ค.ศ. 63- 64 อายุ 55- 56 ปี
--	--	----------------------------------	------------------------------------	---	---

พระวรสารมาถึงยุโรป

กจ 16 : 6-10

ดูเหมือนพระจิตเจ้าจะปิดประตูแคว้นโรมันในทวีปเอเชียทุกแห่ง สำหรับนักบุญเปาโล คือเมืองเอเฟซัส , คริสตจักรทั้ง 7 ที่เอ่ยถึงในหนังสือวิวรณ์ และแคว้นบิธีเนียด้วย พระจิตเจ้ามีนิมิตมายังท่านแบบที่ประกาศกได้รับ บางทีก็มีมาในรูปแบบของการป่วยไข้ เหมือนมีหนามทิ่มตำเนื้อตัว

ตรงนี้ในข้อ 10 มีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นโดยไม่มีปี่มีขลุ่ย คือการเล่าเรื่องกลายเป็นสรรพนาม พหูพจน์บุรุษที่ 1 “เรา” มิได้ใช้บุรุษที่ 3 อีกแล้ว เป็นเครื่องบ่งชี้ว่านักบุญลูกาผู้เขียนอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย นักบุญลูกาเป็นหมอ อาจเป็นไปได้ว่านักบุญลูกาต้องการหมอในที่มคินทาง และจากการที่ท่านป่วยจึงไม่ได้เข้าไปในเมืองต่างๆ (นิมิตจากพระเป็นเจ้า) นักบุญเปาโล นำเอาแม่ความอ่อนแอของท่านมาเป็นผู้ส่งข่าวสารจากพระมายังท่าน

แต่ในนิมิตที่มีชาวมาซิโดเนียมาขอเปาโลให้ข้ามไปฝั่งยุโรปเพื่อช่วยพวกเขา บางคนว่าคนที่มานั้นก็คือนักบุญลูกา เพราะนักบุญลูกาเคยอาศัยอยู่ในมาซิโดเนีย บ้างก็ว่าไม่ต้องสนใจว่าเป็นใครในนิมิตนั้น แต่ที่น่าสนใจคือบางคนตั้งข้อสังเกตว่า อาจจะเป็น พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช เพราะท่าเรือโทรัส มีชื่อเต็มว่า “อเล็กซานเดรียโทรัส” ตามชื่ออเล็กซานเดอร์ แต่ข้ามทะเลก็ ถึงเมืองฟิลิปปี ซึ่งเป็นชื่อบิดาของท่าน ไกลออกไปคือเมือง “เซสะโลนิกา” เรียกตามชื่อลูกผู้น้องของท่าน แผ่นดินแถบนี้ลวนชวนให้คิดถึง พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช และในประวัติของพระองค์ เคยกล่าวประโยคนี้นี้ว่า “จะจัดแต่งงานระหว่าง ตะวันออกกับตะวันตก และทำให้โลกเป็นหนึ่งเดียวกัน” อาจเป็นพระเจ้า อเล็กซานเดอร์ ในนิมิตก็เป็นได้ ผู้ครอบครองโลกในสมัยของท่าน และจากนิมิตนี้ นักบุญเปาโลจึงทำให้โลกเป็นหนึ่งเดียวเพื่อพระคริสตเจ้า

การกลับใจครั้งแรกในยุโรป

กจ 16: 11-15

เนอาบรี เป็นเมืองท่าของฟิลิปปี ที่นี่มีประวัติยาวนานมาก ครั้งหนึ่งเคยเรียกว่า เกรนิเดส ซึ่งหมายถึง “น้ำพุ” แต่ฟิลิปแห่งมาซิดอน บิดาของอเล็กซานเดอร์มาตั้งป้อมฐานทัพ

ป้องกันพวกซาราเซียน และเปลี่ยนชื่อเป็นชื่อตนเอง ตรงนั้นท่านพบเหมืองทองคำ แต่ยุค
นักบุญเปาโลเหมืองนี้ปิดไปแล้ว ต่อมาที่นี่เป็นสมรภูมิรบที่มีชื่อเสียงของโลก ระหว่าง เอา
กุสตุส รัชชณะเพื่อจักรวรรดิโรมัน ฟิลิปปีจึงกลายเป็นอาณานิคมของโรม โรมจะส่งทหาร
ผ่านศึกที่ปลดเกษียณแล้วมาอยู่ที่นี่ พวกเขาใส่เสื้อผ้าแบบโรมัน พูดภาษาของโรมัน ใช้
กฎหมายโรมันไม่ว่าพวกโรมันไปอยู่ที่ไหน ก็ทำที่นั่นเป็นกรุงโรม พวกเขาภูมิใจในความ
เป็นพลเมืองโรมัน ไม่มีที่ไหนที่จะภูมิใจในความเป็นพลเมืองโรมันเท่ากับตอนอยู่นอกกรุง
โรม

ในฟิลิปปีไม่มีศาลาธรรมของชาวยิวที่นักบุญเปาโลจะเทศน์สอน ที่นี่พวกยิวไปสวดกัน
ที่แม่น้ำ วันสัปดาห์นักบุญเปาโลและเพื่อนจึงมาที่แม่น้ำพูดคุยกับผู้หญิงบางคนที่นี่

สิ่งพิเศษในงานของนักบุญเปาโลที่ฟิลิปปี คือการก้าวเข้าสู่ทางแยกของชุมชนเพื่อมุ่งสู่
วัฒนธรรมอันหลากหลาย และชนชั้นต่างๆ เพื่อนำชัยชนะของพระคริสตเจ้าไปสู่ผู้คน
เหล่านั้น นางลิเดียเป็นคนที่เริ่มเข้ามาหาข่าวดีก่อนเพื่อน เธอเป็นคนมาจากระดับบนของ
ชุมชน เพราะการขายผ้าม่วง หมายถึงต้องนำสีม่วงที่ละลายออกจากหอยทะเล มาย้อมผ้าขน
สัตว์ ต้นทุนย้อมผ้าม่วงหนักหนึ่งปอนด์ต้องใช้เงินลงทุน 150 ปอนด์สเตอร์ลิง นางลิเดียต้อง
เป็นคนรวยแน่นอน และเป็นราชินีแห่งอุตสาหกรรมผ้าม่วงนี้ที่ประจักษ์ชัยชนะถวายแด่พระ
คริสตเจ้า ปฏิกริยาทันทีของเธอต่อนักบุญเปาโลคือ เสนอที่พักแก่ท่านและเพื่อน เมื่อนักบุญ
เปาโลอธิบายบุคลิกคริสตชน ท่านกล่าวว่า “คริสตังควรเป็นผู้ให้การต้อนรับ” (รม
12:13) เมื่อนักบุญเปโตรกล่าวถึงหน้าที่ของคริสตังต่อผู้กลับใจ ท่านกล่าวว่า “จงต้อนรับกัน
และกันโดยไม่ปรียากัน” บ้านของคริสตังเปิดประตูแก่ทุกคนเสมอ

ทาสหญิงผู้เป็นบ้า

กจ 16 : 16-24

หากนาง “ลิเดีย” เป็นผู้มาจากระดับบนในสังคม ทาสหญิงนี้ก็มาจากระดับล่างสุด นาง
มีสมญาว่า “พิโท” เป็นผู้กล่าวทำนายหรือกล่าวไหราย นางสติไม่ดี และโลกของคนโบราณมี
การเคารพแปลกประหลาดต่อกันบ้าง เพราะพวกเขาเชื่อว่า เทพเจ้าเอาสติปัญญาของคนนั้น

ออกไป เพื่อจะใส่จิตของเทพเอาไว้แทน นางทาสอาจมีพรสวรรค์เพราะสามารถคัดเสียงนางตกอยู่ในการควบคุมของใครบางคนที่ใช้ความโหดร้ายของนางมาหากิน เมื่อเปาโลรักษาให้หายจากอาการประสาท คนเหล่านี้ก็ไม่พอใจที่นางหายเป็นปกติ เพราะอาการโมโหร้ายเกรี้ยวกราดซึ่งเป็นต้นตอของรายได้พลอยหายไปด้วย คนพวกนี้มีเล่ห์เหลี่ยม พวกเขาใช้กลวิธีเหยียดเชื้อชาติเซมิติก (คนแถบปาเลสไตน์ เช่นชาวยิว) มาเป็นชนวนก่อม็อบ ปลุกปั่นให้ชาวโรมันต้องปกป้องความเป็นโรมในเมืองอาณานิคม ว่าถูกเปาโลมาก่อความวุ่นวายด้วยขนบธรรมเนียมชาวยิว พวกเขาชนะ เปาโลและสิลาสถูกจับโยยตี ใส่โซ่ตรวนที่เท้า ังคุกชั้นใน ที่น่าสมเพชก็คือเปาโลและสิลาส ถูกเขียนขังคุกเพราะทำความดี ทุกครั้งที่คริสตชนโจมตีเรื่องผลประโยชน์ อุดมคติธรรม ปัญหาที่ตามมาเป็นธรรมดาที่หากใครถูกแตะต้องเรื่องรายได้ เขาจะเก็บมือกอดอกทันที มนุษย์ควรถามตนเองว่า “เงินที่ฉันหามาได้คุ้มค่ากับสิ่งที่เสียไปไหม” ฉันหามาได้ด้วยการรับใช้หรือโกงเพื่อนพี่น้อง? หลายครั้งอุปสรรคใหญ่หลวงของทหารของพระคริสตเจ้า คือ ความเห็นแก่ตัวของมนุษย์

คุกเมืองฟิลิปปี

กจ 16:25-40

หากนางลิเดียมาจากระดับสูงสุดของสังคม นางทาสอยู่ระดับล่างสุด ผู้คุมก็มาจากชนชั้นกลางของข้าราชการพลเรือนโรมัน และจาก 3 คนนี้ ก็เป็นตัวแทนทั้งครบของโครงสร้างทางสังคม ให้เราพิจารณาฉากของเรื่องที่ผ่านมา นี่เป็นดินแดนที่แผ่นดินไหวเป็นเรื่องผิดปกติ ประตูคุกถล่มถลายด้วยไม้คานใส่ลงในช่อง และพอแผ่นดินไหวประตูคุกก็เปิดออก เพราะแรงสั่นสะเทือน ผู้คุมจะฆ่าตัวตายเพราะกฎหมายโรมันมีว่า หากนักโทษหลบหนี ผู้คุมต้องรับโทษที่นักโทษได้รับ เราพิจารณาทำที่ต่างๆ แรกสุด เกี่ยวกับนักบุญเปาโล 3 ข้อ

1. ท่านสามารถขับร้องเพลงสดุดี แม่ถูกจองจำในคุกชั้นในเวลาเที่ยงคืน สิ่งหนึ่งซึ่งไม่มีใครเอาไปจากคริสตชนได้คือ พระเป็นเจ้าและการประทับอยู่ของพระเยซูคริสตเจ้า พร้อมกับพระเป็นเจ้าจะมีอิสรภาพแม้อยู่ในคุก แม่เป็นเวลาเที่ยงคืนก็มีแสงสว่าง

2. นักบุญเปาโลยินดีเปิดประตูแห่งความรอดแก่ผู้คุม ผู้ปิดประตูต่อท่าน ไม่เคยมีการเคียดแค้นในธรรมชาติของนักบุญเปาโล ท่านสามารถเทศน์แก่ทุกคนผู้เมื่องจำท่านในคุก

3. ท่านสามารถยื่นหยัดอย่างมีเกียรติ ท่านอ้างสิทธิพลเมืองโรมัน การเขียนตีพลเมืองโรมันเป็นดังอาชญากรรม จะต้องถูกลงโทษถึงตาย แต่นักบุญเปาโลมิได้ยืนยันสิทธิอันนี้เพื่อตนเอง แต่เพื่อบรรดาคริสตชนที่ท่านมอบไว้ให้แก่ชาวฟิลิปปีเมื่อท่านจากมา ท่านต้องการให้เห็นว่าพวกเขาได้ปราศจากเพื่อนที่มีอิทธิฤทธิ์ที่จะช่วยเหลือ

ลำดับที่สอง ผู้คุม

1. ที่น่าสนใจเกี่ยวกับผู้คุม คือ ท่านพิสูจน์ความเชื่อของท่านทันทีด้วยกิจการ ไม่มีการชักช้าว่าใครกลับมากหาพระคริสตเจ้าแล้ว ด้วยการล้างแผลให้กับแผ่นหลังของนักโทษที่ถูกเขียนและจัดอาหารให้กิน นอกจากการแสดงความเมตตาเท่านั้น ที่แสดงว่าใครคนหนึ่งเป็นคริสตชนแท้จริง นอกจากความเปลี่ยนแปลงความประพฤติของใครคนหนึ่งเท่านั้น ที่เป็นการรับรองถึงการเปลี่ยนแปลงที่หัวใจ และนั่นเป็นการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง

เมืองเซสะโลนิกา

กจ 17:1-9

การมาถึงของคริสต์ศาสนาในเมืองเซสะโลนิกานี้เป็นเหตุการณ์สำคัญแรกๆของการแพร่ธรรมในยุโรป ถนนสายสำคัญของกรุงโรมจากฝั่งทะเลเอเดรียติกไปสู่ตะวันออกกลางมีชื่อว่าถนนเอ็กกาเทียน (Via Egnatian) และถนนมุ่งสู่เมือง เซสะโลนิกานี้เป็นส่วนหนึ่งของถนนสายสำคัญนี้ หากคริสต์ศาสนาตั้งมั่นที่เซสะโลนิกาสำเร็จ ก็จะแผ่ขยายไปทางตะวันออกและตะวันตกตามความยาวของถนน จนกลายเป็นทางหลวงแพร่ธรรมขยายอาณาจักรของพระเจ้า

ประโยชน์แรกของบพนี้เป็นตัวอย่งที่ดีของการเล่าอย่างรวบรัด ฟังดูเหมือนการเดินทางแบบสบายๆ แต่ความจริงก็คือ ฟิลิปปี ห่างจากอัมฟีโปลิส 33 ไมล์ อัมฟีโปลิสห่างจากอปอลโลเนีย 30 ไมล์ และอปอลโลเนีย ห่างจากเซสะโลนิกาอีก 37 ไมล์ พวกเขาเดินทางกว่า 100 ไมล์ ที่ไม่ได้เล่าไว้ในข้อแรกนี้

เช่นเคย **นักบุญเปาโล** เริ่มงานเทศน์สอนที่ศาลาธรรม ความสำเร็จต่อชาวยิวไม่มากเท่ากับพวกคนต่างศาสนาที่มาร่วมพิธีในศาลาธรรม สิ่งนี้ทำให้ชาวยิวโกรธ เพราะพวกเขา มองคนต่างชาติเหล่านี้เป็นสมบัติที่เขาต้องรักษาไว้ แต่นักบุญเปาโลกำลังขโมยคนเหล่านี้ไป จากเขาต่อหน้าต่อตา ชาวยิวใช้วิธีเลวร้ายที่สุดขัดขวางนักบุญเปาโล ชั้นแรกพวกเขาจ้างคนมา ก่อความวุ่นวายและลากยาโสทนกับเพื่อนไปหาข้าราชการและกล่าวหาพวกคริสตชนว่าสอนให้ ก่อความวุ่นวาย พวกเขารู้ว่าขอกกล่าวหานี้โกหก แต่พูดให้น่าเชื่อถือ “พวกนั้น , ผู้ก่อความ วุ่นวายไปทั่วโลก (อารยะ) มาอยู่ที่นี้แล้ว” (อาณาจักรโรมันมีแบบแผนระเบียบวินัยและ กฎหมาย แต่พวกนี้ทำให้เสียระเบียบ) ชาวยิวไม่แคลงใจแม้แต่น้อยว่าคริสต์ศาสนาเป็นสิ่งที่ มี ประสิทธิภาพมาก **ที.อาร์.โกลเวอร์** อ้างด้วยความยินดีว่า เมื่อเป็นเด็ก เขาสังเกตว่า พันธสัญญาใหม่เป็นเหมือนการปฏิวัติ เมื่อศาสนาดำเนินไปอย่างเที่ยงตรงจริงจัง ก็จะเกิด การปฏิวัติ ทั้งต่อชีวิตส่วนตัว และสังคม

ไปยังเมืองเบรธา

กจ 17 : 10-15

เบรธา ไปทางตะวันตก 60 ไมล์จากเธสะโลนิกา 3 ประการที่เราสรุปได้จากย่อหน้า เล็กๆนี้

1. มีการอ้างพระคัมภีร์ในการเทศน์ของนักบุญเปาโล แก่พี่น้องที่เบรธา และผู้ฟัง ชาวยิวก็ไปค้นอ่านกันว่าจริงหรือไม่ ชาวยิวมั่นใจว่าพระเยซูเจ้ามิใช่พระแมสซีอาห์ เพราะ พระองค์ถูกตรึงกางเขน สำหรับพวกเขาใครที่ถูกตรึงกางเขนเป็นคนที่ถูกสาปแช่งไม่ต้อง สงสัยเลยว่า ขอความใน **อิสยาห์ 53** คงจะต้องนำมากล่าวแก่ประชาชนที่เบรธาเพื่อจะเข้าใจ ถึงพระภารกิจของพระเยซูเจ้า

2. มีพิษร้ายอันขมขื่นในชีวิตชาวยิว พวกเขาไม่เพียงต่อต้านเปาโลในเธสะโลนิกา เท่านั้น แต่ยังต่อเนื่องมายังเบรธา โศกนาฏกรรมคือพวกเขากำลังเข้าใจว่าการขัดขวางเปาโล เช่นนี้ เป็นการทำงานให้พระเจ้าโดยทำให้เปาโลหยุดพูด มันเป็นเรื่องร้ายแรง เมื่อใครคน

หนึ่งตั้งจุดหมายว่าจะทำตามน้ำพระทัยพระ แต่ที่กำลังทำอยู่นั้นเป็นสิ่งที่ทำตามความต้องการของตนเอง

3. มีความเข้มแข็งในชีวิตนักบุญเปาโลอย่างมาก ท่านถูกจองจำในคุกฟีลิปปี ต้องจากเมือง **เธสะโลนิกา**ท่ามกลางอันตรายถึงชีวิต ภายใต้ความมืดที่ปกคลุมอยู่ แต่ทันทีที่เบเรอา ก็ให้ที่หลบภัยแก่ท่าน หลายคนละทิ้งการต่อสู้ดิ้นรน ซึ่งดูเหมือนนำไปสู่จุดจบในการถูกจับและความตาย เดวิด **ลิฟวิ่งสเทิน** ถูกถามว่าเตรียมจะเดินทางไปไหน เขาตอบว่า “ผมเตรียมตัวไปทุกที่ที่ราบเท่าที่ยังเดินไปข้างหน้าได้” แนวคิดการหันหลังกลับไม่เคยเกิดขึ้นในชีวิตนักบุญเปาโลเลย

โดดเดี่ยวในเมืองเอเธนส์

กจ 17:16-21

เมื่อท่านหลบออกจากเมืองเบเรอา นักบุญเปาโลก็พบว่าท่านต้องอยู่ที่เมืองเอเธนส์เพียงลำพัง แต่ไม่ว่าจะมีพวกพ้องหรือตัวคนเดียว นักบุญเปาโลไม่เคยหยุดเทศน์สอนเรื่องพระคริสตเจ้า เอเธนส์เคยรุ่งเรืองมานานมาแล้ว แต่ต่อมากลายเป็นเมืองมหาวิทยาลัยของโลก ที่ซึ่งผู้คนมาเล่าเรียนจากทุกแห่ง เอเธนส์เป็นเมืองที่ผู้คนนับถือเทพเจ้าหลายองค์ เล่ากันว่ามีการปั้นเทพเจ้าจำนวนมากกว่าจำนวนรูปปั้นในอาณาจักรกรีกทั้งหมดมารวมกัน และในเอเธนส์จึงพบเทพเจ้าง่ายกว่าจะพบผู้คน ที่จัตุรัสเมืองผู้คนจะมาพูดคุย จึงไม่ยากที่เปาโลจะพูดคุยกับใครสักคน และพวกนักปรัชญาก็มาพบท่านในทันที

มีพวก **เอปีคูเรียน** พวกเขาเชื่อว่า

1. ทุกสิ่งเกิดขึ้นมาโดยบังเอิญ
2. ความตายเป็นจุดจบของทุกสิ่ง
3. เทพเจ้าอยู่ห่างไกลจากโลก และไม่ไยดีโลก

4. ความสนุกสนานรื่นรมย์เป็นจุดหมายสำคัญของมนุษย์แต่มีได้ หมายถึง ความสุขทางเนื้อหนังหรือวัตถุ เพราะความรื่นรมย์สูงสุดคือสิ่งที่จะต้องไม่นำมาซึ่งความเจ็บปวดในขบวนการของมัน

มีพวก **สโตอิก** พวกเขาเชื่อว่า

1. ทุกสิ่งคือส่วนของพระเจ้า พระเจ้าคือจิต ซึ่งเป็นจิตที่เสื่อมลงในวัตถุ แต่ก็อยู่ในทุกสิ่ง สิ่งที่ทำให้ชีวิตแก่นมนุษย์คือประกายไฟปะทุของจิตที่อยู่ในตัวคน และเมื่อคนเราตาย จิตนั้นจะกลับไปอยู่ใน พระเจ้า

2. พวกเขาเชื่อว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้นจะต้องยอมรับโดยปราศจากความขุ่นเคือง หรือไม่พอใจ

3. พวกเขาเชื่อว่าทุกสิ่งในโลก เป็นชิ้นส่วนการจัดกระจายของโลกในการลุกไหม้ และจะเริ่มต้นแบบนี้อีกเป็นวัฏจักรในเหตุการณ์ต่างๆ

พวกเขานำเปาโลมาที่ อารีโอปากัส (ภาษากรีก คือ เนินเขาเทพอังคาร) เป็นชื่อเนินเขา และคณะรัฐสภาไซปรัสที่ประชุม รัฐสภาได้รับเลือกเขามามี 30 คน เอาไว้พิจารณาเรื่องลงโทษประหาร และตัดสินเรื่องทางศีลธรรม

ที่นั่นเป็นเมืองของผู้ทรงความรู้ และต่อนายอภิรัฐสภา มันอาจทำให้ผู้คนฟ่อ แต่เปาโลกลับแสดงปาฐกถาเกี่ยวกับความเชื่อ ท่านไม่อายุที่จะประกาศพระวรสารของพระคริสตเจ้าสำหรับท่าน นี่ก็เพียงแค่อีกโอกาสดีอันหนึ่งที่พระเป็นเจ้าประทานมาให้เพื่อเป็นพยานถึงพระองค์

บทเทศน์แก่นักปรัชญา

กจ 17:22-31

มีแท่นหินถวายแด่พระที่ไม่รู้จักตั้งมากมายในเมืองเอเธนส์ หกร้อยปีก่อนมีโรคระบาดร้ายแรงเกิดขึ้นที่นี่และหยุดไม่ได้ กวีกรีกชื่อ เอพิเมนิเดส ออกมาจัดการด้วยฝูงแกะดำและขาว เขาปล่อยแกะออกไปทั่วเมือง เริ่มต้นจากอารีโอปากัส ที่ไหนที่มันนอนลง ก็จะฆ่าถวายแด่รูปปั้นเทพเจ้าที่อยู่ใกล้จุดนั้นที่สุด และถ้าแกะนอนลงใกล้แท่นที่เรายังไม่รู้ว่าเป็นเทพอะไร ก็ให้ฆ่าถวายแด่ “เทพที่เรายังไม่รู้จัก” ตั้งแต่เหตุการณ์ครั้งนี้ จึงเกิดแท่นของเทพที่เรายังไม่รู้จักอีกมากมายในกรุงเอเธนส์ นักบุญเปาโลเอาจุดนี้แหละมาเริ่มต้นแพร่ธรรม บทเทศน์ของท่านเป็นขั้นตอนนี้

1. พระเจามีใช้สิ่งสร้าง พระองค์นั้นแหละเป็นพระผู้สร้าง และพระองค์ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง ไม่อาจรับการบูชาโดยทางสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมา (คือ รูปปั้น) หากมนุษย์กราบไหว้สิ่งที่ตนทำขึ้นมาด้วยมือ อุทิศเวลา - ความคิด — กำลังให้กับสิ่งนี้ก็แปลว่า เขาจะมลายกับการกราบไหว้สิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์นั่นเอง

2. พระเจ้าทรงนำทางประวัติศาสตร์ พระองค์ทรงอยู่เบื้องหลังความรุ่งเรืองและล่มสลายของชาติต่างๆ ในวันเวลาที่ผ่านไป พระองค์ทรงเป็นผู้ถือพวงมาลัยเส้นทางประวัติศาสตร์

3. พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีสัญชาตญาณในการโหยหาพระเจ้า และแสวงหาพระองค์ท่ามกลางความมืดมน

4. ในวันที่มืดมนและโง่เขลาผ่านไปแล้ว นานเท่าที่มนุษย์แสวงหาพระเจ้าในความมืดมน พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า และพวกเขาพยายามปลดเปลื้องบาปความผิดในความเขลาและความผิดพลาด แต่บัดนี้ ในองค์พระคริสตเจ้าผู้เป็นประจักษ์แจ้งเจิดจ้าเต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้จักพระเจ้าได้มาถึงแล้ว และวันที่พวกเขาจะต้องปลดเปลื้องบาปก็ผ่านพ้นไปแล้ว

5. วันตัดสินกำลังมาถึง ชีวิตมนุษย์มิใช่ทั้งก้าวหน้าไปสู่การดับสูญดังพวก เอปิกูเรียน เชื่อ หรือมิใช่หนทางนำไปสู่การกลับเข้าไปรวมกับจิตหนึ่งเดียวแบบที่พวกสโตอิก เชื่อ แต่เป็นการเดินทางไปสู่วันพิพากษาเฉพาะพระบัลลังก์พิพากษาขององค์พระเจ้าซึ่งมีพระเยซูคริสตเจ้าเป็นพระตุลาการ

6. ขอพิสูจนว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระผู้ส่งเสด็จมาช่วยปลดเปลื้องบาป และเป็นพระเจ้าคือ พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพ และพระเจ้าที่พวกท่านยังไม่รู้จัก ก็คือ พระเยซูคริสต์ที่เราควรจะกราบไหว้ตัวเอง

สิ่งที่ชาวเอเธนส์แสดงออก

กจ 17: 32-34

ดูเหมือนจะเป็นเมืองเอเธนส์นี่เองที่เปาโลล้มเหลวโดยสิ้นเชิงยิ่งกว่าที่ใดๆ เพราะรูปแบบที่ชาวเอเธนส์ชอบคือ การใช้โวหารมิใช่การกระทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาไม่

ชอบให้สรุปอะไรเลยด้วยซ้ำ พวกเขาต้องการการแสดงให้ก่อเกิดความรู้สึกในจิตใจ เราใจให้ หัวใจได้ตื่นเต้นด้วยโหวทหรือท่าทาง

มีปฏิกริยาโต้ตอบ 3 ประการ คือ

1. บางคนหัวเราะเยาะ พวกเขาขบขันกับชาวยิวประหลาดคนนี่ที่เอาจริงเอาจังอย่างแรงกล้า เป็นไปได้ที่จะเล่นตลกกับชีวิต แต่ใครที่ทำอย่างนั้นจะพบว่า อะไรที่เริ่มต้นด้วยเรื่องตลกมักจะจบลงด้วยโศกนาฏกรรม

2. บางทีไม่ต้องการตัดสินใจ อันตรายที่สุดของวันเวลา คือ เมื่อใครคนหนึ่งพบว่าการพูดถึงพຽ່ງนี้เป็นเรื่องง่าย ๆ

3. บางคนเชื่อ คนฉลาดรู้ว่า คนโง่เท่านั้นปฏิเสธข้อเสนอของพระเจ้า มีการแจ้งชื่อ 2 คนที่ กลับใจ ดีโอนิซียุส สมาชิกรัฐสภา อย่างที่บอกแล้วอภิรัฐสภาประกอบไปด้วยสมาชิก ไม่น้อยกว่า 30 คน ดังนั้น ดีโอนิซียุส น่าจะเป็น นักการศึกษาปัญญาชนในกรุงเอเธนส์ อีกคนหนึ่ง คามาริส ตำแหน่งที่มีให้กับผู้หญิงในเอเธนส์มีน้อยมาก เช่นเดียวกับการที่หญิงชั้นสูงเป็นที่นับถือจะมาอยู่ในจัตุรัสกลางเมือง แต่สิ่งที่เป็นไปได้คือ เธอหันจากหนทางแห่งความอับอายมาสู่หนทางแห่งชีวิต อีกครั้งหนึ่งที่เราเห็นพระวรสารหันหัวใจคนทุกชนชั้น และทุกเพศทั้งชายและหญิง

การเทศน์สอนในเมืองโครินธ์

โครินธ์ที่แท้จริง

ทำเลที่ตั้งทำให้โครินธ์เป็นเมืองหน้าด่านของกรีซ กรีซเป็นประเทศที่ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนโดยทะเล ด้านหนึ่งเป็นอ่าวซาโรบิก ซึ่งมีเมืองท่าเคนเคเรีย อีกด้านหนึ่งเป็นอ่าวโครินธ์ มีเมืองท่าลิสซิมุส ระหว่างทั้ง 2 ด้านมีคอคอดกระเชื่อมเอาไว้กว้างไม่ถึง 5 ไมล์ และบนคอคอดกระนี้เองที่ เมืองโครินธ์ตั้งอยู่ การเดินทางทั้งเหนือและใต้ในประเทศกรีซจะต้องผ่านเมืองโครินธ์ เพราะไม่มีทางผ่านอื่น ผู้คนจึงเรียกเมืองโครินธ์ว่า “สะพานแห่งกรีซ” แต่การเดินทางอ้อมทางใต้ เป็นการเดินทางที่เต็มไปด้วยอันตราย เพราะมีแหลมที่ต้องอ้อมถึง 2 แหลมที่มีความยาวพอๆกัน แหลมแรกอยู่ใต้สุด คือ แหลมมาเลีย พอพนมาได้แล้ว ก็ยังมา

เจอลแหลมฮอร์น ซึ่งอันตรายพอกัน ชาวกรีกมีคำพังเพยว่า “ให้คนที่คิดจะเดินเรืออ้อมแหลมมาเลียงทำใจ” ด้วยเหตุที่การเดินทางเรือจะต้องอ้อมแหลมทั้งสองที่อันตราย การค้าจากตะวันออกไปยังตะวันตกจึงเลือกมาขนส่งสินค้ากันที่โครินธ์ โครินธ์จึงกลายเป็น “ตลาดการค้าของกรีซ”

โครินธ์ เป็นยิ่งกว่าศูนย์กลางเมืองค้าขายสำคัญ แต่เธอยังเป็นเมืองแห่งอิสเมียนเกมส์ ซึ่งจะเป็รรองก็แค่การแข่งขันโอลิมปิกเกมส์เท่านั้น แต่โครินธ์ในยุคนี้เป็นเมืองคนบาป ชาวกรีกมีคำพูดว่า “ไปเล่นกับเมืองโครินธ์” แปลว่าไปใช้ชีวิตในทางกิเลสตัณหาเสเพล คำว่าโครินเธียน เมื่อมาเป็นภาษาอังกฤษ เขาใช้อธิบายผู้ตกอยู่ในความสุรุ่ยสุร่ายเมามาย ในดินแดนกรีกหากมีการแสดงเกี่ยวกับ ชาวโครินธ์ ก็จะออกมาเป็นผู้เมาเหล้า ที่ตั้งของเมืองโครินธ์ โคดเค่นตั้งบนเนินเขา อาโครโปลิส เนิน ไม่เพียงแต่เป็นป้อมปราการ แต่เป็นวิหารของเทพอาโฟรดิเต ในช่วงรุ่งโรจน์วิหารนี้จะมีนักบวชหญิง อาโฟรดิเตถึง 1,000 คน ซึ่งทำหน้าที่ขายบริการประจำสักการสถาน และพอดกเย็นก็จะลงมายังถนนในเมืองเรทำมาหากิน อันเป็นคำพูดต่อมาในกรีกว่า “ไม่ใช่ทุกคนจะมีเงินมากพอจ่ายค่าเดินทางไปโครินธ์ได้”

นี่คือเมืองที่นักบุญเปาโลใช้ชีวิตและทำงาน และท่านมีชัยชนะอันสำคัญ เมื่อท่านเขียนจดหมายไปถึงชาวโครินธ์ ท่านได้แจ้งกิจการชั่วทุกชนิด “ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับพระอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก จงอย่าหลอกตัวเอง คนผิดประเวณี คนกราบไหวรูปเคารพ คนเป็นขู้ คนลักเพศ คนรักร่วมเพศ คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนฉ้อโกง คนเหล่านี้จะไม่ได้รับพระอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก บางท่านเคยเป็นเช่นนั้นมาก่อน(1คร 6:9-11) โครินธ์ที่ปราศจากศีลธรรม กลายเป็นโอกาสของพระคริสตเจ้า

ในเมืองที่ตกต่ำทางศีลธรรมที่สุด

กจ 18 : 1-11

บทนี้เราพบการดำเนินชีวิตของนักบุญเปาโลอย่างมีชีวิตชีวา ท่านเป็นรับใช้และธรรมนิยมปฏิบัติของชาวยิว รับใช้ต้องมีอาชีพ เขาจะต้องไม่รับเงินในงานเทศน์และสอน แต่จะหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง ชาวยิวเทิดทูนการทำงาน “จงรักการงาน” เป็นคำกล่าวในหมู่พวกเขา “ใครไม่สอนลูกของตนให้ประกอบอาชีพก็กำลังสอนลูกให้เป็นโจร” พวกเขายังกล่าวว่า

“สิ่งประเสริฐคือการเรียนรู้อบรม-บัญญัติ (กฎหมาย) พร้อมกับประกอบสัมมาชีพในสังคมโลก” ธรรมบัญญัติที่ไม่มีการติดตามมาจะจบลงที่ความล้มเหลว และเริ่มต้นความชั่วร้าย ดังนั้นเราจึงพบรับไบมันคงดำเนินในอาชีพที่น่าเคารพ หมายถึงว่าพวกเขาไม่เคยกลายเป็นผู้ทรงความรู้ที่ปลีกตัวจากชีวิต และรับรู้เสมอว่าชีวิตของคนทำงานประจำวันหาเลี้ยงชีพเป็นเช่นไร

พระคัมภีร์เล่าว่านักบุญเปาโลเป็นคนเย็บกระโจมผ้าใบ ทารุชบ้านเกิดของท่านอยู่ในแคว้น ซิลิเซีย ในแคว้นนี้มีฝูงแกะและขนแกะชนิดพิเศษ ซึ่งนำมาทำผ้าเรียกชื่อว่า “ซิลิซึม” นำมาใช้ทำกระโจมและเพิงบังแดดและผ้าม่าน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นักบุญเปาโล ทำผ้าใบเหล่านี้ แม้ว่าคำพูดภาษากรีกที่ใช้ มีความหมายมากกว่า คนเย็บกระโจม เพราะคำกรีกนั้นหมายถึง ช่างหนังก็ได้และนักบุญเปาโลคงมีทักษะฝีมือเรื่องเย็บวัสดุหนาๆเหล่านี้ ท่านพอใจเสมอในความจริงว่าท่านไม่เคยเป็นภาระแก่ใคร (1ทธ 2:9 / 2ทธ 3:8 / 2คร 11:9) แต่เมื่อสilasและทิโมธีมาถึง ก็นำของขวัญซึ่งอาจจะมาจากเมือง ฟิลิปปี ซึ่งรักนักบุญเปาโลมาก และของขวัญนี้ (เงินจำนวนหนึ่ง) เป็นไปได้ที่จะทำให้ท่านทุ่มเทเพื่อการเทศน์สอนตลอดเวลา ในช่วงปี 49 จักรพรรดิคลาเวดิอุสขับไล่ชาวยิวออกจากโรม และอาควิลากับปริสซิลาก็เดินทางมาถึงโครินธ์

ณ เวลาที่เปาโลต้องการทุกครั้ง พระเจ้าก็ตรัสกับท่าน ว่าท่านจะต้องไม่มครั้นคร้ามในงานที่จะเผชิญในโครินธ์ พระองค์ยังประทานพลังให้ทำได้ ในการประทับอยู่ของพระเจ้า เปาโลพบความเข้มแข็งและกำลังใจ

ยุคธรรมในศาลโรมัน

กจ 18: 12-17

เช่นเคยชาวยิวจ้องก่อกวนนักบุญเปาโล ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่กัลลิโอ ทำหน้าที่ผู้ว่าการแคว้นเป็นครั้งแรก ชาวยิวชักจูงท่านโดยพยายามพูดให้ท่านมีทัศนคติไม่ดีต่อคริสตชนตั้งแต่ท่านมาทำหน้าที่ยังไม่เข้าที่เข้าทาง กัลลิโอมีชื่อเสียงเรื่องความเมตตา เซเนกา น้องชายของท่านเล่าถึงพี่ชายว่า “แม้ใครจะรักกัลลิโอ พี่ชายของเขามากที่สุดก็ยังรักเขาไม่

พอ” เพราะว่า “ไม่มีใครอ่อนหวานต่อผู้อื่นเท่ากัลลิโอมิต่ทุกคน” ชาวิวถือโอกาส
ครอบงำกัลลิโอ แต่ท่านเป็นคนยุติธรรม ท่านมองว่าเปาโลและเพื่อนไม่มีความผิดใน
อาชญากรรมใดๆ และชาวิวก็แค่จะข่มขู่ท่านเล่นงานตามความต้องการของพวกเขาเท่านั้น
ต้นฉบับดั้งเดิมแปลข้อ 17 ว่า “กัลลิโอไม่ใส่ใจอะไรในเรื่องเหล่านี้” ซึ่งแปลว่ากัลลิโอไม่สนใจ
ความหมายคือ เขายุติธรรมอย่างแท้จริงและปฏิเสธที่จะยอมตกอยู่ใต้อิทธิพลชักจูงจากกลุ่มใด
ในย่อหน้านี้ เราพบคุณค่าอันไม่ต่างพร้อยของคริสตัง กัลลิโอรู้ว่า ไม่มีความผิดอะไรในตัว
เปาโลและเพื่อน

หวนกลับไปยังอันติโอก

กจ 18 : 18-23

นักบุญเปาโลกำลังกลับบ้าน (อันติโอก แคว้นซีเรีย) เส้นทางไปทางท่าเรือเคนเดรีย
ของชาว โครินธ์ และไปแวะที่เมืองเอเฟซัส จากนั้นก็ไปยังเมืองซีซารียา และขึ้นไป
พักท่ายผู้นำพระศาสนจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม หลังจากนั้นก็ลงไปยังเมืองอันติโอก จุดที่ท่านใช้
เริ่มต้นเดินทาง

ที่เคนเดรียท่านโกนศีรษะเพราะบนเอาไว้ว เมื่อชาวิวต้องการขอขอบคุณพระเป็นเจ้าเป็น
พิเศษต่อพระพรที่ได้รับ เขาจะถือศีลเป็นพวกนาซีร์ (กคว 6: 1-21) ศีลบนจะสมบูรณ์ต้องถือ
30 วัน โดยไม่กินเนื้อและไม่ดื่มเหล้าองุ่น พร้อมทั้งปล่อยผมให้ยาวออกมา พอครบ 30 วัน ก็
จะถวายเครื่องบูชาในพระวิหารและโกนหัว โดยนำผมไปเผาบนแท่นบูชาถวายแด่พระเจ้า
ไม่ต้องสงสัยเลยว่านักบุญเปาโลคงคิดถึง พระพรทั้งปวงของพระเป็นเจ้าที่ประทานมาแก่ท่าน
ในเมืองโครินธ์ จึงถือศีลบนเป็นการขอขอบคุณพระองค์

การเดินทางแพรรกรรมครั้งที่สาม

เรื่องการเดินทางแพรรกรรมครั้งที่สาม เริ่มต้นในบทที่ 18 ข้อ 23 เริ่มต้นโดยไปเยี่ยมคริส
ตชนที่แคว้นกาลาเทีย และฟรีเจีย เพื่อเตือนพี่น้องมั่นคงในความเชื่อ แล้วเปาโลก็ไปยัง

เอเฟซัส อาศัยอยู่ที่นั่นเกือบ 3 ปี จากนั้นก็เดินทางไปยังแคว้นมาตีโดเนีย แล้วกลับมาลงเรือข้ามไปยังเมืองโทรอัส ต่อไปยังมิเลทัส เมืองไทรและซีซาร์เรีย และเข้าไปยังเยรูซาเล็ม

การปรากฏตัวของอปอลโล

กจ 18 : 24-28

“คริสตชน” ได้รับความอธิบาย ณ ที่ตรงนี้เป็น “วิถีทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คำที่เราพบบ่อยมากใน กิจการอัครสาวก คือคำว่า “วิถีทาง” (9:2 / 19:9,23/22:4 / 24:14,22) ซึ่งให้ความรู้แก่เราว่า คริสตชนมิได้หมายถึงเพียงแค่การเชื่อในอะไรเท่านั้น แต่หมายถึงการลงมือปฏิบัติสิ่งที่เชื่อนั้นด้วย

อปอลโลมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย ที่นั่นมีชาวยิวอาศัยอยู่ประมาณหนึ่งล้านคน จนว่า 2 ใน 5 เขตปกครองของอเล็กซานเดรียเป็นที่อาศัยของชาวยิว อเล็กซานเดรียเป็นเมืองของการศึกษา นับเป็นสถานที่พิเศษที่ผู้รู้เชื่อมั่นในการอธิบายตีความพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (The Old Testament) พวกเขาเชื่อว่าไม่เพียงแต่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ทำหน้าที่เล่าถึงประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่ยังบันทึกเหตุการณ์บังชี้อันเป็นความหมายแฝงในประวัติศาสตร์เหล่านั้น และอปอลโลคนนี้มีความสามารถยิ่งยวดในคุณสมบัติของความเชื่อมั่นแก่ชาวยิว เพราะท่านสามารถอ้างถึงพระคริสตเจ้าที่มีบอกไว้ใน พันธสัญญาเดิม และสามารถนำมาอ้างอิงพิสูจน์แก่ชาวยิวได้ว่า พระคัมภีร์ได้พูดถึงการเสด็จมาของ พระคริสตเจ้าไว้มาก่อนแล้ว

แต่ทั้งหมดเหล่านั้นยังมีข้ออ่อนคอยในดานการเรียนคำสอนในตัวท่าน เพราะอปอลโลรู้จักแต่เพียงพิธีล้างของท่านยอห์นเท่านั้น เมื่อเราอ่านเนื้อเรื่องถัดไปจะพบอย่างชัดเจนว่าสิ่งนี้หมายถึงอะไร แต่ขณะนี้เราสามารถกล่าวได้ว่าอปอลโลคงจะเห็นความสำคัญของการเป็นทุกข์กลับใจ และยอมรับว่า พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระแมสซีอาห์ของมนุษย์ทั้งมวล ถึงกระนั้นท่านไม่ทราบถึงข่าวดีของพระเยซูเจ้าพระแมสซีอาห์ของมนุษย์ทั้งมวล และการเสด็จมาของพลังในองค์พระจิตเจ้า เขาารู้เพียงแค่พระภารกิจของพระเยซูเจ้า ที่มอบแก่มนุษย์ทุกคนให้กระทำ แต่ไม่รู้อย่างครบถ้วนถึง พระพรความช่วยเหลือที่ พระเยซูเจ้าทรงมอบพระจิต

เจ้าแก่เรา แต่คำสอนของ อากิวลา และ ปรีสติลา ทำให้ได้คำสอนที่ครบถ้วนกว่า ผลปรากฏว่า อปอลโล ผู้รู้จักพระเยซูเจ้าแล้วทางคำทำนายในประวัติศาสตร์ (พระคัมภีร์) ก็ได้รู้จักพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ในปัจจุบัน และพลังคำเทศน์ของอปอลโลก็เพิ่มขึ้นทวีคูณ

ที่เอเฟซัส

กิจการอัครสาวก บทที่ 19 เกี่ยวข้องกับงานแพร่ธรรมของน.เปาโล ในเมืองเอเฟซัส ท่านพักอยู่ที่นี้นานกว่าทุกแห่งราวๆ 3 ปี

1. เอเฟซัส เป็นเมืองศูนย์กลางการค้าของเอเชียไมเนอร์ ในยุคนั้นการค้าขายทำการตามเส้นทางคมนาคมทางน้ำของหมู่บ้าน เอเฟซัสตั้งอยู่ปากแม่น้ำเคยสเทอร์ และดังนั้นเอเฟซัสจึงเป็นเมืองที่สมบูรณ์ที่สุดในเอเชียไมเนอร์ น่าจะคล้ายหนังสือวิวรณ์ บทที่ 18 ข้อ 12 และ 13 อธิบายการค้าขายเอาไว้ เอเฟซัสมีสมญาว่า “บ้านเก็บสมบัติของเอเชีย” บางคนตั้งฉายาว่า “งานรื่นเริงแห่งเอเชีย”

2. เอเฟซัสเป็นเมืองของข้าหลวง เล่ากันว่าบางครั้งกรณีพิเศษผู้ปกครองโรมันจะมาที่นี่ และเปิดศาลกรณีพิเศษ ประชาชนจะคุ้นเคยกับความอลังการหรูหราใหญ่โตของอำนาจแห่งโรมัน และความยุติธรรมของโรมัน

3. เอเฟซัส เป็นเมืองเจ้าภาพจัด “มหกรรมกีฬาชาวไอโอเนีย” (The Pan-Ionia Games) ที่คน ทั้งเมืองจะมาชม การเป็นประธานของมหกรรมกีฬานี้ และรับผิดชอบการแข่งขันเป็นการได้ชื่อและหน้าตาอย่างมาก คนที่เป็นผู้จัดการเรื่องเหล่านี้ เรียกว่า “อาเซียอาร์คัส และอ้างถึงใน กจ 19:31 (ข้าราชการชั้นสูง เป็นสมาชิกสภาแคว้นเอเชีย)

4. เอเฟซัสเป็นแหล่งอาชญากรรม วิหารเทพีไดโอนามีสิทธิ์ให้ที่หลบภัยพักพิง ดังมีคำกล่าวว่า “อาชญากรคนไหนเข้ามาอยู่ในเขตรอบๆวิหารนี้จะปลอดภัย” จะเห็นได้ว่าเอเฟซัสเป็นบ้านของอาชญากร ในโลกยุคโบราณ

5. ที่นี่เป็นศูนย์กลางของ เรื่องมงายไสยศาสตร์ ของตนต่างศาสนา มีชื่อเสียงในการทำเสน่ห์และเวทย์มนต์ เรียกว่า “ผ้ายันต์เอเฟซัส” เป็นการทำให้ปลอดภัยในการเดินทาง คู่

แต่งงานมีลูกสมใจ ทำให้สมหวังในความรักและการทำงานค้าขาย คนจากทุกสารทิศทั่วโลกมา
จ่ายเงินเพื่อซื้อผ้ายันต์ลงอักขระ และนำไปสวมใส่เป็นเครื่องนำโชค

6. สัญลักษณ์รุ่งโรจน์ของเอเฟซัสคือ วิหารแห่งอาร์เทมิส เทพีอาร์เทมิส และเทพีไดอาน่า เป็นองค์เดียวกัน อาร์เทมิสเป็นชื่อภาษากรีก แต่ไดอาน่าเป็นชื่อภาษาละติน วิหารนี้เป็น 1 ใน 7 สิ่งมหัศจรรย์ของโลก ยาว 425 ฟุต กว้าง 220 ฟุต และสูง 60 ฟุต มีเสาหิน 127 ต้น แต่ละต้นเป็นเสาหินอ่อนปาเรียน วาววับ และ 36 ต้นประดับพิเศษด้วยการฝังวัสดุมีค่า แทนกลางวิหารแกะสลักโดย ปราชิตเทเลส ช่างแกะสลักผู้ยิ่งใหญ่ของกรีก รูปปั้นเทพีอาร์เทมิสไม่น่าดู เป็นสีดำ อ้วน และมีเต้านมรอบตัวจำนวนมากอันหมายถึงความอุดมสมบูรณ์ มันเก่าจนไม่มีใครรู้ว่ารูปนี้มาจากไหน หรือทำด้วยวัสดุอะไร เรื่องเล่าจึงลงเอยว่า มันตกมาจากสวรรค์

คริสตชนไม่ครบถ้วน

กจ 19:1-7

ในเมืองเอเฟซัส น.เปาโลได้พบบางคนที่ยังเป็นคริสตังไม่สมบูรณ์ พวกเขาได้รับพิธีล้างของท่านยอห์น แต่ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีเรื่องของพระจิตเจ้าในคริสตศาสนา ความแตกต่างระหว่างพิธีล้างของท่านยอห์น กับ ศีลล้างบาปในพระนามของพระเยซูเจ้า ซึ่งเราเข้าใจได้จากเนื้อหาคำเทศน์ของท่านยอห์น (มธ 3:7-12 / ลก 3:3-11) บอกเราว่า

- คำเทศน์ของท่านยอห์น เป็นการชี้ให้เห็นถึงผู้ผิดกลับใจ
- คำเทศน์ของพระเยซูเจ้า เป็นข่าวดี

ท่านยอห์นรู้ว่าท่านเป็นเพียงผู้ชี้ให้เห็นถึงผู้ที่กำลังเสด็จมา (มธ 3:11 / ลก 3:16) ซึ่งมีความจำเป็นเพราะการจะสมบูรณ์ได้ต้องมี 2 ระดับขั้นในชีวิตจิต

ระดับแรก เขาคอนนั้นจะต้องตื่นขึ้นรับรู้ความไม่สมควรและผิดบาปบกพร่องซึ่งจะได้รับการตัดสินจากพระเจ้า เคียงข้างไปกับข้อนี้ พวกเขาพยายามจะแก้ไขทำอะไรให้ดีขึ้นด้วยตัวเอง ซึ่งไม่มีวันสำเร็จ, เป็นไปไม่ได้

ระดับที่สอง เมื่อมาพบกับพระพรหมทานของพระเยซูคริสตเจ้า การตัดสินลงโทษของเราถูกยกออกไป เคียงข้างไปกับข้อนี้ เราพบว่า ความพยายามทั้งหมดของเราเอง ที่จะทำชีวิตให้ดีขึ้น เป็นได้ก็ด้วยพลังกำลังของพระจิตเจ้า ผู้ซึ่งอาศัยพระองค์เราจึงสามารถทำในสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้ด้วยตัวเอง

ความไม่สมบูรณ์ของคริสตชนเหล่านี้ ทำให้ตระหนักถึงการจะถูกตัดสินลงโทษ และหน้าที่ทางศีลธรรมที่จะลงมือทำดี แต่พระพรหมทานของพระคริสตเจ้าและความช่วยเหลือของพระจิตเจ้าจะช่วยเหลือพวกเขา ศาสนาของพวกเขาจึงกลายเป็นศาสนาของการพยายามดิ้นรน แต่ไปไม่ถึงระดับขั้นสันติสุข เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงความจริงว่าปราศจากพระจิตเจ้า พวกเขาจะไม่มีทางครบถ้วนสมบูรณ์ และการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงตนเองเป็นไปไม่ได้ หากไม่มีพระจิตเจ้าแต่ผู้เดียวประทานกำลังให้

งานของพระเจ้า

กจ 19:8-12

เมื่อเทศน์ในศาลาธรรมไม่ราบรื่น เพราะพวกมีใจเคียดแค้นเป็นอุปสรรค เปาโลจึงเปลี่ยนที่ทำงานไปยังหอประชุมของนักปรัชญาชื่อ ไทเรนัล

ต้นฉบับพระคัมภีร์กรีกฉบับหนึ่ง มีการเพิ่มเติมรายละเอียดคล้ายประจักษ์พยานบอกเราว่านักบุญเปาโลสอนที่หอประชุมนี้จาก 11 โมงเช้าจนถึงบ่ายสี่โมงเย็น นั่นคือเวลาที่น.เปาโลมีในช่วงวัน เพราะ ไทเรนัล ก็อาจจะใช้หอประชุมนี้ทำงานของเขาในช่วงเวลาที่เหลือ ในเมืองแถบ ไอโอเนียนี้ งานทุกชนิดจะหยุดเวลา 11 โมง และจะไม่เริ่มจนกว่าจะบ่ายเพราะอากาศร้อน เรารับทราบด้วยว่าประชาชนจำนวนมากในเอเฟซัสนอนพักตอนบ่ายมากกว่าตอนตี 1 สิ่งที่น.เปาโลต้องทำคือ ทำงานตลอดช่วงเช้าและช่วงเย็นในอาชีพเย็บผ้าใบ และมาเทศน์สอนในช่วงพักกลางวัน ตรงนี้สอนเราเราสองอย่าง

- ความกระตือรือร้นของนักบุญเปาโลในการสอน และ
- ความกระตือรือร้นของคริสตชนในการเรียนคำสอน

เวลาช่วงเดียวที่พวกเขา มี คือช่วงเวลาที่คุณอื่นพักเพราะอากาศร้อนระหว่างวัน และพวกเขาต้อง จกนวยเวลานั้น นับเป็นความน่าละอายของพวกเราในเวลาตกเตียงกับเรื่องไม่มีเวลาให้พระ

ตลอดช่วงระยะที่การทำงานอันงดงามทั้งปวงดำเนินไป ผ้าโพกหัวของคณงานที่พันรอบ ศีรษะเพื่อซับเหงื่อ ผ่ากันเปื้อนที่คาดเอวคณงาน นี่เป็นเหมือนของสำคัญที่พระคัมภีร์เล่าเอาไว้ว่า ผ้าเหล่านี้ที่ น.เปาโลใช้กลับกลายเป็นผลงานของพระเจ้าผ่านทางมือของเปาโล ใครบางคนกล่าวว่า “ พระเจ้าทรงประทับอยู่ทุกหนทุกแห่ง และทรงมองหามือที่พระองค์จะทรงเอามาใช้งาน เราไม่อาจทำอัศจรรย์ได้ด้วยมือของเราก็จริง แต่ไม่ต้องสงสัยเลย เราสามารถมอบมันแด่พระเจ้าให้พระองค์ทรงทำผ่านมือคูนันของเราที่ยกถวายแด่พระองค์ในการทำงาน

ความมมงายลมสตาย

กจ 19: 13-20

นี่เป็นฉากที่มีชีวิตชีวาของชาวบ้านท้องถิ่นเอเฟซัส ยุคนั้นผู้คนมีความเชื่อว่าความเจ็บไข้ — โรคระบาด และโดยเฉพาะวิกลจริตเป็นผลมาจากจิตชั่วร้ายที่สิงอยู่ในผู้ป่วย การขับไล่ผีเป็นอาชีพปกติทั่วไป หากหมอผีรู้ที่มาของจิตชั่วที่มีอำนาจอยู่ในตัวผู้ป่วยที่มันครอบงำอยู่เอ่ยชื่อที่รู้นั้น เขาก็จะมีอำนาจมากกว่าขับไล่มันออกจากผู้ป่วยได้ ไม่มีเหตุผลที่อธิบายในสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ จิตของบุคคลเป็นเรื่องแปลก แม้มันถูกชักนำไปในความเชื่อไม่ถูกต้องและมมงายแต่ก็ยังคงอยู่ในพระเมตตาของพระเป็นเจ้า

แต่เมื่อพวกหลอกหลวง พยายามจะใส่พระนามของพระเยซูเจ้าซึ่งกำลังเป็นที่ศรัทธามากขึ้น ผลก็คือทั้งหมอผีหลอกและหมอผีจริง ก็รู้ว่าเวทย์มนต์เหล่านี้มิใช่ของจริง ไม่มีอะไรจะแสดงอย่างชัดเจน ถึงการเปลี่ยนแปลงของชาวเอเฟซัสว่าเลิกมมงายในไสยศาสตร์ได้ดีเท่ากับการที่พวกเขาพร้อมใจกันเผาหนังสือเวทย์มนต์และเครื่องรางซึ่งเป็นธุรกิจกำไรดีของพวกเขา ชาวเอเฟซัสเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เรา พวกเขาชำระล้างด้วยการตัดหมด แม้จะหมายถึงต้องสละสิ่งที่หาเลี้ยงชีพ เป็นความจริงว่าหลายคนในพวกเราเกลียดชังบาปที่ตนทำ

แต่ไม่ยอมละเลิกบาปนั้น หรือไม่ก็ยังไม่ยอมตัดใจและหันหลังกลับ เราจะมีโอกาสดังต่อไปนี้
เราตัดขาดอย่างเด็ดเดี่ยวเท่านั้น

ความตั้งใจของเปาโล

กจ 19:21-22

การเปรยให้ทราบเล็กน้อยของนักบุญลูกาตรงนี้ กลับชี้บอกถึงบางอย่างที่จะทำให้
จดหมายของน.เปาโลได้ความครบถ้วน น.ลูกาพูดถึงความตั้งใจของน.เปาโลว่าจะไปกรุง
เยรูซาเล็ม พระศาสนจักรในเยรูซาเล็มนั้นยากจน และน.เปาโลต้องการนำเงินบริจาคจาก
พระศาสนจักรของคนต่างชาติไปบำรุงช่วย เหลือที่นั่น เราพบความตั้งใจนี้อยู่ใน 1คร
16:1/ 2คร 9:1/ รม 15:25,26 น.เปาโลมุ่งจะปฏิบัติสิ่งนี้ด้วยเหตุผล 2 ประการคือ

1. ท่านต้องการแสดงออกถึง ความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระศาสนจักร ท่านอยาก
ชี้ให้เห็นว่าพวกเขาทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของพระวรกายของพระคริสตเจ้า และดังนั้น เมื่อ
ส่วนใดของร่างกายทุกขุทรมาน ทุกคนต้องช่วยเหลือ หรือพูดอีกอย่างหนึ่ง ท่านปรารถนาจะ
ทำให้พวกเขามีทัศนคติที่ถูกต้องของการเป็นพระศาสนจักรสากล และพวกเขาทุกคนมีส่วน
ร่วมอยู่ในนั้น

2. ท่านต้องการสอนให้พวกเขามีความรักประสาคริสตชน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เมื่อ
พวกเขาได้ยินถึงความขาดแคลนในเยรูซาเล็ม พวกเขารู้สึกเสียใจ ท่านต้องการสอนคริสตัง
ให้รู้จักเห็นอกเห็นใจ และแปรเปลี่ยนออกมาเป็นการกระทำ ทั้ง 2 ข้อเป็นบทเรียนที่ยังคงมี
ชีวิตชีวาชัดเจนในปัจจุบันอย่างที่เคยเป็นมาในอดีต

จราจลในเอเฟซัส

กจ 19: 23-41

เรื่องน่าตื่นเต้นนี้ ก่อประเด็นเรื่องราวดังนี้

1. **เดเมตรีอัส** และช่างเงิน ปัญหาของพวกเขาคือ รายได้ที่หดหายไป จริงอยู่พวกเขา
ประกาศว่า เป็นห่วงศรัทธาต่อเทพีอาร์เทมิสว่าจะค่อยลงไป แต่พวกเขาห่วงรายได้มากกว่า
เมื่อพวกไห้วเจ้าแสงบุญมาที่เอเฟซัส พวกเขาก็ชอบที่จะซื้อของที่ระลึก เช่นแท่นบูชา

จำลองเล็กๆที่ช่างเงินทำขึ้นมาขาย คริสตศาสนาก็อาจทำเช่นนี้ และถ้าทำกิจการของพวกเขา ก็เป็นเรื่องน่าเป็นห่วง

2. มี “คนมีอำนาจรับผิดชอบ” พระคัมภีร์ฉบับ “มาตรฐานปรับปรุงใหม่” (Revised Standard Version) ใช้ศัพท์เรียกคนนี้ว่า “เสมียนเมือง” (Town clerk) แต่เขามีอำนาจมากกว่านั้น ทั้งยังมีหน้าที่บันทึกเหตุการณ์ของเมืองที่จะต้องรายงานว่าจะเกิดอะไรบางอย่าง เขาคงกังวลว่าจะเกิดเรื่องร้ายแรง เพราะทางกรุงโรมปกครองอย่างหลวมๆและใจดี แต่สิ่งหนึ่งที่โรมันจะรับไม่ได้คือ ความไม่สงบของพลเมือง หากมีการจลาจลไม่ว่าเมืองใด อาณาจักรโรมันต้องการรู้เหตุผล และการจัดการของผู้มีอำนาจรับผิดชอบ ซึ่งมีผลต่อการถอดถอนออกจากตำแหน่ง “รองผู้ว่าราชการ” (พระคัมภีร์ฉบับแปลของคาทอลิก) คนนี้ จึงช่วยเหลือเปาโล และเพื่อน แต่ที่ช่วยก็เพราะหวังว่าจะเข้าเนื้อตัวเอง

3. นักบุญเปาโลต้องการเผชิญหน้ากับฝูงชน แต่พวกคริสตชนไม่ยอม นักบุญเปาโลเป็นผู้ไม่กลัวภัยเมื่อต้องเผชิญ เพื่อจะได้เกิดความสงบแก่ส่วนรวม ช่างเงินและรองผู้ว่าราชการเมืองต้องปลอดภัยในตัวเองก่อน แต่นักบุญเปาโลสนใจความปลอดภัยในตัวเองเป็นเรื่องสุดท้าย

เดินทางกลับเยรูซาเล็ม

กจ 20 : 1-6

เราได้พิจารณากันไปแล้วว่าเปาโลตั้งใจรวบรวมเงินทานจากคริสตจักรต่างๆ เพื่อนำไปเยรูซาเล็ม และเพื่อจะได้รับเงินบริจาคทานจึงเดินทางไปยังแคว้นมาสิโดเนีย เนื้อหาตรงนี้อีกครั้งที่เราไม่รู้อะไรมากนักในเหตุการณ์ช่วงนี้ของนักบุญเปาโล และคงไม่มีวันรู้ วรรคที่ 2 เมื่อท่านไปที่มาสิโดเนีย แล้วลงมายังกรีซ คงจะเป็นช่วงนี้ที่ท่านเดินทางเข้าไปแคว้นอิตาลีคุม (รม 15:19)

วรรคที่ 3 บอกเราว่าท่านออกเรือจากกรีซไปซีเรีย และเมื่อรู้แผนการณ์ของชาวยิวที่คิดปองร้าย ก็เปลี่ยนแผนไปทางบกแทน บ่อยๆที่ทำเรือต่างชาติ จะมีชาวยิวไปแสวงบุญลงเรือมุ่งหน้าไปแคว้นซีเรียช่วงปีสกาน น.เปาโลคงตั้งใจเดินเรือแต่แรก แต่ในเรื่อนั้นเป็นวิธีที่ง่าย

ที่สุดที่ชาวอียิปต์จะกำจัดใครให้หายไปจากโลกนี้ทางทะเล เปาโลจึงไปทางบกแทน และเราก็ไม่ทราบรายละเอียดอะไรเลย น.เปาโลมักจะเป็นคนที่เดินทางโดยวางชีวิตไว้ในมือ (ไม่ต้องมีคนคุ้มกัน หรือหลักประกันชีวิต)

วรรคที่ 4 เรารู้จักชื่อผู้ร่วมทางกับท่าน คนเหล่านี้เป็นตัวแทนจากคริสตจักรต่างๆ ทำหน้าที่นำเงินบริจาคจากคริสตจักรต่างๆ ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม บ่งชี้ว่าคริสตจักรยุคแรกๆ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และความขาดแคลนของคนหนึ่งก็เป็นโอกาสแสดงออกของส่วนที่เหลือ

วรรคที่ 5 การเล่าเปลี่ยนจากสรรพนามบุรุษที่ 3 เป็นบุรุษที่ 1 อีกครั้ง (ไปรอเรา) ตรงนี้เป็นหลักฐานว่าลูกาอยู่ที่นั่นด้วย เราจึงมีประจักษ์พยานในเรื่องนี้ ลูกาบอกว่าพวกเขาจากเมืองฟิลิปปีหลังจากเทศกาลขนมปังไร้เชื้อซึ่งเทศกาลขนมปังไร้เชื้อเริ่มต้นวันแรกของเทศกาลปัสกาและดำเนินไปหนึ่งสัปดาห์ ระหว่างที่ชาวอียิปต์ประทานขนมปังไร้เชื้อเขาก็จะระลึกถึงเหตุการณ์ที่ออกจากประเทศอียิปต์ ช่วงเวลาปัสกานี้จะตกอยู่ราวกลางเดือนเมษายน

เด็กหนุ่มหลับใน

กจ 20:7-12

เรื่องเล่าที่มีชีวิตชีวานี้แสดงว่าผู้เล่าอยู่ในเหตุการณ์ เป็นบันทึกแรกของคริสตชนที่ทำให้เรารู้ว่า การมารวมชุมนุมวันอาทิตย์ของคริสตชนตั้งนั้นทำกันอย่างไร?

มีกล่าวถึง 2 ครั้ง ถึงเรื่องพิธีบิขนมปัง ในพระศาสนจักรยุคแรกเริ่มมีสิ่งที่เกี่ยวข้องกันอยู่ 2 สิ่ง สิ่งแรกเรียกว่า พิธีฉลองความรัก(Love Feast)พิธีนี้ทุกคนมาร่วมฉลองกัน และเป็นมื้ออาหารจริงๆ บ่อยๆมันเป็นมื้ออาหารที่เหมาะสมที่สุดเพียงมื้อเดียวตลอดสัปดาห์สำหรับคนยากจน พิธีนี้คริสตชนรับประทานร่วมกันด้วยความรักกันและกัน

อีกสิ่งหนึ่ง เรียกว่า มื้ออาหารค่ำของพระสวามีเจ้า (Lord's Supper) ซึ่งจะกระทำระหว่างหรือทันทีต่อจาก พิธีฉลองความรัก นั่นคือบางทีเราอาจลืมสิ่งสำคัญอันเป็นคุณค่าของความสุขที่มีร่วมกันในการกินอาหารธรรมดา พิธีนี้เราจึงเตือนเราถึงจิตตารมณ์ความรักในการกินอาหารธรรมดา พิธีนี้จึงเตือนเรา ถึงจิตตารมณ์ความรักของพระศาสนจักร

ทั้งหมดนี้กระทำตอนกลางคืน อาจเป็นเพราะตอนกลางคืนเท่านั้นที่เสร็จภารกิจระหว่างวันแล้ว พวกเขาสามารถมาร่วมอยู่ในหมู่สัตบุรุษของพระศาสนจักรได้ นี่กำลังอธิบายกรณีของยูทีกัส เวลานั้นมืดแล้วในห้องชั้นบนเพดานเตี้ยๆอากาศก็ร้อน ตะเกียงหลายดวงก่อเกิดความอับอ้าว ยูทีกัส คงทำงานหนักมาทั้งวัน ก่อนมาร่วมพิธีและร่างกายจึงอ่อนเพลียเขาคงนั่งตรงขอบหน้าต่างเพื่อรับลมเย็นตอนค่ำ หน้าต่างไม่ได้มีกระจกปิดกั้น อาจเป็นบานไม้ขัดตะเกะ หรือไม้ทั้งบานแบบประตูเปิดออกไป และไม่มีระเบียง หากวิ่งไปก็ตกลงยังพื้นข้างล่าง ยูทีกัสผู้อ่อนเพลียอยู่ในบรรยากาศที่ทำให้วังนอนเลยร่วงตกลงไปยังข้างล่าง เมื่อฝูงชนออกไปยังบันไดหน้าบ้านก็พบว่าเด็กหนุ่มสิ้นสติไปแล้ว พวกเขาเริ่มส่งเสียงร้อง ควบคุมไม่ได้แบบคนตระวันออก น.เปาโลบอกให้พวกเขาหยุดวุ่นวายเพราะเด็กหนุ่มยังมีชีวิตอยู่ จากเนื้อหาในตัวบท เราพบว่าเปาโลมิได้หลงไปแบบคนส่วนใหญ่ แต่มั่นคงและเทศน์ต่อเพื่อให้อุ่นใจว่ายูทีกัสฟื้นขึ้นมาปลอดภัยจริงๆ เรายังต้องสังเกตด้วยว่าท่านเทศน์นานมากจนรุ่งเช้า มิใช่หมายความว่าท่านเทศน์ตลอด แต่หมายถึงท่านตอบคำถาม มีการสนทนา และไขข้อข้องใจกับผู้ฟัง

มีสิ่งที่น่ารักมากในฉากนี้ คือ การมาร่วมกันของพี่น้องในครอบครัวเป็นบรรยากาศของคริสตังในยุคหนึ่ง การไปวัดวันอาทิตย์ของเราในยุคนี้ควรตระหนักถึงบรรยากาศครอบครัวจริงๆซึ่งเราอาจจะลืมเลือนกันไป

เมืองที่ผ่านไปตามทาง

กจ 20:13-16

ลูกายังคงอยู่กับเปาโลด้วย เราจึงสามารถติดตามการเดินทางเกือบจะวันต่อวันทุกขั้นตอน จากโทรอัส เมืองอัสซอส อยู่ห่างออกไป 20 ไมล์ทางบก แต่ทางทะเลจะเป็น 30 ไมล์ เพราะทางทะเลต้องอ้อมแหลม แล็กตุมและตันลมแรงตระวันออกเฉียงเหนือ น.เปาโลเสียเวลาเดินเท้า และให้เพื่อนมารับท่านที่อัสซอส ซึ่งอาจจะเป็นเพราะท่านต้องการเวลาสงบเงียบเพียงลำพัง เตรียมใจรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า มิทิลนีอยู่บนเกาะเลบอส และคีโอสอยู่บนเกาะซามอส มิทิลนี อยู่ไกลไป 28 ไมล์ทางใต้ของเอเฟซัส ตรงปากแม่น้ำเมียนเดอร์

เราจะเห็นได้ว่า น.เปาโลคงปรารถนาจะไปยังเยรูซาเล็ม ช่วงฉลองปีสกา และแผนร้ายของชาวยิวเป็นอุปสรรคถ่วงไว้ เทศกาลเปนเตกอสเตจะตามมาอีก 7 สัปดาห์ต่อจากปีสกา และท่านปรารถนาจะไปให้ทันฉลองเทศกาลเปนเตกอสเตนี้ แม่เปาโลจะแยกแนวคิดต่างออกไปจากลัทธิยิว แต่เทศกาลฉลองของบรรพบุรุษยังเป็นสิ่งที่ท่านรัก ท่านเป็นอัครสาวกของชาวต่างชาติ และเพื่อนร่วมชาติอาจเกลียดท่าน แต่หัวใจของท่านไม่มีอะไรนอกจากรักพวกเขา (รม 9: 1-5)

คำลาอันสะเทือนใจ

กจ 20 : 17-38

เป็นไปได้ที่จะอธิบายให้ครบถ้วนของคำกล่าวอำลาที่เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกเช่นนี้ แต่ที่เราพอจะจับใจความได้คือ

เปาโลพูดถึงตัวท่านเองว่า

1. ท่านพูดอย่างไม่เกรงกลัวสิ่งใด ท่านได้พูดถึงพระประสงค์ของพระเจ้าให้พวกเขาและไม่เคยชักนำให้ทำชั่ว หรือเอาอกเอาใจมนุษย์
2. ท่านดำเนินชีวิตไม่เคยรบกวนใคร เลี้ยงชีพด้วยสองมือของตนเอง และทำงานไม่เพียงเพื่อตนเอง แต่เพื่อผู้อื่นที่คอยโอกาสกว่าท่าน
3. ท่านเผชิญหน้ากับสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างสง่างาม ท่านเป็นผู้ที่มีพระจิตเจ้าและในความมั่นใจในพระจิตเจ้านั้น ท่านกล้าหาญในทุกสิ่งที่ต้องเผชิญในอนาคต

เปาโลเอ่ยถึงผู้อื่นว่า

1. ท่านเตือนพวกเขาให้ทำหน้าที่ พวกเขาจะต้องดูแลฝูงแกะของพระเจ้า ซึ่งมีใจพวกเขาเป็นผู้เลือก แต่เป็นหน้าที่ที่พวกเขาได้รับเลือกให้มาทำในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า นายชุมพาจะดูแลฝูงแกะ

2. ท่านเตือนพวกเขาให้ระวัง อันตรายที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขา เชื่อชั่วร้ายของโลกนี้ไม่เคยห่างหายไป ที่ซึ่งความเท็จจะเข้าโจมตีความจริงอยู่เสมอ จะมีการต่อสู้กันต่อไป จงรักษาไว้ซึ่งความเชื่อและพระศาสนจักรให้สะอาดบริสุทธิ์

ตลอดเหตุการณ์จากอำนาจนี้ ความรู้สึกสำคัญที่แสดงออกอย่างลึกซึ้งของหัวใจ ความรู้สึกเช่นนี้ควรมีในพระศาสนจักรทุกแห่ง เพราะหากความรักในวัดใดตายหรือหมดไป งานของพระคริสตเจ้าจะไม่สามารถขับเคลื่อนอะไรได้ นอกจากจะล้มหายเลิกการกันไป

ไม่มีลาถอย

กจ 21: 1-16

การเล่ารวบรัดขึ้น และดูเหมือนจะมีช่วงเวลาผจญกับพายุ เมื่อเปาโลเดินทางเข้ามาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม 2 สิ่งปรากฏเด่นชัดในตอนนี

1. กำลังใจเพิ่มมากขึ้นเป็นพิเศษ ในการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวของน.เปาโล

ไม่ว่าจะมีอะไรอยู่ข้างหน้า ไม่มีอะไรแน่นอนแจ่มชัดไปกว่าคำเตือนของบรรดาศิษย์ที่เมือง ไทร และจากอากาบัสที่ซีซารียา แต่ไม่มีอะไรยับยั้งน.เปาโลจากหนทางที่ท่านเลือกในสงครามกลางเมืองของประเทศสเปน ทหารในป้อมที่ตอกอยู่ในวงล้อมของฝ่ายตรงข้ามต้องการยอมแพ้ แต่หนึ่งในทหารที่ถูกล้อมพูดว่า “ฉันปรารถนาจะตายบนเท้า 2 ข้างที่ยืนอยู่ดีกว่ามีชีวิตอยู่ด้วยขาที่ถูกเข่าอยู่ทั้ง 2 ข้าง” น.เปาโลก็เป็นเช่นนั้น

2. มีความจริงอันงดงามว่า ที่ใดที่นักบุญเปาโลไปถึงจะมีกลุ่มคริสตชนรอต้อนรับท่าน หากเป็นจริงในช่วงชีวิตของน.เปาโล ก็ยังคงเป็นจริงในปัจจุบัน สิ่งหนึ่งซึ่งเป็นอภิสิทธิ์ของคนในพระศาสนจักรคือความจริงที่ว่า ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหน เขาจะพบชุมชนที่มีหัวใจเหมือนกัน ซึ่งเขาสามารถเดินเข้าไปได้ ใครที่อยู่ในครอบครัวของพระศาสนจักร เขามีเพื่อนอยู่ทั่วโลก

อากาบัสเป็นคนที่น่าสนใจ ประกาศกชาวยิวมีวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง เมื่อคำพูดไม่เพียงพออธิบาย พวกเขาจะสื่อสารด้วยการแสดงท่าทางเรื่องราว มีตัวอย่างมากมายในพันธสัญญาเดิม เช่น อสย 20:3,4 / ยรม 13: 1-11 / อสค 4;5: 1-4 / 1พกษ 11:29-31

ในสำนวนต้นฉบับภาษาโบราณ อาจทำให้เราเข้าใจผิดในข้อ 15 “เราขึ้นรถม้าและมุ่งไปเยรูซาเล็ม” ซึ่งฟังดูเหมือนเปาโลและเพื่อนเดินทางไปโดยรถเทียมม้า ในศตวรรษที่ 16 ภาษาอังกฤษคำว่า “Carriage” (รถม้า) แปลว่าพาหนะที่บรรทุกผู้คน แต่อะไรที่ผู้คนแบกไว้เรียกว่า “Baggage” (กระเป๋า, สัมภาระ)

ประณีประนอมในกรุงเยรูซาเล็ม

กจ 21: 17-26

เมื่อเปาโลมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ท่านมาพร้อมปัญหาที่มีให้แก่พระศาสนจักร ผู้นำคริสตชนยอมรับท่าน และได้เห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในกิจการของท่าน แต่คำรำลือทั่วไปเล่าว่าท่านสอนชาวยิวให้ละทิ้งความเชื่อของบรรพบุรุษ สิ่งนี้เปาโลไม่เคยทำ ท่านมีแต่ยืนยันว่ากฎหมายของชาวยิวไม่จำเป็นต่อคนต่างชาติ แต่ไม่เคยสอนให้ชาวยิวเลิกปฏิบัติตามธรรมเนียมพ่อแม่ของเขา

ผู้นำคริสตชนเห็นหนทางที่จะทำให้น.เปาโลได้ยืนยันในความเชื่อเก่าแก่ของบรรพบุรุษที่ท่านถือมา ชายสี่คนกำลังอยู่ในระหว่างถือศีลบนของพวกนาซีร์ นี่เป็นศีลบนที่ถือเพื่อขอบพระคุณสำหรับ พระพรพิเศษจากพระหัตถ์พระเจ้า ศีลบนประกอบไปด้วยการไม่กินเนื้อสัตว์และเหล้าองุ่น 30 วัน และปล่อยผมให้ยาว ดูเหมือนว่าอย่างน้อย 7 วันจะต้องกักตัวเองอยู่ในบริเวณพระวิหาร วันสุดท้ายให้ นำสิ่งของมาถวายคือ

- ลูกแกะอายุ 1 ปี สำหรับเป็นเครื่องบูชาชดเชยบาป
- แกะสำหรับสันติบูชา 1 ตัว
- ขนบั้งไรเชื้อ 1 ตะกร้า
- ขนมทำจากแป้งละเอียดผสมน้ำมัน
- และของถวายเนื้อสัตว์, ของถวายที่เป็นเครื่องดื่ม

สุดท้ายต้อง โคนีร์ยะและเผาเส้นผมบนแท่นพร้อมเครื่องบูชา เห็นได้ชัดว่านี่เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้จ่ายสูงมาก อาชีพก็ต้องหยุดทำ และข้าวของถวายเครื่องบูชาก็ต้องหาซื้อ นับเป็นสิ่งที่ลำบากเกินกว่าคนทั่วไปจะเข้าถือศีลบนนี้ได้ ดังนั้นจึงดูว่าเป็นกิจกรรมเร่งรัดสำหรับคนมีฐานะจะรับมือกับค่าใช้จ่ายหากต้องการจะถือศีลบน นี่เป็นสิ่งที่น.เปาโล

ถูกขอร้องให้กระทำในกรณีชาย 4 คนนี้และท่านตกลง ด้วยการกระทำนี้จะเป็นการชี้ให้ทุกคนเห็นว่า ท่านเป็นผู้ถือตามกฎหมาย (ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เรื่องการปฏิบัติครั้งนี้ทำความขมขื่นให้กับน.เปาโล เพราะสำหรับท่านการต้องปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ไม่ค่อยจะสำคัญแล้ว แต่ก็เพื่อบุคลิกของบุคคลที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งสามารถลดน้ำใจของตนเองเป็นเรื่องรอง และมองดูถึงแต่ผลดีของพระศาสนจักรส่วนรวม จะมีเวลาที่ การประนีประนอมอ่อนข้อ มิใช่เครื่องหมายของความอ่อนแอ แต่เป็นเรื่องของความเข้มแข็งต่างหาก

การจับกุมและไล่ความเท็จ

กจ 21: 27-36

เหตุผลการยอมประนีประนอมอ่อนข้อของน.เปาโลกลับกลายเป็นหายนะ เวลานั้นเป็นเทศกาลเพนเทกอสเต ชาวยิวเข้ามายังเยรูซาเล็มจากทั่วโลก และแน่นอนชาวยิวจากแคว้นเอเชียก็มาด้วย พวกนี้รู้ดีว่างานของน.เปาโลบังเกิดผลเพียงใดในแคว้นเอเชีย พวกเขาเห็นน.เปาโลพร้อมกับโตรฟีมัธ ซึ่งพวกเขารู้จักดี กิจธุระถือศีลบนทำให้น.เปาโลต้องเขาออกพระวิหารบ่อยมาก และพวกยิวจากเอเชียคิดเองว่า น.เปาโลเอาโตรฟีมัธเข้าไปในพระวิหารด้วยโตรฟีมัธ เป็นคนต่างชาติ และคนต่างชาติที่เข้าไปในพระวิหารเป็นสิ่งที่ร้ายแรง ชาวต่างชาติเข้าไปได้เฉพาะบริเวณลานของคนต่างชาติ และระหว่างลานนั้นจะติดกับเขตลานบริเวณของพวกสตรีโดยมีฉากกั้น และในฉากกั้นจะมีแผ่นหินตั้งอยู่จารึกอักษรว่า “ ไม่มีคนต่างชาติสามารถเข้าไปในแนวราวและรั้วซึ่งล้อมรอบพระวิหาร และหากใครฝ่าฝืนให้เขารู้ไว้ว่า เขาคณนั้นกำลังเรียกรองโทษถึงความตายแก่ผู้นั้น”

แม้แต่ชาวโรมันยังถือเรื่องนี้อย่างจริงจัง โดยอนุมัติให้ชาวยิวลงโทษประหารต่อการฝ่าฝืนความ ผิดนี้ด้วย

ชาวยิวจากแคว้นเอเชียจึงกล่าวหาเปาโลว่าฝ่าฝืนกฎหมาย คูหมิ่นประชากรผู้เลือกสรร และทำให้พระวิหารเป็นมลทิน พวกเขาปลุกกระดมฝูงชนกลุ่มรวมทำลายท่าน

ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ตรงมุมพระวิหารคือ ป้อมอันโตเนีย สร้างไว้โดยกษัตริย์เฮรอดมหาราช โอกาสฉลองสำคัญทันทีที่มีเหตุการณ์วุ่นวาย ทหารในป้อมโดยหมู่ทหารประมาณ 1,000 นายจะคอยรักษาการ กรุงโรมย้ำหนักแน่นถึงความสงบเรียบร้อยของพลเมือง และหากเกิดจลาจลจะไม่ ยกโทษให้แก่ใครเลย ทั้งต่อประชาชนผู้ก่อการและ ผู้บังคับบัญชาผู้ปล่อยปละละเลย พอผู้บังคับบัญชา ได้ยินว่ามีอะไรเกิดขึ้น และลงมาพร้อม กับกองทหาร เพื่อเปาโลจะได้ปลอดภัย จึงตรงเข้ากุมตัวท่านและใส่ตรวนที่มีมือแต่ละข้างยึดไว้โดยทหารสองคน ท่ามกลางความสับสนผู้บังคับบัญชาสามารถรวบรัดโดยไม่ให้มีการเข้าปะทะกับฝูงชนที่เอะอะ และน.เปาโลก็ถูกแบกผ่านไปท่ามกลางฝูงชนผู้เดือดดาล นำเขาไปยังค่ายทหาร ไม่เคยมีครั้งใดที่น.เปาโลเฉียดตายเท่าครั้งนี้ และเป็นเพราะความยุติธรรมอันไม่ เขาใครออกใครของอาณาจักรโรมันซึ่งช่วยชีวิตท่านเอาไว้

เผชิญหน้าฝูงชนผู้เดือดดาล

กจ 21:37-40

ป้อมอันโตเนียอยู่ติดกับพระวิหารด้านนอก ต่อกันด้วยบันได 2 แนวทอดเชื่อมอยู่ทางทิศเหนือและตะวันตก ขณะที่ทหารกำลังเคลื่อนขบวนเพื่อมุ่งไปสู่แท่นยกพื้นของทหาร น.เปาโลก็ทำให้พวกเขาแปลกใจด้วยการขอร้องอะไรบางอย่าง ท่านขอร้องผู้บังคับบัญชาว่าให้ท่านได้พูดกับฝูงชน ตรงนี้เป็นแนวคิดที่ไม่เปลี่ยนแปลงของน.เปาโลเสมอ คือ พูดยุติให้เห็นหน้ากันซักๆ

ผู้บัญชาการได้ยินท่านพูดสำเนียงกรีกชัดเจนจากชายผู้ซึ่งฝูงชนต้องการทำร้าย ด้วยว่าประมาณ ค.ศ.54 มีชาวอียิปต์คนหนึ่งนำกลุ่มคนบ้าบิ่นขึ้นไปยังภูเขามะกอก และประกาศว่าจะทำลายกำแพงเมืองให้พังลงมาต่อหน้าพวกเขา ทหารโรมันเข้าจัดการคนกลุ่มนี้ทันที และมีประสิทธิภาพ แต่ตัวผู้นำหนีรอดไปได้ ผู้บัญชาการคิดว่า น.เปาโลเป็นชาวอียิปต์คนนั้นหวนกลับมาใหม่ กลุ่มคนที่เป่าแตรพรกพวกของชายคนนี้ จะมีกรีซเป็นอาวุธก่อความรุนแรง

ระดับชาติและรวมหัวกันก่อการสังหารผู้คน โดยซ่อนกริชไว้ในเสื้อยาวเข้าผสมปนเปไปกับกลุ่มชนและฆ่าคนเมื่อมีโอกาส แต่เมื่อ น.เปาโลพูดใหญ่จิกตัวท่าน ผู้บัญชาการก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไร น.เปาโลมิใช่ผู้ร้ายก่อปฏิวัติ จึงอนุญาตให้ท่านพูด ฟอน.เปาโลจะพูด ท่านทำสัญญาอนุญาตให้เจียบ และกลายเป็นอัครรยผู้ชนเจียบเสียงโห่ร้องในทันใด ไม่มีตอนใดในพันธสัญญาใหม่แสดงถึงบุคลิกที่มีอำนาจของน.เปาโลเท่าความเจียบสงบครั้งนี้ คล้ายท่านสามารถบังคับผู้ชนผู้กำลังจะฆ่าท่าน ณ เวลานั้น ฤทธิ์อำนาจของพระเป็นเจ้าไหลผ่านเข้ายังตัวท่าน

การแก้ต่างด้วยชีวิต

กจ 22:1-10

น.เปาโลแก้ต่างต่อผู้ชนผู้กำลังจะเอาชีวิตท่านมิใช่ด้วยการโต้แย้ง แต่ด้วยการเล้าหวนกลับไปถึงประสบการณ์ส่วนตัว และประสบการณ์ชีวิตนี้เอง เป็นคำโต้แย้งที่ไม่ต้องตอบข้อซักถามใดๆ การแก้ต่างครั้งนี้ เนื้อหาสาระดูคล้ายจะมีสิ่งที่แย้งกันอยู่ (Paradox) มี 2 ประการที่ทำให้เราเห็นความขัดแย้งนี้

1. เป็นการเห็นความจริงที่ว่า นักบุญเปาโลเป็นคนพวกเดียวกันกับคนที่ท่านกำลังพูดอยู่ด้วย ท่านเป็นชาวยิวและไม่เคยลืมความจริงข้อนี้ (2 คร 11:22/ ฟป 3:4,5) มาจากเมืองทาร์ซัส ซึ่งเป็นที่มีความสำคัญพอสมควร เป็นเมืองท่าที่สำคัญเมืองหนึ่งในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ตั้งอยู่ตรงปากแม่น้ำ ซิดนุส และเป็นทางเชื่อมต่อดนน้ำไปยังเอเชียไมเนอร์จากแม่น้ำยูเฟรติส (ตะวันออกกลาง) อีกทั้งเป็น เมืองมหาวิทยาลัยที่ใหญ่ที่สุดเมืองหนึ่งในโลกยุคโบราณ ท่านได้รับการอบรมมาเป็นรับบี โดยอาจารย์กามาเลียล ผู้เป็น “ความรุ่งโรจน์ของกฎหมาย” ซึ่งเพิ่งสิ้นใจไปได้ 5 ปีก่อนหน้านี้ น.เปาโลยังเล่าว่า ท่านเป็นผู้เบียดเบียนด้วยใจร้อนรนเพื่อเห็นแก่ขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ถึงตรงนี้น.เปาโลก็เป็นหนึ่งเดียวกับผู้ฟังที่เขาพูดอยู่ด้วยเรียบรอยแล้ว

2. เนื้อหากลับเน้นความจริงที่แฝงไว้ด้วยว่า น.เปาโลมีความแตกต่างจากผู้ฟังคือชาวยิวรากฐานความแตกต่างคือ ท่านถือเอาองค์พระคริสตเจ้าเป็นพระมหาไถ่ของมนุษย์ทั้งมวล และพระผู้เป็นเจ้า เป็นผู้ที่ทรงรักมนุษย์ทั้งมวล ส่วนผู้ฟังท่านมองดูพระเป็นเจ้าเป็นเพียงที่

รักของพวกยิวเท่านั้น พวกยิวยังต้องการกอดพระเป็นเจ้าเป็นสิทธิพิเศษของพวกเขาเพียงพวกเดียว และถือว่าใครที่เผยแพร่อภิสัทธาไปให้แก่อื่น ถือเป็นการดูหมิ่นพระองค์ และจากสิ่งนี้ความแตกต่างอีกสิ่งหนึ่งคือ ท่านกลับได้เห็น พระคริสตเจ้าหน้าต่อหน้าในวันที่ท่าน تابอด ในความรู้สึกหนึ่ง น.เปาโลนำตัวเองเข้าไปเป็นหนึ่งเดียวกับผู้ที่ท่านพูดอยู่ด้วย แต่ในอีกความรู้สึกหนึ่งท่านแยกตัวออกมาจากพวกเขา เหมือนคริสตชนมีชีวิตอยู่ในโลกแต่พระเป็นเจ้าแยกเขาออกมา และอภิเษกเขาให้ทำงานบางอย่างเป็นพิเศษคืองานนำ พระคริสตเจ้าไปให้ผู้อื่น

นักบุญเปาโลเล่าชีวิตตนเองต่อ

กจ 22 :11-21

อีกครั้งหนึ่งที่ น.เปาโลเน้นความเป็นหนึ่งเดียวกับผู้ฟังของท่าน โดยเล่าว่าเมื่อมาถึง ดามัสกัส ชายผู้แนะนำสอนท่านคือ อานาเนีย ท่านเป็นผู้อุทิศตนต่อกฎหมาย เป็นผู้ที่ชาวยิวรู้ว่าเป็นคนดี น.เปาโลเน้นความจริงว่าท่านมิได้มาเพื่อทำลายความเชื่อของบรรพบุรุษ แต่มาทำให้สมบูรณ์ ขณะที่เราอ่าน กจ 9 และ กท 1 เราจะพบว่า เมื่อกลับใจแล้ว 3 ปี ท่านได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากได้เข้าไปยังทะเลทรายอารเบีย และเป็นประจักษ์พยานที่ ดามัสกัส มาก่อนหน้านั้น

ตามคำเล่าของน.ลูกาในกจ 9 นี้ ท่านต้องไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ไปบ้านของท่านที่เมือง ทาร์ซัส เพราะเป็นอันตรายต่อชีวิตของตนเองเนื่องจากชาวยิวที่คิดร้าย แปลว่าในใจจริงๆ ท่านมิได้ปรารถนาจะตีจากพวกชาวยิวออกไปเลย ตามความคิดของท่าน ท่านไม่ได้ต้องการจะแยกตัวออกไป ท่านมั่นใจว่าประสบการณ์พบพระเยซูครั้งนั้น จะสามารถเปลี่ยนแปลงชาวยิวให้เชื่อเหมือนท่านได้ (กจ.9:22) แต่ พระเจ้าตรัสในข้อ 15 ว่าพระองค์ไม่ประสงค์เช่นนั้น แต่จะให้เขาไปประกาศแก่คนต่างศาสนา บรรดาภักดิ์และลูกหลานชาวอิสราเอล (กจ 26:2)

เปาโลจะพบชะตากรรมแบบใน ยน 1:11 คือ “พระองค์เสด็จมาสู่บ้านเมืองของพระองค์ แต่ประชากรของพระองค์ไม่ยอมรับพระองค์” ซึ่งน.ยอห์นหมายถึงองค์พระเยซู

เจ้า และเปาโลจะเป็น แบบนี้ด้วย จนกระทั่งวันหนึ่งท่านพูดถึงตัวท่านเอง เมื่อไปเทศน์ต่อ ชาวยิวแล้วไม่ประสบความสำเร็จว่า “จำเป็นที่เราจะต้องประกาศพระวาจาของพระเจ้า ให้ท่านฟังก่อนผู้อื่น แต่เมื่อท่านปฏิเสธไม่ยอมรับ และไม่คิดว่าตนเหมาะสมจะรับชีวิตนิรันดร เราจึงหันไปหาคนต่างศาสนา” (กจ 13:46)

วรรคที่ 14 เป็นการสรุปมิใช่ชีวิตของน.เปาโลเท่านั้น แต่สำหรับคริสตชนทุกคนด้วย มี 3 สิ่งต้องตระหนัก คือ

1. ที่จะรู้พระประสงค์ของพระเจ้า เป็นจุดหมายแรกของคริสตชนที่จะรู้พระประสงค์ของพระเจ้าและเชื่อฟังตาม
2. เพื่อจะเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรม จุดหมายแรกของคริสตชนในชีวิตประจำวันคือ ดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า ผู้ทรงกลับคืนชีพ
3. เพื่อจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า มีคำกล่าวของนักเทศน์ที่มีชื่อเสียงในการเทศน์ของเขาว่า เขาหยุดเป็นช่วงๆเหมือนจะคอยฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า คริสตชนจะฟังพระสุรเสียงของพระเจ้ายิ่งกว่าเสียงของโลก ว่าต้องการให้เขาทำอะไรและเดินไปไหน

คำโต้แย้งที่ทำให้ชาวยิวไม่พอใจ

กจ 22: 22-30

เพราะการเอ่ยถึงคนต่างชาตินี้เองทำให้ฝูงชนเดือดดาลยิ่งขึ้นไปอีก ไม่ใช่เพราะว่าชาวยิว ปิดกั้นไม่ให้เทศน์สอนแก่คนต่างชาติ แต่ที่พวกเขาขัดข้องก็คือการเอื้อเฟื้อให้คนต่างชาติเขามาเมื่อภิลิทธิ (รับความรอดพ้น) มาเป็นลูกของพระและเป็นประชากรของพระเป็นเจ้าแบบพวกเขา โดยไม่ต้องมาเข้าสุหนัต และถือกฎหมายของชาวยิวเสียก่อน หากเปาโลเทศน์ว่า ภาระเหล่านี้ ชาวต่างชาติต้องรับแบกไว้อะไรก็เรียบร้อยง่ายขึ้น แต่เป็นเพราะท่านเทศน์ว่า พระหรรษทานความรอดพ้นของคริสต์ศาสนามาถึงพวกเขาแล้ว ซึ่งทำให้ชาวยิวเดือดดาลมาก พวกเขาใช้วิธีแสดงความไม่พอใจที่ไซมาตลอด นั่นคือ ร้องตะโกนและโบกเสื้อผ้าพร้อมทั้งขว้างฝุ่นดินขึ้นไปในอากาศ

ผู้บัญชาการไม่เข้าใจภาษาอารามอิก และไม่เข้าใจว่านเปาโลพูดอะไร แต่สิ่งหนึ่งที่เขาเข้าใจก็คือ เขาจะไม่ยอมให้เกิดจลาจล และต้องดำเนินการทันทีกับคนที่เป็ต้นเหตุ ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจสอบสวนเปาโลด้วยเส้ นี้ไม่ใช่ขั้นตอนการลงโทษ แต่เป็นขั้นตอนของการเคนเอาความจริงที่ทรงประสิทธิภาพ เพื่อให้จำเลยยอมรับ เส้ทำมาจากสายหนังถัก สอดขึ้นกระดูกแหลมคม และลูกตะกั่วไว้ตามสาย น้อยคนที่จะรอดด้วยการยืนยันความบริสุทธิ์ของตน และหลายคนตายเพราะแผลที่เกิดจากการเขี่ยน

ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวคำของนักปราชญ์โรมันที่ชื่อ “ซีเซโร” “ เป็นความผิดที่จะจับกุมพลเมืองโรมัน และเป็นอาชญากรรมที่จะโบยตีผู้นั้น ความผิดเทียบเท่าการฆ่าคน” และย้ำต่อทันทีว่า ท่านเป็นพลเมืองโรมัน ผู้บัญชาการตกใจ ไม่ใช่เพียงเพราะเปาโลเป็นพลเมืองโรมันเท่านั้นซึ่งเกิดมาเป็นอิสระ แต่ผู้บัญชาการเอง ต้องใช้เงินซื้อมา และไ้ตัวเองให้เป็นอิสระภาพ ผู้บัญชาการจึงรู้ว่าตนกำลังจะทำผิดอย่างใหญ่หลวงแล้ว จึงปลดตรวนแก่น.เปาโล และตัดสินใจนำท่านไปยังสถานเฮเดริน เพื่อจะปิดปัญหานี้ไปให้พ้นตัว

มีบางเวลาที่นักบุญเปาโลพร้อมจะยืนยันถึงศักดิ์ศรีของท่าน แต่ไม่เคยอ้างเพื่อประโยชน์ของตน ท่านรู้ว่าท่านทำงานยังไม่เสร็จสิ้น วันหนึ่งท่านยินดียอมตายเพื่อพระคริสตเจ้า แต่ท่านฉลาดพอจะรู้ว่าอย่าเอาชีวิตไปโยนทิ้งตอนนี้

กฤษฎีของน.เปาโล

กจ 23: 1-10

มีการแสดงความกล้าอันไม่เกรงกลัวสิ่งใดในตอนนี้ ที่เปาโลได้แสดงออกต่อหน้าสถานเฮเดริน ท่านทำเหมือนคนที่กำลังเผาเรือตัวเองที่กำลังแล่นไปทะเล โดยการเริ่มต้นพูดว่า “พี่น้อง” อันแสดงว่าท่านอยู่ในระดับเดียวกับบุคคลในสถานเฮเดริน ทั้งๆที่ปกติต้องเริ่มต้นว่า “ท่านผู้ปกครองประชาชนและผู้อาวุโสแห่งอิสราเอล” เมื่อมหาสมณะสั่งให้ตบหน้าเปาโล ท่านจึงชี้ให้เห็นว่า มหาสมณะละเมิดกฎหมายเสียเอง เพราะในกฎหมายมีเขียนว่า “ใครตบหน้าชาวอิสราเอล เขากำลังตบพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า” ดังนั้นน.เปาโลจึงตอบโต้พวกเขาเป็นเสมือนกำแพงทาสีขาว ในสังคมอิสราเอลการสัมผัสคนตายจะเป็นมลทิน

และเรียกร่องการทำพิธีชำระมลทินนั้น ดังนั้นจึงมีธรรมเนียมนำสีขาวไปทาหลุมศพ เพื่อป้องกันมิให้ใครไปแตะต้องสัมผัสด้วยความเข้าใจผิด

เป็นความจริงที่ถือเป็นอาญาที่จะพุดหยาบคายต่อผู้ปกครองประชาชน (อพย. 22:28) เปาโลรู้ดีว่าอานาเนียสเป็นมหาสมณะ แต่อานาเนียสเป็นที่รู้จักทั่วไปว่าเป็นคนละโมบ , ขโมย นอโกง , ซิกแซ็กต่อทางการโรมัน

คำตอบของน.เปาโลจึงมีความหมายว่า ชายคนนี้อยู่ที่นี่ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยรู้มาก่อนว่า คนอย่างนี้จะมาเป็นมหาสมณะของอิสราเอล แล้วนั้น น.เปาโลก็ทำให้สภาชั้นเฮเดรินต้อง ชะงักจากสิ่งที่ท่านพุดไปเข้าหู ท่านพุดว่าท่านเป็นฟาริสี เพราะรู้ว่าในสภาชั้นเฮเดรินมีทั้งฟาริสี และซัดดูสี และทั้งสองพวกมีความเชื่อที่ขัดแย้งกัน

- ฟาริสีเชื่อว่า กฎหมายยังมาจากคำสอนที่สอนสืบต่อมาด้วยปาก
 - ซัดดูสี เชื่อเฉพาะกฎหมายที่เขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น
 - ฟาริสีเชื่อถึง ชะตาชีวิตที่กำหนดไว้แล้ว (Predestination)
 - ซัดดูสี เชื่อเรื่องอำนาจใจของมนุษย์ว่าสามารถเลือกได้
 - ฟาริสี เชื่อในเทวดาและจิตภุติ
 - ซัดดูสี ไม่เชื่อเรื่องเทวดา
- แต่ยิ่งกว่านั้น ฟาริสี เชื่อเรื่องการกลับคืนชีพ

แต่ซัดดูสี ไม่เชื่อ

ดังนั้นเปาโลจึงอ้างว่าท่านเป็นฟาริสี เพราะมีความหวังในการกลับคืนชีพหลังความตายที่ท่านกำลังเผชิญอยู่ ผลปรากฏว่า สภาชั้นเฮเดรินเลยแบ่งเป็น 2 ฝ่าย และในการโต้เถียงอย่างรุนแรงส่งผลให้ น.เปาโลเกือบถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เพื่อจะช่วยเหลือจากความรุนแรง ผู้บัญชาการ จึงนำเปาโลกลับไปยังค่ายทหาร

แผนรายถูกเปิดเผย

กจ 23 :11-24

ตรงนี้มีเรามีข้อคิด 2 ประการ

1. เราจะเห็นแผนที่ชาวยิวต้องการกำจัดเปาโล ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เห็นว่าการฆาตกรรมเป็นความชอบธรรม หากพบว่าใครเป็นอันตรายต่อสังคม — ศีลธรรมและชีวิต พวกเขาถือว่าเป็นสิ่งถูกต้องหากจะกำจัดออกไป ดังนั้นชายฉกรรจ์ 40 คน ถือคำสาบานว่าจะทำให้สำเร็จ การสาบานนี้เรียกว่าเคเร็ม (Cherem) เมื่อใครถือคำสาบาน เขาจะต้องกล่าวว่า “ขอพระเจ้าลงโทษข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าไม่ถือตามที่ตั้งใจทำนี้” พวกเขาสาบานว่าจะไม่กินไม่ดื่มและอยู่ภายใต้คำสาบานต่อพระเจ้า จนกว่าจะฆ่าเปาโลสำเร็จ โชคดีที่แผนถูกเปิดเผยโดยหลานของน.เปาโล

2. เราเห็นแผนของทางการโรมัน ไม่ยอมให้ใครละเมิดระบบยุติธรรม เปาโลเป็นนักโทษ แต่มีสัญชาติโรมัน จึงถือเป็นพลเมืองโรมัน และครั้งนี้ผู้บัญชาการกองพันจัดกองทหารนำตัวท่านไปเมือง ซีซารียา เพื่อให้เฟลิกซ์สอบสวน นำแปลกใจในความเกลียดชังมากมายของชาวยิว “ประชากรเลือกสรรของพระเจ้า” ซึ่งแตกต่างกันมากกับระบบยุติธรรมที่ยอมให้ใช้กฎหมายไม่ได้ของผู้บัญชาการ..ความเกลียดชัง เอ่อล้นในดวงตาของชาวยิว

จดหมายของผู้บัญชาการกองพัน

กจ 23:25-35

จวนผู้ว่าราชการโรมันในแคว้นยูเดียมิได้อยู่ที่เยรูซาเล็ม แต่อยู่ที่เมืองซีซารียา ศาลนี้เคยเป็นวังที่สร้างโดยกษัตริย์เฮโรดมหาราช เกลาดิอุส ลิเซียส เขียนจดหมายอย่างยุติธรรมชัดเจนและพลม้าสื่อสารก็นำไป ประมาณ 35 ไมล์จากเยรูซาเล็มถึงอันทิปาตริสและอีก 25 ไมล์จากอันทิปาตริสไปถึงเมืองซีซารียา ระหว่างทางไปอันทิปาตริส ค่อนข้างอันตรายและมีชาวยิวอาศัยอยู่ หลังจากช่วงนั้นเมืองก็เป็นที่ราบโล่งไม่เหมาะที่จะชุมนุมโจมตี ดังนั้นที่เมืองอันทิปาตริสกองทัพหลักจึงเดินทางกลับ เหลือแต่พลม้าที่ทำหน้าที่ดูแลต่อไปเท่านั้น

ผู้ว่าราชการที่น.เปาโลจะต้องไปพบคือ เฟลิกซ์ ชื่อของเขาเป็นที่เล้าขานตลอด 5 ปีที่ท่านปกครองแคว้นยูเดีย และ 2 ปีก่อนหน้านั้นปกครองแคว้นสะมาเรีย โคนย้ายไปแคว้นยูเดีย 2 ปีก่อนจะพ้นวาระที่นี้ ชีวิตช่วงเริ่มต้นเป็นทาส พี่ชายชื่อปัลลาส เป็นสหายโปรดของจักรพรรดิเนโร อาศัยอิทธิพลของปัลลาส เฟลิกซ์หลุดพ้นจากทาสมาเป็นอิสระและมาเป็น

ผู้ว่าราชการ เขาเป็นทาสคนแรกในประวัติศาสตร์ที่ได้เป็นผู้ว่าราชการแคว้นปกครองของ จักรวรรดิโรมัน ทาซิตัส นักประวัติศาสตร์โรมัน พูดถึงเขาว่า “เขาบริหารพระราชอำนาจของกษัตริย์ด้วยจิตใจของคนเป็นทาส” ได้แต่งงานกับราชินี 3 คน คนแรกเราไม่รู้จักชื่อ คนที่สองคือหลานของแอนโทนีและคลีโอพัตรา คนที่สามชื่อ ดรอสซิลลา ลูกสาวของ เฮโรดอกริปาที่ 1 เฟลิกซ์คนนี้เป็นคนไม่มีธรรมะและสามารถจ้างหัวขโมยให้ฆ่าแม่ผู้ที่สนับสนุน โกลซีด คนแบบนี้เองที่เปาโลกำลังจะเผชิญหน้าด้วยที่ซีซารียา

คำป้อยอและคำปรักปรำเท็จ

กจ 24:1-9

เทอร์ทูลลัส เริ่มพูดคุยยกยอซึ่งทั้งเขาและเฟลิกซ์ ต่างก็รู้อยู่แก่ใจว่าไม่จริง เขาอ้างความเท็จว่า ชาวอียิปต์กุมมน.เปาโล ฉากที่ลานพระวิหารก็ห่างไกลความจริงของการกลุ่มรุมทำร้ายมากกว่าจะจับกุม

ขอกล่าวหาที่ยกมาปรักปรำเปาโลก็ไม่เป็นความจริงด้วยเล่ห์เหลี่ยม 3 ประการ

1. เปาโลคือผู้ก่อกวนและต้นเหตุของปัญหา ซึ่งจัดเปาโลไว้ในพวกไม่น่าไว้วางใจ ผู้จุดไฟ ปลุกระดมอย่างต่อเนื่องให้ประชาชนก่อจลาจล เทอร์ทูลลัสรู้อยู่แก่ใจดี สิ่งหนึ่งซึ่งกรุงโรมจะไม่ยอมอย่างเด็ดขาดคือ ความไม่สงบของพลเมือง ประเด็นใดที่เป็นชนวนลูกธนูโรมจะยอมไม่ได้ เทอร์ทูลลัสรู้ว่านี่คือเรื่องโกหก แต่เป็นขอกล่าวหาที่มีประสิทธิภาพมาก

2. น.เปาโลเป็นผู้นำกลุ่มของพวกนาซารีน (Nazarenes) ซึ่งจะทำให้น.เปาโลถูกจัดอยู่ในขบวนการแมสซีอาห์ และโรมันรู้ว่าพวกแมสซีอาห์เท็จเทียมจะเป็นสาเหตุของความโกลาหลวุ่นวายเพียงใด พวกเขาสามารถปลุกระดมประชาชนให้ลุกฮือด้วยประเด็นทางศาสนา และนำไปสู่อารมณ์พร้อมจะนองเลือด โรมจะไม่ยอมเฉยเมยต่อขอหาเหล่านี้ อีกครั้งที่เทอร์ทูลลัสรู้ว่านี่โกหก แต่เป็นขอหาที่ได้ผลอย่างยิ่ง

3. น.เปาโลเป็นผู้คูหมิ่นพระวิหาร คณะสงฆ์คือพวกซัดดูสี การคูหมิ่นพระวิหาร คือการล่วงละเมิดสิทธิและกฎหมายของพระสงฆ์และของกรุงโรม เทอร์ทูลลัสหวังว่าจะยืนอยู่

ข้างเดียวกับพรคนิยมโรมัน การปรักปรำข้อหาเหล่านี้อันตรายมากเพราะเป็นความจริงเพียงครั้งเดียวและบิดเบือนความจริง

น.เปาโลโต้ข้อกล่าวหา

กจ 24: 10-21

ในข้อ 19 “คนที่พบข้าพเจ้าคือชาวยิวบางคนจากแคว้นเอเชีย...” คือประเด็นที่น.เปาโลแม่นยำมาก คือท่านเพียงเล่าความจริงในการตอบข้อกล่าวหาเหล่านั้น แต่ประเด็นข้อกล่าวหาไม่ตรงกับสิ่งที่ท่านทำเลย ท่านกำลังถวายเป็นเครื่องบูชา และนำเงินบริจาคนำมาช่วยผู้ขัดสนในเยรูซาเล็ม ไม่มีอะไรที่แสดงว่าท่านก่อความวุ่นวาย หรือละเมิดพระบัญญัติ มีแต่กำลังปฏิบัติพระบัญญัติ ส่วนคนที่มาจากเอเชียที่กล่าวหาที่น่าจะอยู่ที่นี้ และที่มาก็มีปัญหาเดียวคือท่านเชื่อและหวังในการกลับคืนชีพตอนสอบสวนท่านที่สภาชั้นเฮเดริน ณ กรุงเยรูซาเล็ม

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาด้วยตนเองอย่างมีพลัง ด้วยอาการที่ไม่เคยเสียกำลังใจหรือยอมจำนน ทั้งๆที่กิจการดีงามถูกตีความไปอย่างชั่วร้าย เราจะเห็นสติและความเข้มแข็งของท่าน

ความชั่วจนถึงที่สุดของเฟลิกซ์

กจ 24:22-27

เฟลิกซ์ไม่มีเมตตาต่ออน.เปาโล แต่คำเทศน์ของเปาโลกลับมีอำนาจต่อมโนธรรมของเฟลิกซ์ ภรรยาของท่านครุสซิลลา เป็นธิดาของกษัตริย์เฮโรดอากริปปาที่ 1 เธอเคยแต่งงานกับอาซิซุส กษัตริย์แห่งเอเมธา แต่เฟลิกซ์มีผู้เชี่ยวชาญเวทย์มนต์ ชื่ออโทมอสทำให้นางละจากอาซิซุสมาอยู่กับเฟลิกซ์น่าประหลาดว่า น.เปาโลเสนอหลักศีลธรรมสูงส่งของพระเจ้าและเฟลิกซ์ก็หวาดกลัว

เป็นเวลา 2 ปีที่น.เปาโล ถูกจองจำอยู่ที่เมืองซีซารียา และเฟลิกซ์ก็วางเฉยกับเรื่องนี้ นานๆก็นึกถึงขึ้นมาบ้าง มีการถกเถียงกันว่าซีซารียาเป็นเมืองของคนกรีกหรือคนยิว ชาวยิวและกรีกก็ถ่วงอำนาจกันไปมา มีกลุ่มจลาจลเป็นพักๆ แต่เป็นกลุ่มยิวที่ชนะในที่สุด

เฟลิกซ์ก็เลยส่งกำลังเพื่อช่วยชาวต่างชาติ ยิวนับพันถูกฆ่าและกองทัพพร้อมความเห็นชอบสนับสนุนของเฟลิกซ์ เขาปล้นชิงข้าวของจากบ้านชาวยิวที่ร่ำรวยในเมืองนั้น

ชาวยิวโดนกระทำก็ตอบโต้เหมือนกับแคว้นที่ชาวโรมันปกครองทุกแคว้นในโลก นั่นคือ รายงานความเลวร้ายนี้ไปยังกรุงโรม นั่นคือเหตุผลว่าทำไมน.เปาโลจึงยังคงถูกเฟลิกซ์จองจำ อยู่ในคุก ทั้งๆที่ เฟลิกซ์รู้ว่าน.เปาโลควรจะได้รับการปล่อยตัว แต่ก็ไม่แก้ความผิดด้วยการเอาใจ ชาวยิวคือขังเปาโลต่อไป

การเอาใจชาวยิวนี้ ไม่ช่วยอะไร เขาถูกปลดจากผู้ว่าราชการ และอิทธิพลของ “ปัลลาส”

พี่ชายของเขาก็ช่วยได้แค่ให้เฟลิกซ์รอดพ้นจากการถูกลงโทษประหารชีวิต

ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ไปยังจักรพรรดิ

กจ 25:1-12

เฟสตุสเป็นคนละแบบกับเฟลิกซ์ เราไม่รู้เรื่องของเขาเพียงเล็กน้อย แต่อะไรที่เรารู้อยู่แน่ๆ ได้ว่าเขาเป็นคนยุติธรรมและเที่ยงตรง เขาตายหลังจากเขาทำหน้าที่ผู้ว่าราชการได้เพียง 2 ปี และตายไปพร้อมกับความไม่ค้างพร้อย ชาวยิวพยายามจะฉวยความได้เปรียบจากเขา โดย โนมนาวเขาให้ส่งน.เปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม แต่เฟสตุสเป็นชาวโรมัน มีสัญชาติญาณของ ชาวโรมันเรื่องความยุติธรรม และเขาบอกให้ชาวยิวมาที่ซีซารียาและต่อสู้คดีของพวกเขาที่นั่น จากคำตอบของน.เปาโล เราสรุปข้อกล่าวหาอันร้ายแรง ซึ่งพวกยิวปรักปรำท่านว่า เป็นคนสอนความเชื่อผิดไปจากบรรพบุรุษ คูหมิ่นพระวิหาร และปลุกปั่นเพื่อก่อกบฏ ไม่ต้องสงสัยจากมุมมองนี้ ข้อแรกนั้นเป็นความจริง ซึ่งเท่ากับไม่เคารพกฎหมายของโรมัน แต่ 2 ข้อหลังเป็นเท็จ

เฟสตุสไม่มีความปรารถนาจะปะทะกับชาวยิว ตั้งแต่วันแรกของการเข้ารับหน้าที่ผู้ว่าราชการ และเสนอการประนีประนอม คือจะให้เปาโลเตรียมตัวไปกรุงเยรูซาเล็ม แต่สำหรับน.เปาโลรู้ว่าสำหรับท่านแล้วไม่มีอะไรยุติธรรมที่เยรูซาเล็มอย่างแน่นอน และท่านก็ตัดสินใจครั้งสำคัญ หากพลเมืองโรมันรู้สึกว่าเขาจะไม่ได้ได้รับความยุติธรรมในศาลตามเขตปกครองต่างๆ เขาสามารถอุทธรณ์โดยตรงไปยังจักรพรรดิ หากคนผู้นั้นเป็นฆาตกร โจรสลัก หรือโจรที่ถูกจับได้คาหนังคาเขาการอุทธรณ์นี้จะเป็นโมฆะ ในกรณีอื่นผู้ปกครองท้องถิ่น

จะต้องยอมรับและส่งคำร้องอุทธรณ์มายังกรุงโรม เพื่อให้จักรพรรดิทรงวินิจฉัยตัดสินใจด้วยพระองค์เอง เมื่อเนเปาโลร้อง อุทธรณ์ควาว่า “ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ต่อจักรพรรดิ” เฟสตุสไม่มีทางเลือก และดังนั้นเนเปาโลก็ได้ทำสิ่งที่เขาใฝ่ฝันเอาไว้ในชีวิต แต่ด้วยสถานการณ์แตกต่างจากที่เขาเคยฝันเอาไว้โดยสิ้นเชิง และเขาก็ได้ก้าวเท้าก้าวแรกเข้าไปยังถนนมุ่งสู่กรุงโรมเพื่อขึ้นศาล

เฟสตุสและอากริปปา

กจ 25: 13-21

อากริปปาเป็นกษัตริย์ของพื้นที่เล็กๆของปาเลสไตน์ ซึ่งกินพื้นที่กาลิลี และเพอเรีย แต่เขา รู้ดีว่าที่เขายังคงมีตำแหน่งอำนาจจำกัดอยู่ได้นี้เพราะบารมีของกรุงโรม กรุงโรมยังคงให้กษัตริย์ดำรงอยู่ และหากจัดแจงยกย้ายก็ไม่ลำบากอะไร เป็นธรรมเนียมที่กษัตริย์ในพื้นที่จะเสด็จเยี่ยม ผู้ว่าราชการกรุงโรม คนใหม่ที่ย้ายเข้ามาในพื้นที่

เบอร์นิสเป็นน้องสาวของดรูสซิลลา ภรรยาของเฟลิทซ์ และยังคงเป็นน้องสาวของอากริปปาเองด้วย เฟสตุสรู้ว่าอากริปปาจะมีความรู้ใกล้ชิดสนิทสนมกับความเชื่อและข้อปฏิบัติของชาวยิว โดยมีจุดประสงค์จะปรึกษากรณีของเนเปาโล เขาเล่าให้อากริปปาฟังถึงเรื่องที่เกิดขึ้นจนมาถึงการอุทธรณ์ต่อจักรพรรดิของเนเปาโล พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ท่านจะถูกนำตัวไปต่อหน้าผู้ว่าราชการและเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ เพราะเราเป็นเหตุ เพื่อเป็นพยานยืนยันแก่เขา และแก่บรรดาคนต่างชาติ ต่างศาสนา” (มธ 10:18) การทำนายที่ยากจะรับก็กลับกลายเป็นจริง แต่คำสัญญาว่าจะมีความช่วยเหลือ ก็ยังมีตามมาอย่างเต็มเปี่ยม “เมื่อเขาจะมอบท่านที่ศาลนั้น อย่าวิตกกังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร สิ่งที่ท่านพูดนั้นจะได้รับการคล้อยใจในเวลานั้นเอง เพราะท่านจะมีได้พูดด้วยตนเองแต่พระจิตของพระบิดาของท่านจะตรัสในท่าน”

เฟสตุสหาวัตถุประสงค์เขียนรายงาน

กจ 25:22-27

เฟสตุสได้ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก เป็นกฎหมายของโรมกำหนดว่า หากใครอุทธรณ์ต่อซีซาร์ และส่งตัวไปกรุงโรมจะต้องมีรายงานคดีเกี่ยวกับข้อกล่าวหาผู้นั้น ปัญหาของเฟสตุสคือ จนบัดนี้ยังไม่พบข้อหาอะไรที่จะเขียนส่งไป นี่เป็นสาเหตุที่ต้องมาพบเพื่อหารือกัน

นี่เป็นฉากที่ค่อนข้างหรรษาฉากหนึ่งในพันธสัญญาใหม่ คือ กษัตริย์อากริปปา และพระราชินีเบอร์นิส เสด็จมาเยี่ยม พวกเขาคงฉลองพระองค์สีม่วงยาวของราชวงศ์ สวมมงกุฎลอมทอง ไม่ต้องสงสัยเลย ฝ่ายเฟสตุสก็คงฉลองเสื้อคลุมสีแดงเข้ม ซึ่งผู้ว่าราชการโรมันจะสวมเฉพาะงานราชการสำคัญ เคียงข้างอากริปปาก็คือผู้ติดตามเป็นชาวยิวผู้มีอิทธิพล เคียงข้างเฟสตุสคงจะเป็นผู้บัญชาการกองทหาร 5 หมู่ซึ่งประจำการอยู่ในซีซาร์เรีย และฉากหลังจะมีแนวทหารและทิวธงกองพันของราชองครักษ์ในพิธีการ

ฉากเช่นนี้ น.เปาโล ชาวยิวตัวเล็กๆข้างเย็บกระโจมผ้าใบถูกถามไซ้ที่ข้อมือ และณวินาทีนั้นท่านต้องพูด เป็นน.เปาโลนี่เองที่ครอบครองเวทีตัวจริง เมื่อใครคนหนึ่งมีพระคริสตเจ้าในดวงใจ และพระเจ้าทรงประทับข้างเรา เขาผู้นั้นจะมีพลังอำนาจที่ผู้คนควรจะต้องเกรงกลัวพระเจ้าในตัวเขา

คำแก้ต่างของผู้กลับใจ

กจ 26:1-11

บุคลิกอันสำคัญอันหนึ่งของบุคคลในพันธสัญญาใหม่ที่เราถือว่าเป็นสิ่งพิเศษคือ พวกเขาไม่เคยกลัวที่จะเล่าว่าครั้งหนึ่งเขาเคยทำอะไร ณ ตรงนี้ต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา น.เปาโลสารภาพอย่างเปิดเผยจริงใจว่าท่านเคยตั้งใจเบียดเบียนคริสตชนให้หมดไป

คนที่กลับใจจากการเคยใช้ชีวิตไม่ดีมาก่อน แล้วมาอยู่ในหนทางของพระคริสตเจ้า เขาเชื่อว่าพระคริสตเจ้าทรงเปลี่ยนเขา และพระองค์ไม่ทรงสามารถละอายในชีวิตหนหลังของเขา นั่น ดังนั้นเขาก็ไม่ควรละอายที่จะให้ชีวิตของเขาเป็นแบบอย่าง และประจักษ์พยานความรักของพระที่มีต่อเขา

ส่วนคนที่คิดว่าตัวเองจะเปลี่ยนไม่ได้ ก็จงรู้ว่าพระคริสตเจ้าทรงทำได้

เนื้อหาตอนนี้นักบุญเปาโลยืนยันว่า แก่นชีวิตทั้งหมดของท่านคือ การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระคริสตเจ้า ท่านเป็นพยานต่อผู้ที่ไม่ใช่มีชีวิตอยู่แล้วตาย แต่เป็นประจักษ์พยานแก่ผู้ที่ทรงชีวิตอย่างรุ่งโรจน์และดำรงอยู่ตลอดไป สำหรับนักบุญเปาโลทุกวันคือวันปัสกา

ยอมเพื่อรับใช้พระองค์

กจ 26 : 12-18

ย่อหน้านี้เต็มไปด้วยสิ่งที่น่าสนใจ

1. ข้อ 12 “ข้าพเจ้าได้รับมอบอำนาจและภารกิจจากบรรดาหัวหน้าสมณะ” ภาษากรีกใช้คำว่า **Apostolos** ตามตัวอักษรแปลว่า คนที่ถูกส่งไป เช่นทูต เป็น **Apostolos** หรือ **Apostle** ที่น่าสนใจคือผู้แทนจากสภาชั้นเฮเดริน พระคัมภีร์ใช้ศัพท์เทคนิคด้วยคำว่า **Apostle** ซึ่งหมายความว่า น.เปาโลเริ่มการเดินทางของท่าน ในฐานะทูตของสภาชั้นเฮเดริน และจบลงด้วยการเป็นธรรมทูตของพระเจ้า

2. น.เปาโลกำลังรีบเดินทางตอนเที่ยงวัน คนรีบร้อนเท่านั้นที่ทำแบบนี้ เพราะคนเดินทางเขาจะพักผ่อนตอนเที่ยงวันจะเห็นว่าท่านคงร้อนใจในภารกิจเบียดเบียนคริสตชนอันนี้ ท่านคงจะรีบเร่งทำเรื่องรุนแรงเหล่านี้ให้ลุล่วงไปเพื่อดับความร้อนใจอันนี้

3. พระคริสตเจ้าผู้กลับคืนพระชนม์ ตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าจะต้องเจ็บตัวเหมือนวัวถีบปฏัก” (ข้อ 14)

เมื่อวัวหนุ่มเข้าเทียมแอกครั้งแรก มันพยายามจะถีบเพื่อเอาแอกออก หากเป็นแอกที่มีคันไถข้างเดียว คนจับคันไถจะถือไม้ปลายแหลมยาวยื่นเข้าไปใกล้กับเท้าวัว เพื่อว่าทุกครั้งที่มีมันถีบก็จะตีมันเข้ากับปฏัก หากเป็นแอกเทียมเกวียน ขางหน้าเกวียนก็จะมีไม้คานเสียบปฏักไม่เอาเพื่อจะตีมันด้วยเวลามันเตะ วัวหนุ่มเรียนรู้ที่จะยอมจำนนด้วยความเจ็บปวด และเปาโลก็เช่นกัน

ข้อ 17 และ 18 ให้ข้อสรุปที่สมบูรณ์ถึงสิ่งที่พระคริสตเจ้าได้กระทำต่อมนุษย์

A). พระองค์ทรงเปิดตาของเขา เมื่อพระคริสตเจ้าเสด็จมายังชีวิตมนุษย์ พระองค์ทรงโปรดให้เขาได้เห็นในสิ่งที่เขาไม่เคยได้เห็นมาก่อน

B). พระองค์ทรงนำเขาออกจากความมืด เข้าสู่ความสว่างก่อนมนุษย์จะพบพระคริสต์เจ้า เหมือนว่าเขากำลังเผชิญหน้ากับหนทางมืด หลังจากพบพระคริสต์เจ้าแล้ว เขามุ่งตรงไปยังแสงสว่าง และหนทางเดินของเขาก็แจ่มชัดต่อหน้าเขา

C). พระคริสต์เจ้าทรงถ่ายเทพลังของพระองค์ลงในตัวเขา แทนพลังของซาตาน ซึ่งครั้งหนึ่งความชั่วร้ายเอาเขามาเป็นทาส แต่บัดนี้พลังชัยชนะของพระเจ้าทรงส่งเขาให้ดำเนินชีวิตในชัยชนะของความคิด

D). พระองค์ทรงประทานการอภัยบาปและให้เขามีส่วนในความศักดิ์สิทธิ์ การลงโทษเนื่องจากบาปในอดีตพินาศไป และในอนาคตชีวิตได้รับการฟื้นฟูใหม่ และได้รับการชำระให้บริสุทธิ์

ภารกิจที่ได้รับ

กจ 26:19-23

เราได้ขอสรุปชัดเจน ถึงแก่นแท้ของข่าวดี ที่น.เปาโลประกาศ

1). น.เปาโลเรียกร้องให้ผู้คนกลับใจ (Repent) คำนี้ภาษากรีกตามตัวอักษร คือ **เปลี่ยนใจ (Change one's mind)** กลับใจหมายถึงสำนึกถึงชีวิตที่เรากำลังดำเนินอยู่ว่าผิด และดังนั้นเราจะต้องรับค่านิยมแห่งการดำเนินชีวิตใหม่โดยสิ้นเชิง และเพื่อจะหยุดชีวิตเก่าเกี่ยวกับ 2 สิ่ง คือ การเสียใจ (Sorrow) ในสิ่งที่เราเคยทำ และอีกสิ่งหนึ่งคือ แกะใจ (Resolve) ที่พระหรรษทานของพระเป็นเจ้า เราจะได้กลับเปลี่ยน

2). ทรงเรียกร้องให้สัตบุรุษ **หันมาสู่พระเจ้า** บ่อยๆเราหันหลังให้พระเจ้า อาจเป็นเพราะเราละเลยสะเพร่า เป็นไปได้ที่เราอาจจะเตลิดไปอย่างอิสระยังดินแดนอื่นไกลทางวิญญาณ แต่ น.เปาโลเรียกร้องเรา ผู้คิดว่าพระไม่สำคัญสำหรับชีวิตเรา ให้ตระหนักว่าพระเป็นเจ้าเป็นทุกสิ่งของเรา

3). ท่านเรียกร้องสัตบุรุษให้ปฏิบัติกิจการที่แสดงว่ากลับใจอย่างแท้จริง เครื่องพิสูจน์ว่ากลับใจอย่างแท้จริงและหันกลับมาหาพระเจ้า คือ รูปแบบการดำเนินชีวิต แต่การปฏิบัตินี้

มิใช่ใครไปแสดงออกด้วยการไปมีกฎหมายอะไรใหม่ๆ พวกเขาเป็นเพียงผลของความรักใหม่
มนุษย์เริ่มมารู้จักความรักของพระเจ้าในพระคริสตเยซูเจ้า เขาเห็นว่าหากเขาทำบาปเขาไม่
เพียงแต่ละเมิดกฎหมายแต่เขาทำร้ายดวงพระทัยพระเป็นเจ้า

พระมหากษัตริย์ทรงประทับใจ

กจ 26:24-31

เนื้อหาไม่มีอะไรมากในตอนนี้อีกเท่ากับ บรรยายการที่ผู้อ่านรู้สึกได้ถึงความเป็นนักโทษ
ที่เต็มไปด้วยพลังพิเศษ น.เปาโลเป็นนักโทษขณะนั้นท่านถูกตีตรวน แต่กลับพูดได้อย่าง
ชัดเจนหมดจด และน่าประทับใจ เป็นบุคลิกที่จับได้ว่าท่านน่าจะเป็นผู้บริสุทธิ์ เฟสตัส มิได้
พูดกับท่านเหมือนท่านเป็นอาชญากร แน่แน่นอนว่าเขาต้องรู้ประวัติ น.เปาโลว่าเป็นรับใช้ที่
ได้รับการอบรมมาอย่างดี และไม่ต้องสงสัยเลยเขาคงจะต้องได้เห็นห้องพักของ น.เปาโล เต็ม
ไปด้วยม้วนหนังสือและแผ่นหนังบันทึกอักษรอันเป็นข้อเขียนของคริสตชนยุคแรกๆ อากริป
ปาดังใจฟัง น.เปาโลมากกว่าฟังคำให้การและในที่สุดเรื่องนี้ก็กลายเป็นสถานการณ์ง่ๆกัน
และพบเพียงว่าไม่เห็นเหตุผลใด ๆ ว่าทำไม น.เปาโลจะต้องไปขึ้นศาลที่กรุงโรมหรือศาลใดก็
ตาม น.เปาโลมีพลังเมื่อยื่นเด่นกว่าใครในสถานการณ์ต่างๆ คำพูดที่ไซบ่งว่ามีพลัง ภาษากรีก
ในพระคัมภีร์ใช้คำว่า Dunamis เป็นศัพท์ที่กลายมาเป็นคำว่า Dynamite (ระเบิด) ใน
ภาษาอังกฤษ บุรุษผู้มีพระคริสตเจ้าผู้เสด็จขึ้นพระชนมชีพ ประทับเคียงข้างจะไม่เกรงกลัว
ผู้ใด

เริ่มต้นเดินทางครั้งสุดท้าย

กจ 27:1-8

น.เปาโลลงเรือเดินทางครั้งสุดท้าย 2 สิ่งเกิดขึ้นในย่อหน้านี้

1. ความใจดีของคนแปลกหน้า ตลอดการเดินทาง ยูเลียส นายร้อยโรมันปฏิบัติกับ น.
เปาโลด้วยเมตตาและเคารพท่าน มิได้ปฏิบัติแบบการควบคุมตัวโดยทั่วไป นายร้อยคนนี้อยู่
กองร้อยของจักรพรรดิ คงจะทำหน้าที่ประสานงานระหว่างกองทัพจักรพรรดิและกองทัพ

ตามแวนแคว่นปกรองต่างๆ ถ้าเป็นเช่นนั้น ยูเลียสคงจะมีประสบการณ์มานานและมีประวัติดีในกองทหาร เมื่อเปาโลและยูเลียสมาพบกัน คนกลางจะรับรู้ถึงคนกลางที่ตนเผชิญหน้าอยู่ด้วย

2. การอุทิศตนของอาริสทราคัส น่าสังเกตว่าอาริสทราคัสเดินทางเที่ยวเดียวติดตามน.เปาโล ไม่มีขากลับคือการเดินทางครั้งสุดท้ายเพื่อติดตามช่วยเหลือน.เปาโลจุดตั้งท่าสรับใช้นาย เขาเลือกที่จะรับใช้เปาโลทั้งๆที่รู้ว่าจะไม่มีการกลับ ความรักครั้งนี้ถือว่ารับใช้จุดทาส

นี่เป็น 2 สิ่งที่นำความอึ้งใจแก่เปาโลเมื่อเริ่มเดินทาง เมื่อถึงเมืองไซดอน ทำเรือต่อไปซีอมีรา ไม่ค่อยราบรื่นเพราะกระแสน้ำช่วงนั้นเป็นลมตะวันตกด้านทิศทาง เลยต้องอ้อมไปด้านหลังเกาะไซปรัส ซึ่งเป็นเส้นทางซิกแซกเลียบชายฝั่ง พอมาถึงเมืองท่ามีรา ก็พบเรือมาจาก อเล็กซานเดรียมุ่งสู่กรุงโรม น่าจะเป็นเรือบรรทุกพืชผลและข่าวสาร สำหรับอียิปต์แล้วก็เหมือนอู่ข้าวอู่น้ำของอิตาลี ถ้าเราดูแผนที่เราจะเห็นเส้นทางยาวไกลทีเดียวที่เรือจะต้องแล่นไป ลมแรงทำให้เรือเดินทางไปตามทางที่วางแผนไว้ไม่ได้ ต้องค่อยๆแล่นโผล่มตะวันตกมาทางใต้ของ เกาะครีต ถึงท่าเรือเล็กที่มีชื่อว่า ทางาม

พายุกระหน่ำกลางทะเล

กจ 27:9-20

แน่นอนว่าน.เปาโลเป็นผู้มีประสบการณ์เดินทางไกลในทะเล การถือศีลของชาวยิวนั้นอยู่ในเทศกาลชดเชยบาป (ลนต 16:29-31 ตกอยู่ราวปลายเดือนก.ย.) แต่ปีนั้นมันตกอยู่ราวต้นเดือนตุลาคม ตามหลักปฏิทินของการเดินเรือจะออกเรือได้ไม่มีปัญหาหลังเดือนกันยายน แต่เป็นไปได้ในเดือนพฤศจิกายน ยังต้องคิดถึงด้วยว่าเรือโบราณไม่มีอุปกรณ์ช่วยเหลือ เช่น เข็มทิศหรือเครื่องวัดกระแสน้ำในวันเมฆทึบและขมุกขมัว พวกเขาจึงแก้ปัญหาไม่รู้จะทำอะไร เป็นคำแนะนำของเปาโลว่าน่าจะคอยอยู่ที่ทางาม จนถึงหน้าหนาวและค่อยไป แต่เราทราบว่าเรือสินค้าจาก อเล็กซานเดรีย คงมีสัญญาส่งสินค้าไปยังกรุงโรมตามกำหนด นายร้อยเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงบนเรือเป็นผู้ออกคำสั่ง เปาโลเป็นเพียงนักโทษภายใต้การจับกุม แต่ก็ยังให้ท่านได้พูดเมื่อปรึกษากัน แต่ทางามเป็นท่าเรือที่ไม่เหมาะสมจะหยุดเรือ ทั้งไม่มี

เมืองใดใกล้ๆที่จะให้ลูกเรือพักในฤดูหนาว ดังนั้นนายร้อยปฏิเสศคำแนะนำของเปาโลและ
ถือเอาคำแนะนำของกัปตันและเจ้าของเรือสินค้า คือเล่นต่อไปเทียบชายฝั่งมุ่งยังเมืองฟินีซ
ท่าเรือของเกาะครีต ซึ่งมีเมืองใหญ่กว่าและอำนวยความสะดวกมากกว่า

แต่ลมใต้ที่ไม่คาดคิดพัดมา ทำให้คุณมีความหวังจึงออกเล่น แต่ก็พบกับลม
ตะวันออกเฉียงเหนือเข้าอย่างน่ากลัว จนกลายเป็นพายุพัดกระหน่ำเรือจนควบคุมไม่ได้ ทุก
คนกลัวว่าจะถูกพัดไปยังหาด ซีร์ติส ของอัฟริกาเหนือ(ลิเบีย) ซึ่งมีเรือมาอัปปางที่นี้จน
กลายเป็นสุสานเรือ (พวกเขาเรียกหาดนี้ว่า หาดลมดี แห่งเมดิเตอร์เรเนียน) อาศัยการปล่อย
เรือลอยไปตามลมจนรอดพ้นแต่ก็ต้องเผชิญพายุต่อเนื่องอีกจนเรือจะจม พวกเขาขนสินค้า
ข้าวของทิ้งลงทะเลให้เรือเบาเพื่อลอยมากขึ้น การไม่เห็นดวงอาทิตย์ และดวงดาวเป็นเวลา
หลายวัน ทำให้ทุกคนหมดหวังที่จะรอด

น.เปาโลให้กำลังใจ

กจ 27: 21-26

พายุถล่มเรื่อน่ากลัวจนทุกคนหมดหวัง เรือสินค้าขาลำนี้ไม่เล็ก อย่างน้อยน่าจะยาว
140 ฟุต กว้าง 36 ฟุต และลึก 33 ฟุต แต่ท่ามกลางพายุความใหญ่ก็ไม่มีข้อใดเปรียบ หัวท้าย
เรือคล้ายๆกัน ยกเว้นส่วนท้ายมักจะโค้งขึ้นคล้ายคอกห่าน ไม่มีหางเสือแบบเรือยุคใหม่ แต่
บังคับด้วยใบพาย 2 ใบ ที่ยื่นออกมาจากท้ายเรือข้างละอัน ดังนั้นจึงยากที่จะบังคับ ยิ่งกว่านั้น
มีเสากระโดงเรืออันเดียว บนเสาก็มีผ้าใบสี่เหลี่ยมทำจากผ้าลินิน บางทีก็เย็บหนังสัตว์ซ่อน
เข้าไป ด้วยใบเรือแบบเดียวกันนี้ พวกเขาไม่สามารถแล่นเรือฝ่าหรือโถลมไปได้ แยกว่านั่นก็
คือเสากระโดงและใบเรือใหญ่เพียงอันเดียวทำให้มันตั้งและ รุ่งเสาไม่จมนลุ่มและเรือแตก
เพื่อเลี่ยงปัญหานี้ ชาวเรือจะแซ่แข็งเรือ (Frappe) แปลว่าพวกเขาจะเอาเชือกพวนลอดใต้ท้อง
เรือและผูกมัดตัวเรือให้แน่นด้วยกวนเหมือนมัดห่อของ

ขณะนี้เห็นได้ว่าเขาอยู่ในอันตรายของลมพายุเพียงใด แต่สิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น ก็อน.
เปาโลออกคำสั่ง นักโทษกลายเป็นกัปตัน เพราะว่าท่านเป็นคนเดียวที่ยังมีกำลังใจอยู่ คนของ
พระเจ้าเป็นคนมีกำลังใจมั่น ขณะที่ความหวังนั้นก็อย่างกรายเข้ามาในหัวใจของคนอื่น

หวังถึงวันพรุ่งนี้

กจ 27: 27-38

จนถึงขณะนี้พวกเขาไม่อาจบังคับเรือได้แล้ว มันกำลังจะจม เรือคองหันด้านข้างไปข้างหน้า ขามทะเลแอนเดรียติก พวกเขาเริ่มกำลังจะเข้าใกล้ฝั่งแต่ไม่รู้ว่าเป็นที่ไหน จึงทิ้งสมอเพื่อถ่วงเรือมิให้คลื่นซัดไปกระแทกหินโสโครกชายฝั่ง พวกเขาสวดภาวนาให้ถึงเวลาเช้าเร็วๆ พวกเขาละสติคิดหนีเอาตัวรอด แต่น.เปาโลทำหน้าที่สั่งการอีกครั้งหนึ่ง นายร้อยก็ทำตามโดยตัดเรือชูชีพทิ้งไป เพื่อมิให้ใครหนีจากเรือ บนเรือลำนั้นมี 276 คน แล้วน.เปาโลก็ยืนยันว่าทุกคนต้องกินข้าว อันเป็นวิสัยทัศน์ของคนของพระเจ้า ว่าพระเป็นเจ้าจะทรงช่วยเหลือเรา แต่เราต้องทำส่วนของเราก่อน ไม่ใช่กังวลจนไม่กินไม่นอนแล้ว ยกภาระทั้งหมดรอพระช่วยอย่างเดียว น.เปาโลมิได้เป็นคนประเภท “มีดวงใจแบบชาวสวรรค์เลยไม่รู้จักไขประโยชน์จากสิ่งของที่เรามีอยู่ในโลก” ท่านรู้ว่าคนหิวโหยจะไม่มีประสิทธิภาพ เมื่อทุกคนกินข้าวแล้วก็ทำให้เรือเบาขึ้น โดยทิ้งข้าวที่เหลือเพื่อทำให้เรือเบา เรือจะลอยขึ้นพ้นหินใต้น้ำ

คนของพระเจ้าสงบและทำให้คนอื่นมั่นใจในพระเจ้าว่าจะเปลี่ยนเรื่องราวกลายเป็นดี บรรดาคนที่มีคุณูปการแก่โลก มักจะเป็นคนสงบ และนำคนอื่นพบความลับของความมั่นใจ น.เปาโลเป็นเช่นนั้น และผู้ติดตามพระเยซูเจ้ามักจะเป็นผู้มั่นคงขณะที่คนอื่นกำลังพบความวุ่นวายยุ่งเหยิง

เรือแตก

กจ 27: 39-44

นายร้อยต้องการฆ่านักโทษเพื่อป้องกันการหลบหนี อันนี้คำนิทหารไม่ได้เพราะกฎหมายโรมันกำหนดว่า หากนักโทษหนีได้ ผู้คุมจะต้องรับโทษแทนนักโทษคนนั้น แต่นายร้อยต้องการช่วยชีวิต น.เปาโล นักโทษคนอื่นจึงพลอยได้รับการไว้ชีวิตไปด้วย พอ

เรือแตกทุกคนก็ว่ายน้ำบ้าง เกาะกระดานบ้าง แล้วต่างก็เข้าฝั่งโดยปลอดภัย พวกนักโทษคนอื่นรู้ดีว่าพวกเขาเป็นหนี้ชีวิตนักบุญเปาโล

เกาะมอลตา ยินดีต้อนรับ

กจ 28: 1-6

ฝั่งที่พวกเขาไปขึ้นคือ เกาะมอลตา เรียก“ผู้คนชาวเกาะ” ว่า มัลติส (maltese) ตันฉบับ พระคัมภีร์ใช้ชื่อต่างไปเล็กน้อย พวกเขาเรียกชาวเกาะที่นี่ว่า บาร์บารัส (Barbarous) ชาวกรีกเรียก ชาวเกาะว่า “บาร์บารอย” (Barbaroi) สำหรับชาวกรีก “คนป่า” (Barbarian) คือคนที่พูดภาษาเป็นคำ ไม่ไผ่เพราะ พวกเขาออกเสียงคนป่าว่า “บาร์-บา” เพื่ออธิบายคนไม่มีการศึกษาและพูดจาแข็งๆ ไม่ไผ่เพราะเหมือนชาวกรีก ซึ่งปัจจุบันเราเรียกว่า “คนพื้นเมือง” ก็มีความหมายใกล้เคียงกับ “บาร์บารัส” แต่สุภาพกว่า

ย่อหน้านี้ทำให้เราเห็นบุคลิกนักบุญเปาโลด้วยเรื่องพื้นๆแต่มีชีวิตชีวา เรื่องแรกพวกชาวเกาะมอลตาต้อนรับพวกเขาอย่างอบอุ่น นี่คงเป็นเพราะบุคลิกของน.เปาโล ผู้เป็นคนของพระที่พวกเขาสัมผัสได้ ต่อมาเมื่อพวกชาวเกาะก่อกองไฟให้ความอบอุ่นและแสงสว่าง เปาโลมิได้นั่งเฉยแต่หาพื้นใส่ไฟช่วยเหลือคนอื่น ท่านไม่รู้สึกอายในงานเล็กน้อยแต่สำคัญสำหรับทุกคน

มีประวัติเล่าถึงนิโกรคนหนึ่ง ้วยหนุ่มออกเดินทางนับ 100ไมล์ เพื่อจะสมัครเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่ยอมรับนิโกรเข้าเรียน ซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่แห่ง แต่พอไปถึงทางมหาวิทยาลัยบอกว่าไม่มีที่เรียนแล้ว และเสนอให้เขาทำงานก่อน เป็นงานจัดที่นอนแก่นักศึกษาในห้องพักและดูพื้นที่อาคาร เขาเริ่มทำงานดูพื้นที่และจัดเตียงนอนไปได้ไม่นานก็มีที่ และกลายเป็นนักศึกษาและจบแล้ว กลายเป็นปัญญาชนและผู้บริหารคนสำคัญในชาติของเขา “มีเพียงคนไม่สำคัญเท่านั้นที่ปฏิเสธงานเล็กๆน้อยๆ และดูแคลนว่าไม่สำคัญ”

จากนั้นเรายังพบอีกเรื่องหนึ่งว่า เปาโลใจเย็นและไม่ตกใจง่าย ูกงถูกทำให้ตกใจด้วยความร้อนและกองไฟ ตอนที่ท่านเขี่ยไฟและวางพื้นจึงฉกเหมือนเปาโล ยากที่จะอธิบายว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์หรือไม่ ที่น.เปาโลไม่เป็นอันตราย ในทุกวันนี้ ไม่มีงูพิษร้ายแรงแบบนั้นที่เกาะ

มอลต้า แต่ในยุคสมัยนั้นมีงูคล้ายกับงูพิษแต่ไม่มีอันตรายมากนัก ยิ่งกว่านั้นดูเหมือนน.เปาโลจะสลัดงูออกจากมือก่อนที่จะกัด หรือฝังเขี้ยวเข้าผิวหนัง ในทุกเหตุการณ์ที่ท่านต้องแบกรับ ท่านรับมันไว้ให้ดูเป็นเรื่องธรรมดา แน่ใจว่าชาวเกาะมอลต้ามองว่าเป็นอัศจรรย์ แต่สำหรับเรา น.เปาโลเป็นคนที่ไม่เคยตื่นตระหนกอะอะโวยวาย

ช่วยเยียวยารักษาให้หาย

กจ 28:7-10

ดูเหมือนที่เกาะมอลต้า จะมีตำแหน่งหัวหน้าชาวเกาะชื่อ **ปูลลิอัส** อาจเป็นชื่อที่ชาวโรมันมอบให้ต่อตำแหน่งนี้ เพราะเป็นชื่อภาษาโรมัน พ่อของเขาย่วยและน.เปาโลใช้พระพรพิเศษแห่งการรักษายาให้หายเป็นปกติ แต่ในข้อ 9 มีสิ่งที่เป็นไปได้แฝงอยู่ “ชาวเกาะคนอื่นๆที่เจ็บป่วยต่างมาหาเปาโลและรับการรักษา” ตัวยพระคัมภีร์โบราณเขียนว่า “ได้รับการดูแลทางแพทย์” มีนักพระคัมภีร์อธิบายว่า นี่น่าจะหมายถึงไม่ใช่เพราะเปาโลเท่านั้นแต่ **มหาตุลา** ซึ่งเยียวยาพวกเขาในทางแพทย์ ถ้าเป็นเช่นนั้นข้อความตอนนี้ ให้ภาพการแพร่ธรรมด้วยการรักษาพยาบาลของพระศาสนจักรที่เก่าแก่ที่สุด จุดสำคัญต่อมาก็คือ เปาโลมีความสามารถในพระพรแห่งการเยียวยารักษา และท่านเองก็กลับสู่ทนต่อหนามที่ทิ่มแทงเนื้อหนังของท่าน หลายคนนำพระพรพิเศษไปสู่คนอื่นไม่ใช่เพื่อตนเอง เช่น **บิโธเฟ่น** มอบบทเพลงอมตะแก่โลก แต่ตัวเขาเองกลับหูหนวกและไม่ได้ยิน นี่คือมหัศจรรย์ของพระพรที่ท่านซึ่งคนเหล่านี้ก็ไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไร กลับกลายเป็น ท่อธารของพระพรที่ตัวเขาเองไม่มีโอกาสชื่นชมมัน

แล้วเราก็ไปถึงกรุงโรม

กจ 28: 11-15

ผ่านไป 3 เดือน น.เปาโลและทุกคนในเรือก็มุ่งหน้าไปยังอิตาลี โดยเรือสินค้าขากจากอเล็กซานเดรียลำใหม่ ที่แวะเข้ามายังเกาะมอลต้าในฤดูหนาว ในยุคนั้นหัวเรือจะมีรูปเทพเจ้า

เทพเจ้าที่นิยมกันในหมู่นักเดินเรือ คือเทพเจ้าฟาแลคที่ชื่อ คัสเตอร์ และโพลักซ์ เรือลำนี้มีรูปสลักเทพทั้งสองตรงหัวเรือ การเดินทางครั้งนี้ดูจะรุ่งโรจน์ในขณะที่ครั้งก่อนคุณหายนะ

ปูเตโอลี เป็นเมืองท่าของกรุงโรม คงจะมีอาการหวั่นไหวในดวงใจของน.เปาโลในขณะนี้ท่านได้มาถึงธานีประตูเมืองหลวงโรมันแล้ว จะเป็นไปได้อย่างไรที่ช่างทำกระโจมผ้าใบชาวอียิว ตัวเล็กๆจะมาจุดไฟในเมืองยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก มองไปทางเหนือมีท่าเรือ “มีเซนม” ที่กองทัพโรมันประจำการอยู่ เมื่อท่านเห็นเรือรบไกลออกไป น.เปาโลคงคิดถึง ความเกรียงไกรของอาณาจักรโรมัน ไกลๆเป็นหาด “บาย” อาจเทียบได้ว่าเป็น “ไบริตันของอิตาลี” ซึ่งคราคร้าไปด้วยผู้คนตามชายหาด และสีสันใบเรือของเศรษฐีโรมัน

ปูเตโอลีกับท่าเรือขนาดใหญ่ โรงเก็บเรือและจำนวนเรือมากมายจนได้รับฉายาว่า “ลิเวอร์พูลของโลกโบราณ”

ภาพที่เห็น ณ ธานีประตูกรุงโรมเหล่านี้ คงจะมีสักครั้งที่น.เปาโลรู้สึกเหมือนถูกจับอยู่ที่นี้เพียงลำพัง แต่แล้วกลับมีสิ่งงดงามเกิดขึ้นที่จัตุรัสเมืองอัปปี (Apii Forum) เมืองอัปปีห่างจากโรม 43 ไมล์ หมู่บ้านสามโรงแรม ห่างจากโรม 33 ไมล์ ทั้งสองแห่งอยู่บนถนนอัปปีอันอันสำคัญซึ่งมุ่งสู่กรุงโรม ตัวแทนคริสตชนโรมันได้มาเยี่ยมท่าน คำกรีกที่เชื่อว่าตัวแทนนั้นเป็นคำเดียวกับคำว่า ตัวแทนคนในเมือง ผู้ไปพบนายพล หรือกษัตริย์ หรือผู้พิชิต

ตัวแทนเหล่านี้มาพบน.เปาโลในฐานะบุคคลสำคัญของโลก ดังนั้นน.เปาโลจึงขอบพระคุณ พระเจ้าและมีกำลังใจ อะไรที่พิเศษซึ่งยกจิตใจท่านมีกำลังใจขึ้น? แน่นอนนั่นคือการตระหนักได้ว่าแท้จริงที่โรมนี้ท่านมิได้โดดเดี่ยวเลย

คริสตชนไม่เคยโดดเดี่ยว

1. เขาจะตระหนักถึงเมฆฟุ้งกระจายอยู่รอบๆตัวเขาที่มองไม่เห็น คือ บรรดาประจักษ์พยานมากมายรอบตัวเขาในทุกสังคม

2. เขาตระหนักถึงการเป็นส่วนหนึ่งของพี่น้องคริสตชนในโลกกว้าง

3. เขาตระหนักว่าพระคริสตเจ้าผู้เสด็จขึ้นพระชนม์ประทับอยู่กับเขา

ชาวยิวผู้ไม่ยอมเข้าใจ

กจ 28 : 16-29

มีบางสิ่งงดงามอย่างที่สุดในความจริงที่ว่า แม้ช่วงท้ายๆของชีวิตไม่ว่าเปาโลจะไปที่ไหน ท่านก็เริ่มพูดกับชาวยิวก่อน แม้ว่าตลอดกว่า 30 ปีที่ชาวยิวนั้นเอง พยายามขัดขวางท่านทุกแห่ง ทำลายงานของท่านทุกที่ และต้องการลงมือฆ่าท่าน ถึงกระนั้นก็เป็นชาวยิวเป็นพวกแรกที่เห็นเปาโลเสนอข่าวสารเหล่านี้ให้พวกเขา จะมีแบบอย่างความหวังที่ไม่มีวันหมด และชัยชนะแห่งความรักเหมือนที่เห็นเปาโลปฏิบัติได้ดีกว่านี้อีกไหม ? แม้เมื่อมาถึงกรุงโรมท่านก็ยังเทศน์ให้แก่ชาวยิวฟังก่อน

ตอนจบของเนื้อหาช่วงนี้ ก็มาถึงบทสรุปที่ท่านยกเอาคำพูดของประกาศกอิสยาห์มาอธิบาย นี่ก็เป็นเพราะงานของพระเป็นเจ้า การปฏิเสศของชาวยิว จึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเปิดประตูไปสู่คนต่างชาติ ทุกสิ่งมีจุดหมายปลายทาง มีผู้ถือพวงมาลัยในการดำเนินไปของสิ่งต่างๆที่เรามองไม่เห็นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ประตูที่ชาวยิวปิดเป็นประตูที่เปิดออกแก่คนต่างชาติ และนี่ยังไม่ใช่จุดจบ เพราะจะดำเนินไปจนถึงวันหนึ่งจะมีแกะแต่ฝูงเดียว — นายชุมพาบาลแต่ผู้เดียว

“อย่างกล้าหาญ โดยไม่มีอุปสรรค”

กจ 28: 30-31

ช่วงวันท้ายๆของชีวิตนักบุญเปาโล กล่าวว่า 2 ปีที่ท่านใช้ชีวิตในบ้านเช่าหลังหนึ่งของท่านตนฉบับพระคัมภีร์พูดไม่ชัดเจนจะคลุมเครือ ความจริงคือท่านอาศัยอยู่ด้วยเงินค่าเช่าจ่ายส่วนตัวที่ท่านหาเลี้ยงชีพด้วยตัวท่านเอง แม้จะถูกจองจำก็ยังหาเลี้ยงชีพด้วย 2 มือของท่าน ในอีกความหมายหนึ่งท่านมิได้เกียจคร้าน

ในที่คุมขังนี้เองท่านเขียนจดหมายไปถึงชาว **ฟิลิปปี** **เอเฟซัส** **เธสะโลนิกา** และถึง **ฟีเลโมน** ท่านมิได้อยู่คนเดียว **มิน.ลูกา** และ**อริสทราคัส** มาอยู่ด้วย และ**น.ลูกา** ได้อยู่กับท่านจนวาระสุดท้าย (2ทธ 4:11) **ทิโมธี**ก็มาอยู่ด้วยเป็นช่วงๆ (ฟป.1:1 / คร.1:1 / ฟม1) บางช่วง**ทิลีกัส**ก็มาอยู่ด้วย (อฟ 6:21) ช่วงหนึ่งมีผู้ร่วมอาศัยด้วยกันคือ **เอปาโฟรดิทัส** (ฟป 4:18) บางช่วง**มาร์โก**ก็อยู่ด้วยกับท่าน (กส 4:10)

เมื่ออยู่ที่นั่นไม่มีการปล่อยเวลาสูญเปล่า ท่านบอกกับชาวฟิลิปปี 1:12 “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านรู้ว่า สภาพชีวิตของข้าพเจ้าในปัจจุบัน กลายเป็นการส่งเสริมการประกาศข่าวดี” ซึ่งกลายเป็นรูปแบบพิเศษเพราะการทำหน้าที่นี้ เป็นที่รู้ดีทั่วไปในหมู่ทหารองครักษ์ “ทุกคนทั้งในสำนักผู้ว่าราชการและคนทั่วไปรู้ดีว่าข้าพเจ้าถูกจองจำเพื่อพระเจ้า” (ฟป 1: 13)

ท่านอยู่แต่ในที่พักรักษาเป็นส่วนตัวทั้งวันและคืน แต่มีทหารควบคุมดูแล 1 คน (กจ 28:16)

ทหารที่อยู่ในสำนักผู้ว่าราชการเป็นส่วนหนึ่งมาจากกองทัพของจักรพรรดิ (ราชองครักษ์ = Praetorian Guard) ใน 2 ปี คงมีหลายคนได้ผลัดเวรมาอยู่กับท่านทั้งวันและคืน เชื่อว่าหลายคนคงจากหน้าที่ผู้ควบคุมท่านไปพร้อมกับพระคริสตเจ้าในดวงใจ

และดังนี้หนังสือ กิจการอัครสาวก ก็มาถึงตอนจบด้วยคำโห่ร้องถึงชัยชนะ ในภาษากรีกใช้ว่า “อย่างกล้าหาญโดยไม่มีอุปสรรค” (Without let or hindrance) เป็นคำพูดที่กล่าวโอกาสประกาศชัยชนะ เป็นจุดสุดยอดเรื่องเล่าของน.ลุดา เราสงสัยว่าทำไมน.ลุดาไม่เคยบอกเราว่าเกิดอะไรขึ้นกับน.เปาโล ว่าถูกประหารหรือได้รับการปล่อยตัว เหตุผลก็คือว่า นี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของน.ลุดา เมื่อเริ่มต้นหนังสือน.ลุดาให้แนวคิดหลัก ของหนังสือกิจการอัครสาวก เมื่อท่านบอกว่าพระเยซูเจ้าทรงสั่งให้สานุศิษย์ว่าจะเป็นพยานสำหรับพระองค์ในเยรูซาเล็ม และทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย และจนสุดปลายแผ่นดินโลก (กจ 1:8) และบัดนี้สำเร็จถึงจุดหมายแล้ว เรื่องราวเริ่มต้นที่เยรูซาเล็มและดำเนินไปกว่า 30 ปี ก็สำเร็จลงที่กรุงโรม ไม่มีอะไรมากไปกว่าอัศจรรย์ของพระเป็นเจ้า พระศาสนจักรซึ่งเริ่มต้นในกิจการอัครสาวกด้วยจำนวนคนที่นับได้ แต่มาถึงบัดนี้มีจำนวนคริสตชนไม่อาจนับได้ไม่ใช่ด้วยเพียงแค่หลักหมื่น เรื่องราวการถูกตรึงกางเขนของบรูซจากนาซาเร็ธแผ่กระจายข้ามโลก ครอบครองพื้นที่ไร้อิฐก้อนเดียว จนบัดนี้ก็มีได้ถูกขัดขวาง ได้รับการประกาศในกรุงโรมมหานครหลวงของโลก พระวรสารปักหลักประกาศอยู่ที่ศูนย์กลางของโลก และประกาศไปอย่างอิสระ งานของน.ลุดาจึงมาถึงจุดหมายแล้ว

จากหนังสือ “THE DAILY STUDY BIBLE”
ของวิลเลียม บาร์คเลย์
พงศ ประมวล ...แปล